ENGELSKE, SKOTSKE OG IRSKE

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

ANDEN, MEGET FORØGEDE UDGAVE.

KJÖBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1862.

ENGLISH, SCOTCH AND IRISH

POPULAR SONGS AND MELODIES,

COLLECTED AND ARRANGED FOR THE PIANOFORTE

BY

A. P. BERGGREEN.

SECOND, MUCH AUGMENTED EDITION.

COPENHAGEN.

PRINTED FOR C. A. REITZEL

BY THIELE.

1862.

DERES KONGELIGE HÖIHED

PRINDSESSE ALEXANDRA

AF DANMARK

UNDERDANIGST TILEGNET

AF

A. P. BERGGREEN.

Andante.

Nr. 1. From Ossians „Carhonn". Af Ossians „Carhonn".

(*Skotsk.*)

Do thoir - ne - s', a Lò - ra nan sruth, Thog cuimh-ne an diugh air na thréig,
Stream-fur-row'd Lo - ra! thy mur - mur back Cal - leth dear ones from sleep of death. Gar-
Lo - ra,¹) her ved din ris - len - de Flod Væk - kes For - ti - dens Min - der i mig,

f p mf

Fuaim coil - le Ghar- mal - lair non craobh! Séimh a guth do m' chlua - saibh féin. Am faic
mal - lar's sound - ing tree - sweep-ing blast! Shrill yet sweet to mine ear is thy voice. Dost thou, Mal-
Og, o Gar- mal - lar! din su - sen - de Skov Har for mit Ø - re saa lif - lig en Røst. Seer du, Mal-

f p

thu, Mhal - mhì - na nan sèod, Car - raig mhòr, is a ceann am fraoch; Tri giub - hais ag
vi - na of he - roes, see Yon huge rock on the heath so gloom - y, Pines eke three o'er that
vi - na,²) du Skjal- dens Trost! Væl - di - ge Klip - pe hist paa He - den? Gra - ner - ne tre, som

mf f

IV.

V. S.

ao - madh o'n tórr, Caoin ghlas - ra tha còrr r'a toabh? An sin tha dìth - ein thlà nan gleann,
high bank bent, While one green plain spread-eth be - low? Dain - tiest dale-flow - ers out there bloom,
lu - de der - paa? Slet - ten, som bre - der sig grøn ved dens Fod? Da - lens yn - di - ge Blom - ster smaa

A's gloi - ne ceann, a' crith fo ghaoith; An clua - ran glas air chrom nan carn, Call gu mall a
Shine-locks shak - ing in ev' - ry breeze; Wea - ry and old, the this - tle gray Shed-deth on cum - bel
Bøi - e Kal - ken ved Vin - dens Pust, Me - dens Tids - len, af Al - der graa, Af - ry - ster Skjæg-get, der

chalg le h-aois; Dà chloich gu an leth anns an ùir, An còi-neach fo smùr air an raon.
spike - let and leaf; There, half sunk-en in th' up-cast mound, Rise from the moss two stone - blocks hoa - ry;
spre - des rundt. Halvt i Jor - den ned - sjunk - ne, staae To af Mos be - dæk - ke - de Ste - ne.

Theich fiadh o io - mall a' chuirn Ann do chui - readh air chùl an laoch. Tha
Fly both hart and hind that cairn, Where a helt of the yore - time sleeps. Weak and
Hjor - te - ne flye fra Høi - en brat[3]), I hvis Skjød der blev jor - det en Helt. Magt - løs

f *p*

tan - nas caol, is faoin, is fuar, Mall ag ao - madh mu uaigh an t-seoid: Na tréin, a Mhal-
weap-on - less, help - less and cold, Haunts a ghost that grave of the brave. Yes, in the hoy, by
svæ - ver en Skyg - ge nu Der, hvor Hel - ten i Gra - ven sank. Æd - le Mal - vi - na! ved

mf *f*

mhì - na nam buadh, Aig io - mall nan stuadh fo'n tòrr.
bil - low - y marge, Still, Mal - vi - na, the gal - lant dwell.
Vaa - ger - nes Bred Har i Høi - en de Tap - pre Bo.

[1]) Lora, en Flod i Nærheden af Borgen Selma, der var omgiven af Bjerget Garmallars Skove. Paa Selma boede Kongerne i Morven, den nordvestlige Deel af Skotland. [2]) Malvina, Ossians Søns, Oscars Elskede, der bestandig følger den blinde Skjald. [3]) Endnu er den Folketro almindelig i Skotland, at Dyrene kunne see Gjenfærd, og flye for dem.

Nr. 2. Oscars Ghost. Oscars Aand.*)

Largo. (Skotsk.)

2.
Wake, Ossian, last of Fingal's line!
And mix thy tears and sighs with mine;
Awake the harp to doleful lays,
And sooth my soul with Oscar's praise.

3.
The shell is ceas'd in Oscar's hall,
Since gloomy Kerbar wrought his fall;
The roe on Morven lightly bounds,
Nor hears the cry of Oscar's hounds.

2.
Vaagn, Fingals Søn, vaagn, Ossian,
Og dine Suk med mine bland!
Priis Oscar med din Skjaldesang,
Og trøst min Sjæl ved Strængens Klang.

3.
Stum Harpen blev i Oscars Hal,
Da Kerbar voldte grum hans Fald;
Paa Morven Vildtet springer let,
Ei Oscars Hunde jage det.

*) Malvina opfordrer Ossian til Sang. — Kerbar (Carbar), en irsk Høvding, af hvem Oscar blev dræbt. — Ovenstaaende er en nyere Sang, hvortil Billederne ere hentede fra Ossian.

Nr. 3. The massacre at Glencoe. Blodbadet i Glencoe.

Lento. (*Irsk Melodie.*)

2.

On my knees I prayed them in vain,
They wad nae rest till a' were slain.

3.

But tho' twas done in dead o' night,
Oh that was seen by heaven's light.

2.

Jeg knælte, bad med angstfuld Røst;
De myrded ham her ved mit Bryst.

3.

Men hvad i Nattens Mulm er skeet,
Det er af Himlens Øie seet.

Nr. 4. Shenkin.

Allegro maestoso. (*Gammel, vælisk Sang.*)

1. Of no-ble race was Shen-kin, Of an-cient race was Shen-kin; More an-cient scarce was Pry-dian, Though he had date From Aedd the great, Who

1. Af æ-del Slægt var Shen-kin, Af gammel Slægt var Shen-kin; Ei æl-dre vel var Pry-dian's [1]), Der stammed ned Fra sto-re Aedd, Som

f

*)

2.

Of sturdy race was Shenkin,
Of gallant race was Shenkin;
Nor Nynniaw was he braver,
|: Who gain'd the brand
From Cæsar's hand,
When he us'd it like a cleaver. :|

2.

Af Slægt saa prud var Shenkin,
Af tapper Slægt var Skenkin;
Ei tapprere var Nynniaw [2]),
|: Der vandt den Brand [3]),
Som Cæsars Haand
Slog fast i Skjoldets Rand. :|

*) Paa disse Steder giver Kilden kun ovenstaaende Basgange. — [1]) Prydian, Søn af Aedd Mawr; efter ham skal Landet have faaet Navn af „Britain". [2]) Ved at gjennembryde Romernes Rækker traf Nynniaw sammen med Cæsar, der førte sit Sværd med en saadan Kraft imod ham, at det blev siddende fast i hans Skjold. Nynniaw bemægtigede sig da Sværdet. [3]) Brand ɔ: Sværd (Isl. brandur).

liv'd be - fore Saint My-dan; Though he had date From Aedd the great, Who liv'd be - fore Saint My-dan.
le - ved før Sanct My-dan; Der stam - med ned Fra sto - re Aedd, Som le - ved før Sanct My-dan. [1])

3.
Of warlike race was Shenkin,
Of valiant race was Shenkin,
As Arthur formidable,
|: Though oft times he
Made the Saxons flee,
When he took for a shield his Table. :|

4.
Of noble race was Shenkin,
Of noble race was Shenkin;
More noble was not Howel,
|: Nor Llywarch Hên,
That prince of men,
Who drew his descent from Coel. :|

5.
Of loyal race was Shenkin,
Of faithfull race was Shenkin;
Not David Gam outmatch'd him,
|: Who sav'd from the knife
King Henry's life,
When his foes would have dispatch'd him. :|

3.
Af Krigerslægt var Shenkin,
Af mægtig Slægt var Shenkin;
Han vældig var som Arthur,
|: Der tidt holdt Stand
Mod skotske Mand; —
Hans Skjold var „det runde Bord.“ :|

4.
Af ædel Byrd var Shenkin,
Af ædel Byrd var Shenkin;
Meer ædel var ei Howel [2]),
|: Ei Llywarch Hên,
Høiagtet blandt Mænd,
Hvis Herkomst var fra Coel. [3]) :|

5.
Af trofast Art var Shenkin,
Af trofast Art var Shenkin,
Saa fuldt som David Gam,
|: Da Kong Henriks Liv
Mod Fjendens Kniv
Beskjærmet blev ved ham. [4]) :|

[1]) Mydan var en berømt Høvding, der levede mod Slutningen af det 5te Aarhundrede. [2]) Howel, en vælisk Fyrste og Digter. [3]) Coel, en brittisk Konge i det 3die Aarhundrede. Han var Tip-Tip-Oldefader til Llywarch Hên, en Digter. [4]) David Gam mistede Livet ved at forsvare sin Konge i Slaget ved Agincourt. Kongen slog ham i Dødsøieblikket til Ridder.

Andante.

Nr. 5. Fair Annie of Lochroyan. Skjøn Anna fra Lochroyan.

(*Skotsk.*)

1. „O wha will shoe my fair foot, And wha will glove my han'? And wha will lace my mid - dle gimp Wi' a new - made Lon - don ban'?" „„Your fa - ther will shoe your fair foot, Your mo - ther glove your han'; Your si - ster lace your mid - dle gimp Wi' a new - made Lon - don ban'.""

1. „Og hvem gi - ver Sko til min fag - re Fod, Og Hand - ske alt til min Haand? Og hvem vil vir - ke mit Bæl - te Med Sil - ke og rø - de Guldbaand?" „„Din Fa'r gi - ver Sko til din fag - re Fod, Din Mo - der Hand-ske til din Haand; Din Sø - ster vil vir - ke dit Bæl - te Med Sil - ke og rø-de Guldbaand.""

mf *sempre arpeggiato* *f* *p* *f* *p* *mf* *mf* *f* *p*

2.
„Or wha will kemb my yellow hair
Wi' a new-made silver kemb?
Or wha'll be father to my young bairn,
Till love Gregor come hame?"
„„Your brethren will kemb your yellow hair
Wi' a new-made silver kemb;
An the King o' Heaven will father your bairn,
Till love Gregor come hame!""

3.
„O gin I had a bonny ship,
And men to sail wi' me,
It's I wad gang to my true-love,
Sin he winna come to me!" —
Her father's gien her a bonny ship,
And sent her to the stran';
She's taen her young son in her arms,
And turn'd her back to the lan'.

4.
She hadna been o' the sea sailin'
About a month or more,
Till landed has she her bonny ship
Near her true-love's door.
Lang stood she at her true-love's door,
And lang tirl'd at the pin;
At lenght up gat his fause mother,
Says: „What's that wad be in?"

5.
„„O, it is Annie of Lochroyan,
Your love, come o'er the sea,
But and your young son in her arms;
So open the door to me!""
„Awa, awa, ye ill woman,
You're nae come here for gude;
You're but a witch, or a vile warlock,
Or mermaid o' the flude."

6.
„„I'm nae a witch or vile warlock,
Or mermaiden"", said she;
„„I'm but your Annie of Lochroyan,
O open the door to me!""
„O gin ye be Annie of Lochroyan,
As I trust not ye be,
What taiken can ye gie that e'er
I kept your companie?"

7.
„„And dinna ye mind, love Gregor"", she says,
„„As we twa sat at dine,
How we chang'd the rings frae our fingers,
And I can shew thee thine.
Sae open the door, now, love Gregor,
And open it wi' speed;
Or your young son, that is in my arms,
For cald will soon be dead.""

8.
„Awa, awa, ye ill woman,
Gae frae my door for shame,
For I hae gotten anither fair love,
Sae ye may hie you hame."
„„O hae ye gotten anither fair love,
For a' the oaths ye sware?
Thew fare ye weel, now, fause Gregor;
For me ye's never see mair!""

9.
O, hooly hooly gaed she back,
As the day began to peep;
She set her foot on good ship board,
And sair sair did she weep.
„Tak down, tak down the mast o' goud;
Set up the mast o' tree;
Ill sets it a forsaken lady
To sail sae gallantlie.

10.
Tak down, tak down the sails o' silk;
Set up the sails o' skin;
Ill sets the outside to be gay,
Whan there's sic grief within!"
Love Gregor started frae his sleep,
And to his mother did say:
„I dreamt a dream this night, mither,
That maks my heart richt wae.

11.
I dreamt, that Annie of Lochroyan,
The flower o' a' her kin,
Was standin' mournin' at my door,
But nane wad lat her in."
„„O there was a woman stood at the door,
Wi' a bairn intill her arms;
But I wadna let her within the bower,
For fear she had done you harm.""

IV.

2.
„Hvem vil kæmme mit gule Haar
Med hviden Sølverkam?
Hvem vil være Fader til mit Barn,
Til min Gregor kommer hjem?"
„„Dine Brødre vil kæmme dit gule Haar
Med hviden Sølverkam;
Gud vil være Fader til dit Barn,
Til din Gregor kommer hjem.""

3.
„Og havde jeg kun et fuldgodt Skib,
Og Mænd til at seile med mig!
Til min Elskede vilde jeg gange,
Siden han ei vil komme til mig."
Hendes Fader gav hende saa godt et Skib
Og sendte hende til Strand;
Hun tog sin liden Søn udi Arm,
Og saa lagde hun fra Land.

4.
Hun seiled over den salte Sø
En Maaned og ikke meer;
Saa landed hun med sit gode Skib
Sin Elskedes Dør saa nær.
Længe stod hun ved sin Elskers Dør,
Saa længe banked hun paa;
Det meldte hans falske Moder:
„Hvo monne derude staae?"

5.
„„O, det er din elskede Anna,
Er kommen over den Strand;
Hun har din liden Søn udi Arm,
Du lade mig ind paa Stand!""
„Gak bort, gak bort, du onde Kvind!
Du kommer ei for det Gode;
Du est en Hex, en Troldkvind led,
En Nøkke fra den Flod."

6.
„„Jeg er ingen Hex eller Maremind,
Ingen Nøkke fra dyben Vand;
Jeg er din Anna fra Lochroyan,
Du lade mig ind paa Stand.""
„Og est du Anna af Lochroyan,
Saa som du siger dig,
Hvad Tegn kan du mig da give paa,
Du nogentid kjendte mig?"

7.
„„Og mindes du ei, kjære Gregor!
Vi sade i grønnen Lund;
Der byttede vi vore Ringe,
Din bær jeg i denne Stund.
Lad op nu den Dør, kjære Gregor!
Du aabne den nu saa brat;
Din unge Søn udi min Arm
Døer ellers af Kuld inat.""

8.
„Pak dig, pak dig, du onde Kvind!
Gak fra min Dør med Skamme!
Jeg har mig faaet en anden Brud,
Gak du og skjul dig derhjemme!"
„„Og har du nu taget en anden Brud
Trods alle de Eder, du svor,
Farvel da, du falske Gregor!
Du seer mig ei meer paa Jord.""

9.
Saa sagte, saa taus hun tilbage gik,
Der det ad Dagen mon stunde;
Hun gik paa sit gode Skib ombord,
Saa stride hendes Taarer runde.
„Tag ned, tag ned, den Mast af Guld
Sætter op en Mast af Træ!
Ilde sømmer det en forsaget Viv
At seile med Gylden-Ræ.

10.
I tage nu ned de Silkeseil,
Sætter op de Seil af Skind!
Hvor dyben Sorg er forinden,
Ilde klæder Smiil paa Kind."
Ung Gregor farer af Søvne op,
Til sin Moder monne han see:
„O Moder! jeg drømte en Drøm i Nat,
Den gjør mit Hjerte ret vee.

11.
Jeg drømte, at Anna af Lochroyan,
Det Speil over alle Kvinde,
Hun stod saa sørgende ved min Dør,
Ingen vilde indlade hende."
„„Her var en Kvinde, stod for vor Dør,
Med et lille Barn i Arm;
Jeg vilde ei lade hende ind i Buur,
At hun ei skulde gjøre dig Harm.""

12.

O quickly, quickly raise he up,
And fast ran to the strand;
And there he saw her, fair Annie,
Was sailing frae the land.
And „heigh, Annie", and „how, Annie!
O, Annie, winna ye bide?"
But ay the louder that he cried „Annie",
The higher rair'd the tide.

13.

And „heigh, Annie", and „how, Annie!
O, Annie, speak to me!"
But ay the louder that he cried „Annie",
The louder rair'd the sea.
The wind grew loud and the sea grew rough,
And the ship was rent in twain;
And soon he saw her, fair Annie,
Come floating o'er the main.

14.

He saw his young son in her arms,
Baith toss'd aboon the tide;
He wrang his hands, and fast he ran,
And plunged in the sea sae wide.
He catch'd her by the yellow hair,
And drew her to the strand;
But cald and stiff was every limb,
Before he reach'd the land.

15.

O first he kist her cherry cheek,
And syne he kist her chin,
And sair he kist her ruby lips;
But there was nae breath within.
O he has mourn'd o'er fair Annie,
Till the sun was ganging down;
Syne wi' a sich his hearth it brast,
And his saul to heaven has flown.

12.

Saa flux, saa fuus [1]) da foer han op,
Saa fast løb han til Strand;
Der saae han hende, skjøn Anna,
Hun seilede der fra Land.
Han raabte: „Hov Anna, hør Anna!
O Anna! kom til mig ind!"
Jo høiere han raabte: Anna!
Des høiere hvined den Vind.

13.

Han raabte: „Hov Anna, hør Anna!
O Anna, min elskede Mø!"
Jo høiere han raabte: Anna!
Des høiere brused den Sø.
Stormen tuded og Søen gik høi,
I Kvag den det Skib monne slaae,
Snart saae han hende, skjøn Anna,
Flyde paa de Bølger blaa.

14.

Han saae sin Søn i hendes Arm,
De kastedes hid og did;
Han vred sine Hænder, han løb saa fast,
Han sprang udi Brændingen hvid.
Han greb hende ved hendes gule Lok,
Han drog hende ind til Strand;
Men koldt og stift var hvert hendes Lem,
Alt før han naaede til Land.

15.

Han kyste den kolde Pande
Og saa hendes blege Kinde,
Og saa kyste han hendes Læber,
Men Aande var ei derinde.
Han sørgede ved skjøn Annas Liig,
Til Solen bag Bølgen sank;
Saa med et Suk hans Hjerte brast,
Hans Sjæl sig mod Himlen svang.

Svend Grundtvig.

Nr. 6. Williams Ghost. Williams Aand.*)

Andante. (*Skotsk.*)

1. There came a ghost to Mar - g'ret's door With ma - ny a grie - vous grone, And ay he tir - led at the pin, But an - swer made she none.
1. Et Gjen - færd stod for Mar - gre - tes Buur Med man - ge hu - le Suk - ke; Det ban - ked paa den Bu - re - dør, Hun vil-de den ei op - luk - ke.

[1]) fuus ɔ: hastig, heftig. — *) slg. mine „Danske Folke-S. og Mel." Nr. 30, og „Svenske" Nr. 14.

2.

„Is this my father Philip,
Or is't my brother John?
Or is't my true-love Willie,
From Scotland new come home?“

3.

„„'Tis not thy father Philip,
Nor yet thy brother John;
But 'tis thy true-love Willie,
From Scotland new come home.

4.

O sweet Marg'ret! O dear Marg'ret!
I pray thee speak to me;
Give me my faith and troth, Marg'ret,
As I gave it to thee.““

5.

„Thy faith and troth thou'se nevir get,
'Of me shalt nevir win',
Till that thou come within my bower,
And kiss my cheek and chin.“

6.

„„If I should come within thy bower,
I am no earthly man:
And should I kiss thy rosy lipp,
Thy days will not be lang.

7.

O sweet Marg'ret! O dear Marg'ret!
I pray thee speak to me,
Give me my faith and troth, Marg'ret,
As I gave it to thee.““

8.

„Thy faith and troth thou'se nevir get,
'Of me shalt nevir win',
Till thou take me to yon kirk-yard,
And wed me with a ring.“

9.

„„My bones are buried in a kirk-yard,
Afar beyond the sea;
And it is but my spirit, Marg'ret,
That's speaking now to thee.““

10.

She stretched out her lilly-white hand,
And for to do her best:
„Hae there your faith and troth, Willie,
God send your soul good rest.“

11.

Now she has kilted her robes of green,
A piece below her knee,
And a' the live-lang winter night
The dead corp followed she.

12.

„Is there any room at your head, Willie?
Or any room at your feet?
Or any room at your side, Willie,
Wherein that I may creep?“

13.

„„There's no room at my head, Marg'ret;
There's no room at my feet;
There's no room at my side, Marg'ret,
My coffin's made so meet.““

14.

Then up and crew the red red cock,
And up then crew the gray:
„'Tis time, 'tis time, my dear Marg'ret,
That I were gane away.“

15.

No more the ghost to Marg'ret said,
But, with a grievous grone,
Evanish'd in a cloud of mist,
And left her all alone.

16.

„O stay, my only true-love, stay!“
The constant Marg'ret cried;
Wan grew her cheeks, she clos'd her een,
Stretch'd her saft limbs, and died.

2.

„Er det min Fader Philip?
Eller John, min Broder kjær?
Eller er det min elskede Villiam,
Fra Skotland er kommen her?“

3.

„„Det er ei din Fader Philip,
Ikke John, din Broder kjær;
Men det er din elskede Villiam,
Fra Skotland er kommen her.

4.

Margrete, kjære Margrete!
Jeg beder dig: tal til mig!
Giv mig min Tro og mit Ord igjen,
Alt som jeg gav til dig!““

5.

„Dit Ord og din Tro du aldrig faaer,
Og aldrig af mig skal vinde,
Alt før du kommer udi mit Buur,
Og kysser mine Rosenskinde.“

6.

„„Jeg er mig slet ingen jordisk Mand,
Til dig i dit Buur at gaae,
Og skulde jeg kysse din Rosensmund,
Dine Dage de bleve saa faa.

7.

Margrete, kjære Margrete!
Jeg beder dig: tal til mig,
Giv mig min Tro og mit Ord igjen,
Alt som jeg gav til dig!““

8.

„Dit Ord og din Tro du aldrig faaer,
Og aldrig af mig skal vinde,
Før du tager mig til Kirkechor
Og lader Guldring os forbinde.“

9.

„„Mine Been er jorded' paa Kirkegaard
Saa langt over salten Sø,
Det er kun min Aand, der taler
Med dig, min elskede Mø!““

10.

Hun rakte ud sin Lilliehaand.
Hun var ved saa tungt et Mod:
„Der har du dit Ord og din Tro igjen,
Gud unde din Sjæl god Ro!“

11.

Saa kilted hun op sin Kjortel
Og saa sit løvgrønne Skrud,
Saa fulgte hun med den døde Mand
I Vinternatten ud.

12.

„Er der Rum ved dit Hoved, Villiam?
Er der Rum ved Foden din?
Er der Rum ved din Side, Villiam,
Hvor jeg maa krybe ind?“

13.

„„Der er intet Rum ved mit Hoved,
Der er intet Rum ved min Fod.
Der er intet Rum ved min Side,
Saa trang er min Kiste god.““

14.

Nu galed Hanen den røde,
Nu galed Hanen den graa.
„Nu er det Tid, Margretelil,
Jeg hjem til Graven maa.“

15.

Ei Aanden mælede mere,
— Et Suk gjennem Luft foer hen, —
Saa svandt den bort i en Taagesky,
Margrete stod ene igjen.

16.

Hun strakte ud sine Arme,
Ned sank hun til sorten Jord:
„Villiam, Villiam, jeg følger!“
Det var hendes sidste Ord.

Svend Grundtvig.

Nr. 7. The Mother. Moderen.

Andante. (*Skotsk.*)

1. There liv'd a wife at U - sher's well, And a weal - thy wife was she; She had three stout and
1. Der boe - de en Viv, saa rig en Viv, Ved Ushers Væld un - der Ø; Tre stol - te, stra - ge[1])

p

2.

They hadna been a week from her,
A week but barely ane,
When word came to the carline wife,
That her three sons were gane.

3.

They hadna been a week from her,
A week but barely three,
When word came to the carline wife,
That her sons she'd never see.

4.

„I wish the wind may never cease,
Nor fishes in the flood,
Till my three sons come hame to me,
In earthly flesh and blood!“

5.

It fell about the Martinmas,
When nights are lang and mirk,
The carline wife's three sons came hame,
And their hats were o' the birk.

6.

It neither grew in syke nor ditch,
Nor yet in only sheugh;
But at the gates o' Paradise,
That birk grew fair eneugh.

* * *

* *

7.

„Blow up the fire, my maidens!
Bring water from the well!
For a' my house shall feast this night,
Since my three sons are well.“

2.

De havde været en Uge kun,
En Uge fra hende kun,
Da Bud der kom til den gamle Viv,
Hendes Sønner var gangne til Grund.

3.

De var kun borte i Uger tre,
Fra hende i Uger tre,
Da der kom Bud til den gamle Viv,
Hun skuld' aldrig dem mere see.

4.

„Gid Vinden ret aldrig hvile maa,
Eller Fiskene ud i Flod,
Før mine tre Sønner komme hjem
Med jordisk Kjød og Blod!“

5.

Det traf sig alt ved Mortensdag,
Der Natten var lang og mørk;
Den gamle Vivs tre Sønner kom hjem,
Deres Hatte de var med Birk.[2])

6.

Den Birk groede hverken ved Kjær eller Bæk,
Ei i nogen Grøft saa grøn;
Men ikkun ved Paradisets Port
Der groede den Birk saa skjøn.

* * *

* *

7.

„Lad Ilden nu blusse, I Piger smaa!
Henter Vand fra Kildevæld!
Siden mine Sønner saa vel hjemkom,
Skal alt Huset frydes i Kvæld.“

¹) strag ɔ: rank, velvoxen. ²) Prydede med Birkeløvs Krandse.

stal - wart sons, And sent them o'er the sea.
Søn - ner hun aa[1]), Dem send - te hun o - ver Sø.

8.

And she has made to them a bed,
She's made it large and wide;
And she's ta'en her mantle her about,
Sat down at the bed-side.

* * *

* *

9.

Up then crew the red red cock,
And up and crew the gray;
The eldest to the youngest said:
„'Tis time we were away."

10.

The cock he hadna craw'd but once,
And clapp'd his wings at a',
Whan the youngest to the eldest said:
„Brother, we must awa.

11.

The cock doth craw, the day doth daw,
The channerin' worm doth chide;
Gin we be mist out o' our place,
A sair pain we maun bide.

12.

Fare ye weel, my mother dear!
Fareweel to barn and byre!
And fare ye weel, the bonny lass,
That kindles my mother's fire."

8.

Saa redte hun dem saa god en Seng,
Hun gjorde den vid og bred;
Saa tog hun om sig sin Kaabe,
Satte sig ved Sengen ned.

* * *

* *

9.

Op galed Hanen den røde,
Og op saa galed den graa;
Den Ældste til den Yngste sa'e:
„Det er Tid for os at gaae!"

10.

Og Hanen havde kun engang galt,
Og klapret med Vinge bred;
Den Yngste til den Ældste sa'e:
„Nu, Broder! vi maae afsted!

11.

Alt Hanen gol, nu Dagen gryer,
Og Ormen gnaver saa hardt;
Og komme vi ei til rette Tid,
Da venter os Pine svar.

12.

Farvel, farvel nu, Moder kjær!
Farvel, hver Frænde og Ven!
Og far nu vel, du Mø saa væn,
Som tænder min Moders Ild!"

Svend Grundtvig.

[1]) aa o: eier.

Andantino.

Nr. 8 a. Geordie.

(*Skotsk.*)

Solo.

1. There was a bat-tle in the North, And re-bels there were mo-nie; And mo-nie ane got broken heads, And ta-ken was my Geor-die.
1. Der stod et Slag høit op i Nord, Der var Re-bel-ler mange, Og Man-gen der fik Ba-ne-saar, Og Geordie han blev fan-gen.

mf p p p

Tutti.

My Geor-die, o, my Geordie, o, O the love I bear to Geordie; For the ve-ry grund, I walk up-on, Bears witness I loe Geor-die.
Min Geor-die, o, min Geordie, o, O saa varmt jeg el-sker Geordie; Og Jor-den selv, jeg træ-der paa, Den veed, jeg el-sker Geor-die.

My Geor-die, o, my Geordie, o, O the love I bear to Geordie; For the ve-ry grund, I walk up-on, Bears witness I loe Geor-die.
Min Geor-die, o, min Geordie, o, O saa varmt jeg el-sker Geordie; Og Jor-den selv, jeg træ-der paa, Den veed, jeg el-sker Geor-die.

p p

2. As she gaed up the tolbooth stair,
The cripples there stood monie;
And she dealt the red gowd them among,
To pray for her love Geordie.

2. Og hun gik op til Fængslets Dør,
Der stod saa mangen Krøbling;
Sin Kjole rød hun til dem gav,
At de skuld' bede for Geordie.

Andantino.

Nr. 8b. Geordie.*)

(*Skotsk.*)

1. There was a bat-tle in the North, And rebels there were monie; And mo-nie ane got broken heads, And ta-ken was my Geordie.
1. Der stod et Slag høit op i Nord, Der var Re-bel-ler mange; Og Mangen der fik Ba-ne-saar, Og Geordie han blev fan-gen.

p

3. And whan she cam into the hall,
   The nobles there stood monie;
   And ilka ane stood hat on head,
   But hat in hand stood Geordie.

4. Up bespak a Norlan lord,
   I wat he spak na bonnie:
   „If ye'll stay here a little while,
   Ye'll see Geordie hangit shortly."

5. Then up bespak a baron bold,
   And O but he spak bonnie;
   „If ye'll pay doun five hundred crowns,
   Ye'se get you true-love Geordie."

6. Some lent her guineas, some lent her crowns,
   Some lent her shillings monie;
   And she's paid doun five hundred crowns,
   And she's gotten her bonnie love Geordie.

7. When she was mounted on her hie steed,
   And on ahint her Geordie;
   Na bird on the brier e'er sang sae clear,
   As the young knight and his ladie:
   „My Geordie, o, my Geordie, o,
   O the love I bear to Geordie;
   The very stars in the firmament
   Bear tokens, I loe Geordie."

3. Og da hun kom i Hallen ind,
   Af Herrer var der mange;
   Og alle stod med Hatten paa,
   Kun Geordie med Hat i Haanden.

4. Saa talde da en Høilands Lord,
   Hans Tale den lød ilde:
   „Vent blot en lille Stund endnu,
   Vi Geordie hænge ville."

5. End talde der en Herre bold,
   Hans Tale den lød bedre:
   „Naar I femhundred Kroner gi'er,
   Er fri jer Hjertenskjære"

6. Gav Nogle Guld og Andre Sølv,
   Og Andre Penge mange;
   Femhundred Kroner gav hun dem.
   Saa var Geordie længer ei Fange.

7. Op steg hun paa sin ædle Hest,
   Og red afsted med Geordie.
   Ei Fugl paa Grenen sang da saa klart,
   Som Ridd'ren og hans Lady:
   „Min Geordie, o, min Geordie, o,
   O, saa varmt jeg elsker Geordie;
   Og Stjernen selv paa Himlens Blaa
   Den veed, jeg elsker Geordie."

Ghelmuyden.

*) Til denne Melodie falder Omkvædet bort.

Larghetto.

Nr. 9. The cruel Mother. Den grumme Moder.

(*Skotsk.*)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. She's tane her mantle her about, — Fine flowers in the valley; — She's gane aff to the
1. Stolt Jomfru hun axler Kaabe blaa, — Smaablomster udi Enge; — Saa ganger hun sig i

— Fine flowers in the valley; —
— Smaablomster udi Enge; —

*) *mf* *segue*

Tutti.

gude green-wud. And the green leaves they grow rarely.
Skoven ud. Og det grønne Løv groer saa herlig.

And the green leaves they grow rarely.
Og det grønne Løv groer saa herlig.

mf

*) Melodien stærkt udhævet.

2.

She lean'd her back until an aik,
First it bow'd and syne it brake.

3.

She lean'd her back until a thorn,
And there she has her twa babes born.

4.

* * *
* *

5.

„O, bonnie babes, if ye suck sair,
You'll never suck by my side mair."

6.

She took frae 'bout her ribbon-belt,
And there she bound them hand and foot.

7.

Shes taken out her wee penknife,
And there she ended baith their life.

8.

Shes howk'd a hole baith deep and wide,
Shes put them in baith side by side.

9.

She's cover'd them o'er wi 'a marble stane,
Thinking she would gang maiden hame.

10.

She's aff unto her father's ha',
She seem'd the lealest maiden amang them a'.

11.

As she lookit our the castle wa',
She saw twa bonnie boys playing at the ba'.

12.

„O, bonnie babes, gin ye were mine,
I 'd cleathe you in the silk sae fine.

13.

O, I would dress you in the silk,
And wash you ay in morning milk."

14.

„„O, cruel mother! when we were thine,
We neither wore the silks nor the sabelline.

15.

But ye took out a little penknife,
And twin'd us baith of our sweet life.

16.

But now we're in the heavens hie,
And ye 've the pains o' hell to dree.""

2.

Hun læned sig op til Egebul,
Først den bugned, saa styrt' den omkuld.

3.

Hun satte sin Ryg imod en Tjørn,
Hun fødte to favre Drengebørn.

4.

[Hun lagde de Børn op til sit Bryst,
De died alt udaf Hjertens Lyst.]

5.

„O favre Smaa! I die med Lyst,
Ret aldrig meer dier I Moder-Bryst."

6.

Saa tog hun brat sin Linde[1]) god,
Hun bandt dem baade Haand og Fod.

7.

Saa tog hun ud saa liden en Kniv,
Hun skilte dem baade ved deres Liv.

8.

Hun grov en Grav baade dyb og vid,
Hun lagde dem Side om Side deri.

9.

Hun lagde over dem Marmorsteen,
Hun vilde gaae for en Mø saa reen.

10.

Hun gik sig i sin Faders Halle,
Hun tyktes den skjæreste Mø af Alle.

11.

Hun skued ud over Borgevold,
Der saae hun to Smaadrenge lege Bold.

12.

„I favre Drenge! om I var mine,
Jeg vilde Jer klæde i Silke fine.

13.

Jeg vilde Jer klæde i Silke og Pæld[2]),
Og toe Eder hver Dag i Morgenmælk."

14.

„„O falske Moder! mens vi var dine,
Vi bar ikke Pæld eller Silke fine.

15.

Men da tog du ud din hvasse Kniv,
Og skilte os baade ved vort Liv.

16.

Men nu frydes vi i Himmerigs Sal,
Mens du skalt lide al Helvedes Kval.""

Svend Grundtvig.

[1]) Linde ɔ: Bælte. [2]) Pæld ell. Pelt, et Slags kostbart Klæde.

Nr. 10. Lord Donald.*)

Adagio. (*Skotsk.*)

1. O wahre hae ye been a' day? Lord Do-nald, my son! O wahre hae ye been a' day? my jol-lie young man! „I've been a-wa cour-tin; mi-ther, mak my bed sune, For I'm sick at the heart, and I fain wad lie doun."

1. O, hvor har du væ-ret? Lord Do-nald, min Søn! O, hvor har du væ-ret? Du Un-ger-svend skjøn! „Og jeg var hos min Kjærest; Moder, lad min Seng boe,[1]) For jeg er syg om Hjertet og træn-ger til Ro."

2.

What wad ye hae for your supper? Lord Donald, my son!
What wad ye hae for your supper? my jollie young man!
„I've gotten my supper; mither, mak my bed sune,
For I'm sick at the heart, and I fain wad lie doun."

2.

Hvad vil du ha' til Nadver? Lord Donald, min Søn!
Hvad vil du ha' til Nadver? Du Ungersvend skjøn!
„Og jeg har faa't min Nadver; Moder! lad min Seng boe,
For jeg er syg om Hjertet og trænger til Ro."

*) slg. „Svenske Folke-S. og Mel.", Nr. 29. — [1]) boe ɔ: lave tilrette, rede.

3.

What did ye get for your supper? Lord Donald, my son!
What did ye get for your supper? my jollie young man!
„A dish of sma' fishes; mither, mak my bed sune,
For I'm sick at the heart, and I fain wad lie doun.“

4.

Whare gat ye the fishes? Lord Donald, my son!
Whare gat ye the fishes? my jollie young man!
„In my father's black ditsches; mither, mak my bed sune,
For I'm sick at the heart, and I fain wad lie doun.“

5.

What like were your fishes? Lord Donald, my son!
What like were your fishes? my jollie joung man!
„Black backs and spreekl'd bellies; mither, mak my bed sune,
For I'm sick at the heart, and I fain wad lie doun.“

6.

O I fear ye are poison'd, Lord Donald, my son!
O I fear ye are poison'd, my jollie young man!
„O yes! I am poison'd; mither, mak my bed sune,
For I'm sick at the heart, and I fain wad lie doun.“

7.

What will ye leave to your father? Lord Donald, my son!
What will ye leave to your father? my jollie young man!
„Baith my houses and land; mither, mak my bed sune,
For I'm sick at the heart, and I fain wad lie doun.“

8.

What will ye leave to your brither? Lord Donald, my son!
What will ye leave to your brither? my jollie young man!
„My horse and the saddle; mither, mak my bed sune,
For I'm sick at the heart, and I fain wad lie doun.“

9.

What will ye leave to your sister? Lord Donald, my son!
What will ye leave to your sister? my jollie young man!
„Baith my gold box and rings; mither, mak my bed sune,
For I'm sick at the heart, and I fain wad lie doun.“

10.

What will ye leave to your true-love? Lord Donald, my son!
What will ye leave to your true-love? my jollie young man!
„The tow and the halter, for to hang on yon tree,
And lat her hang there for the poysoning o' me.“

3.

Hvad fik du da til Nadver? Lord Donald, min Søn!
Hvad fik du da til Nadver? Du Ungersvend skjøn!
„En Ret af Smaafiske; Moder! lad min Seng boe,
For jeg er syg om Hjertet og trænger til Ro.“

4.

Hvor var de Fiske fangne? Lord Donald, min Søn!
Hvor var de Fiske fangne? Du Ungersvend skjøn!
„I min Faders sorte Sumpe; Moder! lad min Seng boe,
For jeg er syg om Hjertet og trænger til Ro.“

5.

Hvor saae de ud, de Fiske? Lord Donald, min Søn!
Hvor saae de ud, de Fiske? Du Ungersvend skjøn!
„Sort Ryg og Bugen spættet; Moder! lad min Seng boe,
For jeg er syg om Hjertet og trænger til Ro.“

6.

Jeg frygter det var Gift; o, Lord Donald, min Søn!
Jeg frygter det var Gift; o, du Ungersvend skjøn!
„Forvist da var det Gift; Moder! lad min Seng boe,
For jeg er syg om Hjertet og trænger til Ro.“

7.

Hvad lader du din Fader? Lord Donald, min Søn!
Hvad lader du din Fader? Du Ungersvend skjøn!
„Og baade Borg og Lande; Moder! lad min Seng boe,
For jeg er syg om Hjertet og trænger til Ro.“

8.

Hvad lader du din Broder? Lord Donald, min Søn!
Hvad lader du din Broder? Du Ungersvend skjøn!
„Min Hest og min Sadel; Moder! lad min Seng boe,
For jeg er syg om Hjertet og trænger til Ro.“

9.

Hvad lader du din Søster? Lord Donald, min Søn!
Hvad lader du din Søster? Du Ungersvend skjøn!
„Mit Guldskriin og Ringe; Moder! lad min Seng boe,
For jeg er syg om Hjertet og trænger til Ro.“

10.

Hvad lader du din Kjærest? Lord Donald, min Søn!
Hvad lader du din Kjærest? Du Ungersvend skjøn!
„Et Reb og en Strikke, til at hænge i Green;
Lad hende hænge der; for hun raadte mig Meen.“
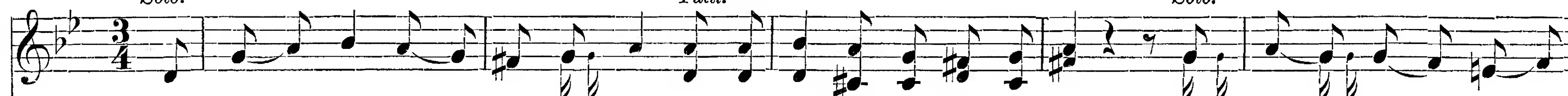
Svend Grundtvig.

Andante.
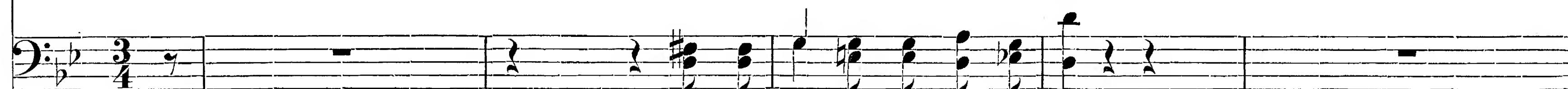
Nr. 11. The Bride's Testament. Brudens sidste Villie.

(*Engelsk.*)
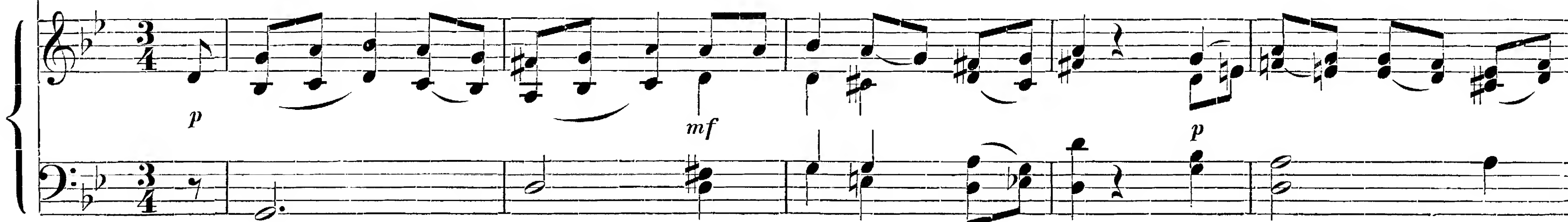
Solo. *Tutti.* *Solo.*
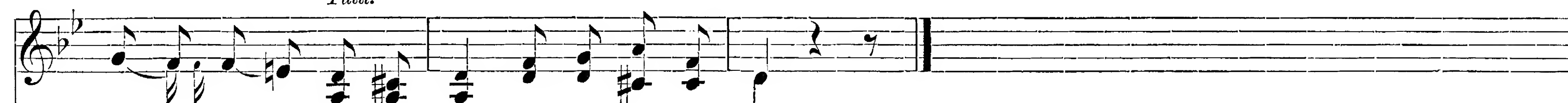

1. There did three knights come from the west — With the high and the li - ly — Oh! And these three knights cour - ted
1. Tre Ridd'-re kom fra Vest un-der Ø — Med den fei - re - ste Lil - lie — O! De bei - led Al - le til

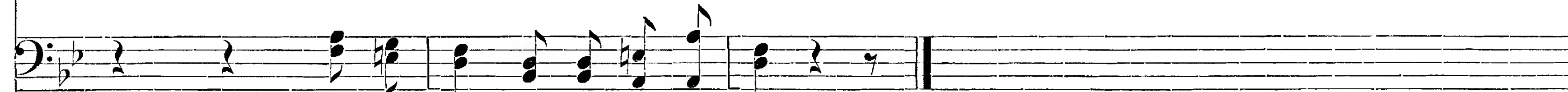
With the high and the li - ly — Oh!
Med den fei - re - ste Lil - lie — O!
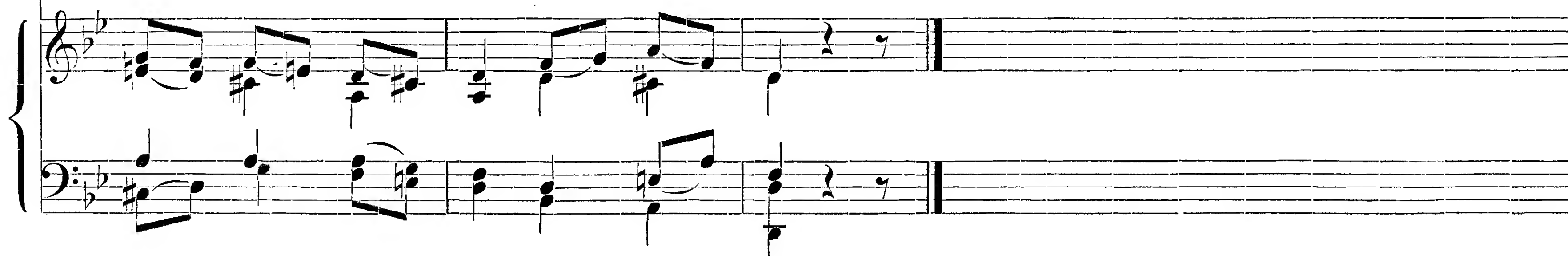

Tutti.

one la - dy. As the rose was so sweet - ly blown.
sam-me Mø. Me - dens Ro - sen den duf - ter sødt.

As the rose was so sweet - ly blown.
Me - dens Ro - sen den duf - ter sødt.

2. The first knight came, was all in white,
 With the high and the lily — Oh!
And ask'd of her, if she'd be his delight.
 As the rose was so sweetly blown.

3. The next knight came, was all in green,
And ask'd of her, if she'd be his queen.

4. The third knight came, was all in red,
And ask'd of her, if she would wed.

5. „Then have you ask'd of my father dear,
Likewise of her who did me bear?

6. And have you ask'd of my brother John,
And also of my sister Anne?"

7. „„Yes, I have ask'd of your father dear,
Likewise of her who did you bear.

8. And I have ask'd of your sister Anne,
But I've forgotten your brother John.""

9. Her father led her through the hall,
Her sister Anne danced before them all.

10. Her mother led her through the close,
Her father dear put her on her horse.

11. And on the road as they rode along,
There did they meet with her brother John.

12. „You are high, and I am low,
Let me have a kiss before you go."

13. She stooped low to kiss him sweet,
He to her heart did a dagger meet.

14. She had not ridden half through the town,
Until her heart's blood stain'd her gown.

15. „Ride softly on", cri'd the best young man,
„For I think our bonny bride looks pale and wan."

16. „„I wish I were on yonder stile,
For there I would sit and bleed a while.

17. I wish I were on yonder hill,
There I'd alight and make my will.""

18. „What would you give to your father dear?"
„„The gallant steed, which doth me bear.""

19. „What would you give to your mother dear?"
„„My wedding shift, which I do wear.

20. But she must wash it very clean,
For my heart's blood sticks in ev'ry seam.""

21. „What would you give to your sister Anne?"
„„My gay gold ring and my feather'd fan.""

22. „What would you give to your brother John?"
„„A rope and gallows, to hang him on.""

23. „What would you give to your brother John's wife?"
 With the high and the lily — Oh!
„„A widow's weeds and a quiet life.""
 As the rose was so sweetly blown.

---

2. Den Første var klædt i Kjortel hvid:
 Med den feireste Lillie — O!
„Og vilt du være min Hjertens-Fryd?"
 Medens Rosen den dufter sødt.

3. Den Anden var klædt i Kjortel grøn:
„Og vilt du vorde min Dronning skjøn?"

4. Den Tredie var klædt i Kjortel rød:
„Og vilt du være min egen Mø?"

5. „„Ja, haver du spurgt min Fader kjær,
Og Moderen, mig til Verden bar?

6. Har du spurgt Anna, min Søster fiin,
Og dertil Jon, kjære Broder min?

7. „„Jeg haver adspurgt din Fader kjær,
Og Moderen, dig til Verden bar.

8. Jeg spurgte Anna, din Søster fiin,
Men jeg har glemt Jon, kjær Broder din.""

9. Hendes Fader fulgte hend' af Hallen ud,
For sprang skjøn Anna, hendes Søster prud.

10. Hendes Moder gik hende allernæst,
Hendes Fa'er han løfted hende op paa Hest.

11. Og der hun kom ad Veien fram,
Der mødte hun Jon, sin Broder gram.

12. „Du est høi, og jeg er lav,
Du mind'[1]) mig, inden du drager herfra."

13. Hun bukked sig over Sadelknap,
Hans hvasse Kniv hendes Hjerte traf.

14. Hun var ei kommen halvt gjennem den By,
Før Blod farved hendes Kjortel ny.

15. Det meldte Svenden, der hende red nær:
„Mig tykkes, vor væne Brud bli'er saa bleg!"

16. „„I fører mig hisset under Lide,
Mig lyster en liden Stund at hvile.

17. I lægger mig hist paa Mossen blød,
At sige min Villie forinden min Død.""

18. „Hvad vilt du lade din Fader blid?"
„„Den sølvskoede Ganger, som bar mig hid.""

19. „Hvad vilt du lade din Moder kjære?"
„„Min Brudesærk, som jeg monne bære.

20. Men hun maa toe den alt med stor Flid,
For hver en Søm flød mit Hjerteblod i.""

21. „Hvad la'er du Anna, kjær Søster din?"
„„Min Fjædervifte og gode Guldring.""

22. „Hvad la'er du Jon, din Broder fri?"
„„Den høieste Galge at hænge udi.""

23. „Hvad la'er du da din Broders Viv?"
 Med den feireste Lillie — O!
„„Sørgeklæder og Enkeliv.""
 Men Rosen den dufter sødt.

Svend Grundtvig.

[1]) minde ɔ: kysse.

Andantino.

Nr. 12. The Provost's dochter. Fangefogdens Datter.

(*Skotsk.*)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. The Pro - vost's doch - ter went out a wal - king — A may's love whiles is ea - sie won! She heard a puir
1. Gik Fog - dens Dat - ter sig ud i En - ge — Saa let sæt-tes Pi - gers Hjer - te i Brand! Hun hør - te en

A may's love whiles is ea - sie won!
Saa let sæt-tes Pi - gers Hjer - te i Brand!

sf *p* *sf* *p* *p*

Tutti.

pri - so - ner mak - ing his meane; And she was the fair flow'r o' Nort - hum - ber - land.
Fan - ge suk - ke saa læn - ge; Og hun kald - tes Blom - men i Nort - hum - ber - land.

And she was the fair flow'r o' Nort - hum - ber - land.
Og hun kald - tes Blom - men i Nort - hum - ber - land.

pf

2. „Gif onie ladie wad borrow me
Out into this prison strang,
I wad mak her a ladie o' hie degree,
For I am a gret lord in fair Scotland."

3. She has dune her to her father's bed-stock,
A may's lowe whiles in easie won!
She has stown the keys o' monie braw lock,
And she has lows'd him out o' prison strang.

4. She has dune her to her father's stable,
A may's love whiles in easie won!
She has tane out a steed, baith swift and able,
To carry them baith to fair Scotland.

5. Whan they cam to the Scottish corss,
A may's love whiles is easie won!
„Ye brazen-fac'd hure, licht aff o' my horse;
And go, get ye back to Northumberland."

6. Whan they cam to the Scottish muir,
A may's love whiles is easie won!
„Get aff o' my horse, ye brazen-fac'd hure,
So, go, get ye back to Northumberland."

7. „„O pity on me! O pity!"" said she,
„„O! that my love was so easie won;
Have pity on me, as I had upon thee,
Whan I lows'd ye out o' prison strang.""

8. „O how can I hae pity on thee;
O why was your love sae easie won?
Whan I hae a wife and children three,
Mair worthy than a' in Northumberland."

9. „„Cook in your kitchen I will be,
O that my love was sae easie won!
And serve your lady maist reverentlie,
For I darna gang back to Northumberland.""

10. „Cook in my kitchen, ye sall not be,
Why was your love so easie won?
For I will hae na sic servants as thee,
So, get ye back to Northumberland."

11. But laith was he the lassie to tyne,
A may's love whiles is easie won!
He hired an auld horse, and fee'd an auld man,
To carry her back to Northumberland.

12. Whan she cam her father afore,
A may's love whiles is easie won!
She fell at his feet on her knees sae low,
She was the fair flow'r o' Northumberland.

13. „O dochter, dochter, why was ye bauld,
O why was your love sae easie won!
To be a Scot's hure in your fifteen year auld,
And ye the fair flow'r o' Northumberland."

14. Her mother on her sae gentlie smil'd,
„O that her love was sae easie won!
She's na the first that the Scots hae beguil'd,
And she's still the fair flow'r o' Northumberland.

15. She shanna want gowd, she shanna want fee,
Although her love was easie won;
She shanna want gowd, to gain a man wi',
And she'll still be the fair flow'r o' Northumberland."

---

2. „Og vilde en Lady vel hjælpe mig
Af trange Fængsel og Baand,
Hun skulde da blive en Lady saa rig,
Thi jeg er en Lord udi Skotland."

3. Saa gik hun sig da til sin Faders Seng;
Saa let sættes Pigers Hjerte i Brand!
Der tog hun Nøglen og iilte hen,
Og friede ham ud af Fængselstvang.

4. Og gik hun sig da til sin Faders Stalde;
Saa let sættes Pigers Hjerte i Brand!
Der tog hun en Hest, vel raskest af alle,
Den bærer dem begge til Skotland.

5. Da de kom til det skotske Kors:
— Saa let sættes Pigers Hjerte i Brand! —
„Du gustne Skjøge, ned af mit Hors,
Og skynd dig hjem til Northumberland!"

6. Da de kom til den skotske Hede:
— Saa let sættes Pigers Hjerte i Brand! —
„Ned af mit Hors, du gustne Skjøge,
Og skynd dig hjem til Northumberland!"

7. „„O,"" raabte hun, „„vee mig Arme! vee!
Ak, at mit Hjerte saa let kom i Brand!
Hav Medynk med mig, som jeg havde med dig,
Da jeg friede dig ud af Fængselstvang!""

8. „Hvordan kan jeg have Medynk med dig,
Og hvi kom dit Hjerte saa let i Brand?
En Viv og tre Smaabørn vente paa mig,
Meer værd end alle i Northumberland."

9. „„Som Kok i dit Kjøkken vil jeg gaae —
Ak, at mit Hjerte saa let kom i Brand!
Og tjene din Lady ydmygt og tro;
For jeg tør ei gaae hjem til Northumberland.""

10. „Nei, Kok i mit Kjøkken bliver du ei;
Hvi kom dit Hjerte saa let i Brand?
Thi ei vil jeg have en Tjener som dig,
Derfor skynd dig hjem til Northumberland."

11. Dog vilde han ei volde Pigens Død —
Saa let sættes Pigers Hjerte i Brand!
Han hyred en Hest og en gammel Mand,
Til at bringe hende hjem til Northumberland.

12. Da hun kom til sin Fader hjem —
Saa let sættes Pigers Hjerte i Brand!
Hun faldt for hans Fod paa Knæ saa dybt;
Og hun kaldtes Blommen i Northumberland.

13. „O Datter, Datter, hvad har du gjort?
O, hvi kom dit Hjerte saa let i Brand!
En Skottes Frille du blev saa ung,
Og var dog Blommen i Northumberland."

14. Hendes Moder kjærligt imod hende tog:
„Ak, let sættes Pigers Hjerte i Brand!
Ei er hun den første, en Skotte bedrog,
Og end er hun Blommen i Northumberland.

15. Ei skal hun mangle Guld eller Gods,
Kom ogsaa saa let hendes Hjerte i Brand!
Vel skal hun faae Guld sig at fæste en Mand,
Og end er hun Blommen i Northumberland!"

Ghelmuyden.

Andante.

Nr. 13 a. The three ravens. De tre Ravne.

(*Skotsk.*)

Solo. *Tutti.* *Solo.* *Tutti.*

1. There were three rav'ns sat on a tree, Hey down, hey der - ry day — There were three rav'ns sat on a tree, Hey
1. Der var tre Rav - ne saa sor - te som Beg, Alt ud - i vil - den Skov — Der var tre Rav - ne saa sor - te som Beg, O

p *mf* *p* *f*

Hey down, hey der - ry day — Hey
Alt ud - i vil - den Skov — O

*)

Solo. *Tutti.*

down — There were three rav'ns sat on a tree, They were as black' as they might be. And sing lay doo and la doo and day.
ja! — Der var tre Ravne saa sor - te som Beg, I Træ-top de sa - de, saa il - de de skreg. Og nu fal - der Lø - vet i Lund.

p *mf*

down — And sing lay doo and la doo and day.
ja — Og nu fal - der Lø - vet i Lund.

2.
|: The one of them said to his mate: :|
„Where shall we our breakfeast take?"

3.
|: „„Down' in yonder green' field, :|
There lies a knight slain under his shield.""

4.
|: His hounds they lies down' at his feet', :|
So well they their master keep'.

5.
|: His hawkes they flie so eagerly, :|
There's no fowle dare come him nie.

2.
|: Den Ene sagde da til sin Mage, :|
„Hvor skulle idag vi vor Føde tage?"

3.
|: „„Og hist paa Vang bag den grønne Vold, :|
En slagen Ridder ligger under sit Skjold.""

4.
|: Hans Hunde de ligge ned for hans Fod, :|
Saa vel de vogte den Herre god.

5.
|: Hans Falke de flyve hist og her, :|
Slet ingen Fugl tør komme ham nær.

*) De i Omkvædene anbragte Buer mellem Noder paa samme Trin gjælde Foredraget paa Pianofortet.

Andante.

Nr. 13b. The three ravens. De tre Ravne.

(Engelsk Melodie.)

Solo. *Tutti.* *Solo.* *Tutti.*

1. There were three rav'ns sat on a tree, Down a down, hay down, hay down, There were three ravn's sat on a tree, With a
1. Der var tre Rav-ne saa sor-te som Beg, Alt ud-i vil-den Skov, Der var tre Rav-ne saa sor-te som Beg, O

p Down a down, hay down, hay down — *p* With a
Alt ud-i vil-den Skov — O

Solo. *Tutti.*

down! There were three rav'ns sat on a tree, They were as black' as they might be. With a down der-ry, der-ry down, down.
ja! Der var tre Rav-ne saa sor-te som Beg, I Træ-top de sa-de, saa il-de de skreg. Og nu fal-der Lø-vet i Lund.

down! *mf* With a down der-ry, der-ry down, down.
ja! Og nu fal-der Lø-vet i Lund. *p*

6.
|: Down' there comes a fallow doe, :|
As great with young as she might goe.

7.
|: She lift up his bloudy head, :|
And kist his wounds that were so red.

8.
|: She got him up upon her backe, :|
And carried him to earthen lake.

9.
|: She buried him before the prime, :|
She was dead herself ere even-song time.

10.
|: God send every gentleman, :|
Such hawk's, such hound's, and such a leman."

6.
|: Der kom løbende hin bange Daa, :|
Hun søgte did hen, som Ridderen laa.

7.
|: Hun løfted hans blodige Hoved fra Grunde, :|
Hun minded de dybe, de røde Vunder.

8.
|: Hun tog den Ridder oppaa sin Bag, :|
Og forte ham til saa dyb en Grav.

9.
|: Hun jordede ham før Ottesang,
Var selv død, før Aftenklokken klang.

10.
|: Gud sende hver ærlig Riddersmand :|
Slige Høge og Hunde, slig Lillievand!"

Svend Grundtvig.

Nr. 14. Hynd Horn. Ung Horn.

Poco allegretto. (*Skotsk.*)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Near E - din - burgh was a young child born, With a hey lil - le - lu and a how lo lan; And his
1. Ud - i vil - den Skov blev et lil - le Barn født, Me - dens Lil - jen den knei - ser om Som - mers Tid; Og den

With a hey lil - le - lu and a how lo law; —
Me - dens Lil - jen den knei - ser om Som - mers Tid; —

p

Tutti.

name it was cal - led Young Hynd Horn. And the birk and the brume blooms bon - nie.
grøn - ne Eng blev dets Vug - ge blød. Skjønt staae Birk nu og Tjørn i Blom - ster.

And the birk and the brume blooms bon - nie.
Skjønt staae Birk nu og Tjørn i Blom - ster.

2.
Seven lang years he served the King,
And it's a' for the sake of his dochter Jean.

3.
The King an angry man was he,
He sent young Hynd Horn to the sea.

4.
„Oh I never saw my love before,
Till I saw her thro' an augre bore.

5.
And I gave to her a silver wand,
With three singing laverocks set thereon.

6.
And she gave to me a gay gold ring,
With three shining diamonds set therein:

7.
„„For when your ring turns pale and wan,
Then I'm in love with another man.““

8.
He's left the land, and he's gone to the sea,
And he's stayed there seven years and a day.

9.
Seven lang years he has been on the sea,
And Hynd Horn has looked how his ring may be.

10.
But when he looked this ring upon,
The shining diamonds were both pale and wan.

11.
„Oh! the ring it was both black and blue,
And she's either dead, or she's married.“

12.
* * *
* *

13.
He's left the seas, and he's come to the land,
And the first he met, was an auld beggar man.

14.
* * *
* *

15.
„What news, what news? thou auld beggar man.
What news, what news by sea or land?“

16.
„„No news at all,““ said the auld beggar man,
„„But there is a wedding in the King's hall.

17.
There is a King's dochter in the west,
And she has been married thir nine nights past.

18.
Into the bride-bed she winna gang,
Till she hears tell of her ain Hynd Horn.““

19.
* * *
* *

20.
„Wilt thou give to me thy begging coat,
And I'll give to thee my scarlet cloak.

21.
Wilt thou give to me thy begging staff,
And I'll give to thee my good gray steed.“

22.
The auld beggar man cast off his coat,
And he's ta'en up the scarlet cloak.

23. The

2.
Han tjente Kongen syv lange Aar,
Det var for hans Datter, den væne Maard.

3.
Den Konning han var saa streng en Mand,
Han sendte ung Horn ud paa vildene Vand.

4.
„Jeg aldrig min Elskte med Øine saae,
Før gjennem et Nøglehul saa smaa.

5.
En Sølvervaand jeg til hende gav,
Tre sjungende Lærker paa den sad.

6.
Saa skjøn en Guldring gav hun mig igjen,
Tre straalende Demanter sade i den.

7.
Og naar de Demanter skifte Lød[1]),
Da er min Elskede stædt i Nød.“

8.
Saa foer ung Horn ud paa vildene Vand,
Indtil han kom sig til fremmede Land.

9.
I Aarene syv bar han Længslen i Løn,
Saa skued ung Horn paa sin Ring saa skjøn.

10.
Saa mod blev ung Horn, der paa Ringen han saae:
De straalende Stene vare blege og blaa.

11.
„Og er nu de Demanter blege og blaa,
Stor Nød er min Elskte da gangen paa.

12.
Og enten er hun nu faren af Liv;
Eller hun er vorden en Andens Viv.“

13.
Saa heised han Seil i høien Raa,
Saa foer han hen over den Bølge blaa.

14.
Den Første, der mødte ung Horn i Land,
Og det var en gammel Tiggermand.

15.
„Hvad Nyt, hvad Nyt? du gamle Mand!
Hvad Nyt, hvad Nyt paa Sø eller Land?“

16.
„„Slet intet Nyt er at agte oppaa,
Uden der er Bryllup i Kongens Gaard.

17.
Konningens Datter, det væne Liv,
I ni Nætter var hun alt viet Viv.

18.
End vil hun dog ei til Senge gaae,
Saa saare hun græder, saa ilde hun maa.

19.
Hun græder for Horn, sin Fæstemand,
Og han er langt borte i fremmede Land.““

20.
„Og vilt du mig give din Tiggerkjol',
Jeg gi'er dig min Skarlagens-Kappe god.

21.
Din Tiggerstav saa give du mig,
Min gode graa Ganger saa giver jeg dig.“

22.
Den Tigger han kasted sin Kjortel graa,
Den Skarlagens-Kappe drog han oppaa.

23. Den

[1]) Lød ɔ: Farve.

23.
The auld beggar man threw down his staff,
And he has mounted the good gray steed.

24.
The auld beggar man was bound for the mill,
But young Hynd Horn for the King's hall.

25.
The auld beggar man was bound for to ride,
But young Hynd Horn was bound for the bride.

26.
When he came to the King's gate,
He asked a drink for young Hynd Horn's sake.

27.
These news unto the bonnie bride came,
That at the yett there stands an auld man.

28.
„There stands an auld man at the King's gate,
He asketh a drink for young Hynd Horn's sake."

29.
„„I'll go through nine fires so hot,
But I'll give him a drink for young Hynd Horn's sake.""

30.
She went to the gate, where the auld man did stand,
And she gave him a drink out of her own hand.

31.
She gave him a cup out of her own hand;
He drunk out the drink, and dropt in the ring.

32.
„Got thou it by sea, or got thou it by land?
Or got thou it off a dead man's hand?"

33.
„„I got it not by sea, but I got it by land,
For I got it out of thine own hand.""

34.
„I'll cast off my gowns of red,
And along with thee I'll beg my bread.

35.
I'll cast off my gowns of brown,
And I'll follow thee from town to town."

36.
„„Thou need not cast off thy gowns of brown,
For I can make thee lady of many a town.

37.
Thou need not cast off thy gowns of red,
For I can maintain thee with both wine and bread.""

38.
* * *
* *

39.
The bridegroom thought he had the bonnie bride,
But young Hynd Horn took the bride to the bed.

23.
Den Tigger han kasted sin Stav til Jord,
Han satte sig paa den graa Ganger god.

24.
Den gamle Tigger til Møllen foer,
Ung Horn han stunded til Kongens Gaard.

25.
Den Tigger han red paa høien Hest,
Ung Horn gik ved Stav, som han kunde bedst.

26.
For Konningens Borgeled han gik,
For ungen Horns Skyld han bad om en Drik.

27.
De Tidende kom for den unge Brud ind,
Hvor hun sad og sørged med Taare paa Kind.

28.
„For Borgeled stander en Tigger saa snild,
Han æsker en Drik for unge Horns Skyld."

29.
„„Og skulde jeg end gaae gjennem Baalene ni,
For unge Horns Skyld jeg for ham skjænker Viin.""

30.
Til Borgeled gik sig den Lilievaand
Med røde Guldbæger i hviden Haand.

31.
Selv skjænked hun for ham den klare Viin,
Han tømte det Bæger, kasted Ringen deri.

32.
„Og fik du den Ring paa Sø eller Land?
Eller fik du den af en død Mands Hand?"

33.
„„Jeg fik den ei paa Sø, jeg fandt den ei paa Land,
Jeg fik den forvist af din egen Hand.""

34.
„Og af vil jeg kaste min Skarlagen rød,
Jeg følger med dig ud og betler mit Brød.

35.
Og af vil jeg kaste mit Hovedguld,
Saa følger jeg dig trods Hunger og Kuld."

36.
„„Din Skarlagen rød du saa vel maa bære,
Over Borge og Land du en Frue skal være.

37.
Saa vel maa du bære dit Guld saa rød,
Thi nok faaer jeg udaf Viin og af Brød.""

38.
Saa kasted han af den Kjortel saa graa,
I røde Guldskrud saa monne han staae.

39.
Den Brudgom han tænkte, at Bruden var hans,
Men hun gav ung Horn sin Jomfrukrands.

Svend Grundtvig.

Andante.

Nr. 15. Brother and Sister. Broder og Søster.

(Skotsk.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. The brother took sister to her father's deer park, The broom blooms bonnie and says it is fair, Wi' his yew-tree bow and arrows fast slung at his back. And we'll never gang down to the broom onie mair.

1. Og Broder tog Søster i Lunden en Dag, Saa faurt Smaabusken i Blomster staaer, Og Bue og Pile han bar paa sin Bag. Og ret aldrig meer ned vi til Busken gaaer.

p *mf* *pp* *Tutti.* *mf* *p*

The broom blooms bonnie and says it is fair — And we'll never gang down to the broom onie mair.

Saa faurt Smaabusken i Blomster staaer — Og ret aldrig meer ned vi til Busken gaaer.

2. „O when that ye hear me gie a loud, loud cry,
Shoot an arrow frae thy bow and there let me lye.

3. And when that ye see I am lying cauld and dead,
Then ye'll put me in a grave wi a turf at my head."

4. Now when he heard her gie a loud, loud cry,
— The broom blooms bonnie and says it is fair, —
His silver arrow frae his bow he suddenly let fly.
— Now they'll never gang down to the broom onie mair.

5. He has houkit a grave that was lang and was deep,
— The broom blooms bonnie and says it is fair, —
And he has buried his sister wi' her babie at her feet.
— And they'll never gang down to the broom onie mair.

2. „Og naar du mig hører høit skrige af Nød,
Skyd en Piil fra din Bue, lad mig der ligge død.

3. Og naar du saa seer mig ligge død og kold,
Med en Græstørv under Hoved du lægge mig i Muld."

4. Og der han nu hørte hende skrige af Nød,
— Saa faurt Smaabusken i Blomster staaer —
Den Sølverpiil saa brat fra sin Bue han skjød.
— Nu ret aldrig meer ned de til Busken gaaer.

5. Saa dyb og saa lang var den Grav, han grov,
— Saa faurt Smaabusken i Blomster staaer —
Der jorded han sin Søster med det lille Barn ved Fod.
— Og ret aldrig meer ned de til Busken gaaer.

Svend Grundtvig.

Nr. 16. The three Sisters. De tre Søstre.*)

Andante.

Solo. *Tutti.* **) *Solo.* (*Skotsk.*)

1. There were three si - sters liv'd in a bower, Fair An - net, and Mar - g'ret, and Mar - jo - rie, And they went out to
1. Der sa - - de tre Sø - stre i Bu - re, Skjøn An - na, Mar - gre - te og Mar - jo - rie, De gik at pluk - ke

— Fair An - net, and Mar - g'ret, and Mar - jo - rie —
— Skjøn An - na, Mar - gre - te og Mar - jo - rie —

p *p* *mf* *p*

Tutti.

pull a flower, And the dew draps off the hynd - ber - ry tree.
Blomster saa prude, Me - dens Dug - gen drypper af Hind - bær - træ.

And the dew draps off the hynd - ber - ry tree.
Me - dens Dug - gen drypper af Hind - bær - træ.

p *mf* *ppp*

*) slg. „Danske Folke-S. og Mel.“, Nr. 107, og „Svenske“ Nr. 37. — **) Disse Comma-Fermater holdes kort.

2.
They hadna pu'ed a flower but ane,
When up started to them a banisht man.

3.
He's ta'en the first sister by her hand,
And he's turn'd her round and made her stand.

4.
„Its whether will ye be a rank robber's wife,
Or will ye die by my wee pen knife?“

5.
„„Its I'll not be a rank robber's wife,
But I'll rather die by your wee pen knife.““

6.
He's killed this may and he's laid her by,
For to bear the red rose company.

7.
He's taken the second ane by the hand,
And he's turn'd her round and made her stand.

8.
„Its whether will ye be a rank robber's wife,
Or will ye die by my wee pen knife?“

9.
„„I'll not be a rank robber's wife,
But I'll rather die by your wee pen knife.““

10.
He's killed this may and he's laid her by,
For to bear the red rose company.

11.
He's taken the youngest ane by the hand,
And he's turn'd her round and made her stand.

12.
Say's: „Will ye be a rank robber's wife,
Or will ye die by my wee pen knife?“

13.
„„I'll not be a rank robber's wife,
Nor will I die by your wee pen knife.

14.
For I hae a brother in this wood,
And gin ye kill me, it's he'll kill thee.““

15.
„What's thy brother's name, come tell to me?“
„„My brother's name is Baby Lon.““

16.
„O sister, sister, what have I done,
O have I done this ill to thee.

17.
O since I've done this evil deed,
Good sall never be seen o' me.“

18.
He's taken out his wee pen knife,
And he's twyned himsel o' his ain sweet life.

2.
De havde ei plukket Blomster uden een,
Der op sprang for dem en fredløs Svend.

3.
Han tog den første Søster ved Haand,
Saa brat han standsed den Liljevaand.

4.
„Og vilt du nu være en Røvers Viv?
Eller vilt du døe for min hvasse Kniv?“

5.
„„Ei vil jeg være en Røvers Viv,
Langt hellere døe for hans hvasse Kniv.““

6.
Saa brat da slog han den Jomfru død,
At hvile op under den Rose rød.

7.
Og saa tog han den Anden ved Haand,
Saa brat han standsed den Liljevaand.

8.
„Og vilt du være en Røvers Viv?
Eller vilt du døe for min hvasse Kniv?“

9.
„„Ei vil jeg være en Røvers Viv,
Langt hellere døe for hans hvasse Kniv.““

10.
Saa brat da slog han den Jomfru død,
At hvile op under den Rose rød.

11.
End tog han den yngste Søster ved Haand,
Saa brat han standsed den Liljevaand.

12.
„Og vilt du være en Røvers Viv?
Eller vilt du døe for min hvasse Kniv?“

13.
„„Ei vil jeg være en Røvers Viv,
Ei heller døe for hans hvasse Kniv.

14.
Jeg haver i Skoven en Broder bold,
Og dræber du mig, han hævner den Vold.““

15.
„Hvad hedder da din Broder tro?“
„„Min Broders Navn er unge Hr. Jon.““

16.
„O Søster, Søster! hvad haver jeg gjort!
Mine kjære Søstre dem haver jeg myrdt.

18.
Og har jeg nu øvet den Daad saa led,
Ret aldrig meer vil jeg Solen see.“

19.
Saa drog han ud sin hvasse Kniv,
Han skilte sig ved sit unge Liv.

Svend Grundtvig.

Nr. 17. Patrick Spens.

Andante con moto. *(Skotsk.)*

1. The king sits in Dum-fer-line town, Drin-king the blude-red wine; O! „Whare will I get a skee-ly skip-per, To sail this new ship of mine?“ O!

1. Og Kon-gen sid-der i Dum-fer-ling By, Han drik-ker den blod-rø-de Viin; O! „Hvor skal jeg fin-de en Skip-per god, At sei-le ny Snek-ken min?“ O!*)

mf *mf* *p*

2.
Then up and spake an eldern knight,
Sat at the king's right knee;
„Sir Patrick Spens is the best sailor,
That ever sail'd the sea.“

3.
The king has written a braid letter,
And seal'd it with his hand,
And sent it to Sir Patrick Spens,
Was walking on the sand.

4.
„To Noroway, to Noroway,
To Noroway o'er the faem;
The king's daughter of Noroway,
'Tis thou maun bring her hame.“

5.
The first word that Sir Patrick read,
Sae loud loud laughed he;
The neist word that Sir Patrick read,
The tear blinded his e'e.

6.
„O wha is this has done this deed,
And tauld the king o' me,
To send us out, at this time of the year,
To sail upon the sea?

7.
Be it wind, be it weet, be it hail, be it sleet,
Our ship must sail the faem;
The king's daughter of Noroway,
'Tis we must fetch her hame.“

2.
Det meldte da den gamle Hofmand
Ved Konningens høire Side:
„Som Patrick Spens ingen anden Mand
Kan pløie de Bølger hvide.“

3.
Og Kongen skriver et aabent Brev,
Besegler det med sin Hand;
Han sender det til Hr. Patrick Spens,
Han ganger paa hviden Sand.

4.
„Til Norrige, til Norrige,
Til Norgeland over Bølge!
Den Konges Datter af Norgeland
Hun maa med dig hjemfølge.“

5.
Det første Hr. Patrick i Brevet saae,
Da lo han med lystigt Sind;
Den næste Linie han læste,
Da randt ham Taare paa Kind.

6.
„Hvo har vel oplagt saa onde Raad,
Mig til stor Harm og Kvide;
At vi skal seile den salte Sø
Ved disse Aarsenstide!

7.
Trods Veir og Vind, trods Hagl og Slud
Vi seile ad Bølgen frem;
Den Konges Datter af Norgeland
Hende maae vi føre her hjem.“

*) Efter 2den og 4de Linie tilføies det saa ofte i skotske Viser, især af tragisk Charakteer, forekommende „O!“ I de Vers af den danske Oversættelse, hvor de ovennævnte Linier ende med et kvindeligt Riim, udelades dette „O!“

8.
They hoysed their sails on Monenday morn,
Wi' a' the speed they may;
They hae landed in Noroway,
Upon a Wodensday.

9.
They hadna been a week, a week,
In Noroway, but twae,
When that the lords o' Noroway
Began aloud to say:

10.
„Ye Scottishmen spend a' our king's goud,
And a' our queenis fee."
„„Ye lie, ye lie, ye liars loud!
Fu' loud I hear ye lie.

11.
For I brought as much white monie,
As gane my men and me,
And I brought a half-fou of gude red goud,
Out o'er the sea wi' me.

12.
Make ready, make ready, my merrymen a'!
Our gude ship sails the morn.""
„Now, ever alake, my master dear,
I fear a deadly storm!

13.
I saw the new moon, late yestreen,
Wi' the auld moon in her arm;
And, if we gang to sea, master,
I fear we'll come to harm."

14.
They hadna sail'd a league, a league,
A league but barely three,
When the lift grew dark and the wind blew loud,
And gurly grew the sea.

15.
The ankers brak, and the topmasts lap,
It was sic a deadly storm;
And the waves cam o'er the broken ship,
Till a' her sides were torn.

16.
„O where will I get a gude sailor,
To take my helm in hand,
Till I get up to the tall top-mast
To see, if I can spy land?"

17.
„„O here am I, a sailor gude,
To take the helm in hand,
Till you go up to the tall top-mast;
But I fear you'll ne'er spy land.""

18.
He hadna gane a step, a step,
A step but barely ane,
When a bout flew out of our goodly ship,
And the salt sea it came in.

19.
„Gae, fetch a web o' the silken claith,
Another o' the twine,
And wap them into our ship's side,
And lat nae the sea come in."

20.
They fetch'd a web o' the silken claith,
Another o' the twine,
And they wapp'd them round that gude ship's side,
But still the sea cam in.

21.
O laith, laith, were our gude Scots lords
To weet their cork-heel'd shoon!
But lang or a' the play was play'd,
They wat their hats aboon.

22.
And mony was the feather bed,
That flatter'd on the faem;
And mony was the gude lord's son,
That never mair cam hame.

23.
The ladyes wrang their fingers white,
The maidens tore their hair,
A' for the sake of their true loves,
For them they'll see nae mair.

24.
O lang, lang, may the ladyes sit,
Wi' their fans into their hand,
Before they see Sir Patrick Spens
Come sailing to the strand!

25.
And lang, lang, may the maidens sit,
Whi their goud kaims in their hair,
A' waiting for their ain dear loves!
For them they'll see nae mair.

26.
O forty miles off Aberdeen,
'Tis fifty fathoms deep,
And there lies gude Sir Patrick Spens
Wi' the Scots lords at his feet.

8.
Det var om en Mandagmorgen,
De hidsede Seil i Ræer,
Det var alt om en Onsdag
De landed for Norges Skjær.

9.
De havde ei været i Norges Land
De Uger foruden tvende,
Det var da de norske Herrer
Begyndte saa lydt at skjende:

10.
„I Skottèr bruge vor Konnings Guld,
Og alt vor Dronnings Gods."
„„Den Løgn" — saa svared Hr. Patrick brat,
„„Skal Ingen paasige os!

11.
Jeg bragte med mig det hvide Sølv,
Nok til mine Mænd og mig;
Dertil bragte jeg godt røden Guld
Alt ud over Sø med mig.

12.
Nu op, mine Gutter, I rede Jer brat!
Imorgen vort Skib skal gaae.""
„Det gjør ingen Gode, kjær Herre min!
Jeg frygter en Storm saa haard.

13.
Inat Nymaanen paa Himlen stod
Med den gamle Maane i Arm;
Og gaae vi til Søes, kjær Herre min!
Jeg frygter, vi fange Harm."

14.
De havde ei seilet Mile,
Og Miil uden tre fra Lande:
Mørk Luften blev, lydt Vinden peb,
Vildt skummed de dybe Vande.

15.
Og Stormen braged og Master knaged,
Der holdt hverken Tov eller Anker,
De Bølger slog over Skibet op,
Fast gabede alle de Planker.

16.
„Og hvor skal jeg finde en Sømand god,
Vil Roret tage i Hand,
Mens jeg gaaer til Tops i høien Mast
At speide alt efter Land?"

17.
„„Og her er nu jeg, en Sømand god,
Vil Roret tage i Hand,
Mens I gaaer til Tops i høien Mast;
Dog seer I vist aldrig Land.""

18.
Han havde ei gaaet et Skridt, ei eet,
Fra Roret ei uden et Trin,
Før ud foer en Bolt af det gode Skib,
Og salten Sø randt ind.

19.
„Gak, hent et Klæde af Silkevæv,
Et andet af Silketvind;
Du stoppe dem ind i Snekkens Bov
Og lad ei den Sø herind!"

20.
Han tog et Klæde af Silkevæv,
Et andet af Silketvind;
Han digted dermed den Snekkebov,
End strømmed dog Søen ind.

21.
Saa nødig de skotske Herremænd
Vilde væde de blanke Sko,
Nu maatte de lægge de hvide Been
Paa dyben Havbund til Ro.

22.
Saa mangen en Hat med høien Fjær
Paa fraadende Bølger svam,
Saa mangen en fuldgod Jarlesøn
Ret aldrig derfra hjemkom.

23.
De Fruer de hvide Fingre vred,
De Møer rev deres Haar;
Det var for deres Hjertenskjære,
Ei meer de at see dem faaer.

24.
Saa længe de Fruer sidde maae,
Med Vifte i hviden Hand,
Alt før de see ham Hr. Patrick Spens
Komme seilende til den Strand.

25.
Saa længe de Møer sidde maae
Med Guldkam i deres Haar,
Og vente paa deres Hjertenskjære,
Ei meer de at see dem faaer.

26.
Og firti Mile fra Aberdeen,
I femti Favn' dybe Hav,
Der fandt hiin gode Hr. Patrick Spens
Med de brave Skotter en Grav.

Svend Grundtvig.

Nr. 18. The Douglas Tragedy. Douglas-Kviden.*)

Andante con moto. (*Skotsk.*)

1. „Rise up, rise up now, Lord Doug - las," she says, „And put on your ar - mour so bright; Let it ne - ver be said, that a daugh - ter of thine Was mar-ried to a Lord un - der night.

1. „Stat op, stat op nu, Lord Doug - las, stat op! Drag paa nu din Bryn - je brat! Lad al - drig spor - ges, en Dat - ter af dig Hjem-før - tes i Løn om Nat.

2.
Rise up, rise up, my seven bold sons,
And put on your armour so bright,
And take better care of your youngest sister,
For your eldest's awa' the last night.

3.
He's mounted her on a milk-white steed,
And himself on a dapple grey,
With a bugelet horn hung down by his side,
And lightly they rode away."

4.
Lord William lookit o'er his left shoulder,
To see what he could see,
And there he spy'd her seven brethren bold,
Come riding o'er the lee.

5.
„Light down, light down, Lady Marg'ret," he said,
„And hold my steed in your hand,
Untill that against your seven brethren bold,
And your father, I make a stand."

2.
Staaer op, staaer op, mine Sønner syv,
Drager blanken Brynje paa!
Og varer bedre paa jer yngste Søster,
For jer Ældste inat er af Gaard.

3.
Han satte hende paa Ganger hvid,
Sig selv paa en Abildgraa;
Et Gylden-Horn ved hans Side hang,
Ad Veien han ud lod staae."

4.
Lord Villiam sig over Axel saae,
Han skued sig ud saa vide;
Der saae han hendes bolde Brødre syv,
Komm' ridende over den Lide.

5.
„Stat af, stat af nu, Margretelil!
Og hold min Ganger med Hand,
Mens mod dine bolde Brødre syv
Og din Fader jeg holder Stand."

*) slg. „Danske Folke-S. og Mel." Nr. 27 b, og „Svenske" Nr. 7.

6.

She held his steed in her milk-white hand,
And never shed one tear,
Until that she saw her seven brethren fa',
And her father hard fighting, who loved her so dear.

7.

„O hold your hand, Lord William!“ she said,
„For your strokes they are wondrous sair;
True lovers I can get many a ane,
But a father I can never get mair.“

8.

O, she's ta'en out her handkerchief,
It was o' the holland so fine,
And aye she dighted her father's bloody wounds,
That were redder than the wine.

9.

„O chuse, o chuse, Lady Marg'ret,“ he said,
„O whether will ye gang or bide?“
„„I'll gang, I'll gang, Lord William““, she said,
„„For you have left me no other guide.““

10.

He's lifted her on a milk-white steed,
And himself on a dapple grey,
With a bugelet horn hung down by his side,
And slowly they baith rade away.

11.

O they rade on, and on they rade,
And a' by the light of the moon,
Until they came to yon wan water,
And there they lighted down.

12.

They lighted down to tak a drink
Of the spring that ran sae clear;
And down the stream ran his gude heart's blood,
And sair she 'gan to fear.

13.

„Hold up, hold up, Lord William,“ she says,
„For I fear that you are slain!“
„„'Tis naething but the shadow of my scarlet cloak,
That shines in the water sae plain.““

14.

O they rade on, and on they rade,
And a' by the light of the moon,
Until they cam to his mother's ha' door,
And there they lighted down.

15.

„Get up, get up, lady mother,“ he says,
„Get up, and let me in!
Get up, get up, lady mother,“ he says,
„For this night my fair lady I've win.

16.

O mak my bed, lady mother,“ he says,
O mak it braid and deep!
And lay Lady Marg'ret close at my back,
And the sounder I will sleep.“

17.

Lord William was dead lang ere midnight,
Lady Marg'ret lang ere day.
And all true lovers that go thegither,
May they have mair luck than they!

18.

Lord William was buried in St. Marie's kirk,
Lady Marg'ret in Marie's quire;
Out o' the lady's grave grew a bonny red rose,
And out o' the knight's a brier.

19.

And they twa met, and they twa plat,
And fain they wad be near;
And a' the warld might ken right weel,
They were twa lovers dear.

20.

But bye and rade the Black Douglas,
And wow but he was rough!
For he pull'd up the bonny brier,
And flang'd in St. Marie's Loch.

6.

Hun holdt hans Ganger med hviden Haand,
Hun fældte aldrig en Taare,
Før falde hun saae sine Brødre syv,
Hendes Fader trænges saa saare.

7.

„Hold inde, hold inde, Lord Villiam!
Dine Hug de falde saa svære;
Af Elskere flere jeg vel kan faae,
Men aldrig en Fader mere.“

8.

Og ud saa tog hun nu et Klæde,
Det var udaf hviden Liin,
Hun bandt det om Faderens blodige Saar,
Der rødere var end Viin.

9.

„Du siig, du siig nu, Margretelil!
Vilt du bie eller bortdrage?“
„„Jeg vil gange med dig, min Villiam!
Du lod mig ingen Anden tilbage.““

10.

Saa satte han sig paa sin Abildgraa,
Løfted hende paa Gangeren hvide,
Hans krumme Horn ved hans Side hang,
Saa sagte de monne bortride.

11.

Saa rede de fort og fort de red
I Maanens Skin over Hede,
Indtil de kom til et køligt Væld,
Der steg de fra Heste neder.

12.

Og de stege ned at tage en Drik
Af Kilden, som klar monne rinde;
Deri randt hans gode Hjertes Blod,
Da blegned den væne Kvinde:

13.

„Hold op, hold op nu, kjær Villiam!
Forvist est du saaret fuld ilde!“
„„Det Skyggen kun er af min Skarlagen rød,
Som skinner i Vandet saa stille.““

14.

Saa red de fort over Høi og Dal,
I Maaneskinnet de red;
Indtil de kom for hans Moders Hal,
Og der saa stege de ned.

15.

„Stat op, stat op nu, kjær Moder min!
Og lader mig ind saa brat;
Stat op, stat op nu, kjær Moder min!
For min Mø har jeg vundet i Nat.

16.

O red mig nu Seng, kjær Moder min!
I gjøre den bred og blød;
Og lægger Margrete ved mig saa nær!
Da vorder min Søvn saa sød.“

17.

Lord Villiam var død før Midienat,
Margrete før Dagen gryede.
Gud unde alle tro Elskende
En bedre Lykke at nyde!

18.

Lord Villiam blev jordet i Marie-Kirke,
Margrete i Marie-Chor;
Af hendes Grav en skjøn Rose rød,
Af hans en Hvidtjørn opgroer.

19.

Og de To mødtes alt til en Krands,
Saa gjerne de sammen vilde være;
Det maatte al Verden klarlig see,
De vare to Elskere kjære.

20.

Men der kom ridende den sorte Douglas,
— Og vee, hvor var han haard! —
Han rykte op den Tjørnebusk,
Kasted den paa Kirkegaard.

Svend Grundtvig.

Andantino.

Nr. 19. The battle of Otterbourne. Slaget ved Otterburne.[1]

(Skotsk.)

1. It fell a-bout the Lam-mas tide, When the muir - men win their hay, The dough-ty Doug - las bound him to ride In - to Eng - land to drive a prey.

1. Det varved vor Fru - e - Dag i Høst, I Myr[2]) de Ho mon-ne bjær-ge, Den djær - ve Jarl af Doug-las red I En - ge - land at hær - ge.

f *mf*

2.
He chose the Gordons and the Græmes,
With them the Lindesays, light and gay;
But the Jardines wald not with him ride,
And they rue it to this day.

3.
And he has burn'd the dales of Tyne,
And part of Bambrough shire;
And three good towers on Reidswire fells,
He left them all on fire.

4.
And he march'd up to Newcastle,
And rode it round about;
„O wha's the lord of this castle,
Or wha's the lady o't?"

5.
But up spake proud Lord Percy, then,
And O but he spake hie!
„I am the lord of this castle,
My wife's the lady gay."

6.
„„If thou'rt the lord of this castle,
Sae weel it pleases me!
For, ere I cross the Border fells,
The tane of us shall die.""

7.
He took a lang spear in his hand,
Shod with the metal free,
And for to meet the Douglas there,
He rode right furiouslie.

2.
De Græmer, Gordoner tog han med
Og de Lindesayer saa strage;
De Jardiner ei vilde ride med,
Det ruer[3]) de alle Dage.

3.
Med Ild han hærgede Tynes Dal,
Og ind udi Bamborg-Land;
Tre Taarne paa Roxborgs Fjelde
Dem alle stak han i Brand.

4.
Og han drog til Newcastle hen,
Og rundt omkring han red:
„Og hvem er Herre af denne Borg,
Eller Frue af denne Sted?"

5.
Det svared han prude Lord Percy,
Saa lydt fra Borgetinde:
„Jeg er Herre af denne Borg,
Min Viv er Frue herinde."

6.
„„Og est du Herre af denne Borg,
Da huer det mig fuld vel;
For En af os To maa døe, før jeg
Gaaer hjem over Grændsefjeld.""

7.
I Haand tog Percy saa langt et Spær,
Med Kobber-Odd saa hvast;
Og for at møde den Douglas der,
Ud red han i Hui og Hast.

[1]) Otterburn ɔ: Odder-Bæk. [2]) Myr ɔ: Mose. [3]) ruer ɔ: angrer.

8.
But O how pale his lady look'd,
  Frae aff the castle wa',
When down before the Scottish spear
  She saw proud Percy fa'.

9.
„Had we twa been upon the green,
  And never an eye to see,
I wad hae had you, flesh and fell;
  But your sword sall gae wi' me."

10.
„„But gae ye up to Otterbourne,
  And wait there dayis three;
And, if I come not ere three dayis end,
  A fause knight ca' ye me.""

11.
„The Otterbourne's a bonnie burn;
  'Tis pleasant there to be;
But there is nought at Otterbourne,
  To feed my men and me.

12.
The deer rins wild on hill and dale,
  The birds fly wild from tree to tree,
But there is neither bread nor kale,
  To fend my men and me.

13.
Yet I will stay at Otterbourne,
  Where you shall welcome be;
And, if ye come not at three dayis end,
  A fause lord I'll ca' thee."

14.
„„Thither will I come,"" proud Percy said,
  „„By the might of Our Ladye!""
„There will I bide thee," said the Douglas,
  „My troth I plight to thee."

15.
They lighted high on Otterbourne,
  Upon the bent sae brown;
They lighted high on Otterbourne,
  And threw their pallions down.

16.
And he that had a bonnie boy,
  Sent out his horse to grass;
And he that had not a bonnie boy,
  His ain servant he was.

17.
But up then spake a little page,
  Before the peep of dawn:
„O waken ye, waken ye, my good lord,
  For Percy's hard at hand."

18.
„„Ye lie, ye lie, ye liar loud!
  Sae loud I hear ye lie;
For Percy had not men yestreen
  To dight my men and me.

19.
But I have dream'd a dreary dream,
  Beyond the Isle of Sky;
I saw a dead man win a fight,
  And I think that man was I.""

20.
He belted on his guid braid sword,
  And to the field he ran;
But he forgot the helmet good,
  That should have kept his brain.

21.
When Percy wi' the Douglas met,
  I wat he was fu' fain!
They swakked their swords, till sair they swat,
  And the blood ran down like rain.

22.
But Percy with his good broad sword,
  That could so sharply wound,
Has wounded Douglas on the brow,
  Till he fell to the ground.

23.
Then he call'd on his little foot-page,
  And said: „Run speedilie,
And fetch my ain dear sister's son,
  Sir Hugh Montgomery."

24.
„My nephew good," the Douglas said,
  „What recks the death of ane!
Last night I dream'd a dreary dream,
  And I ken the day's thy ain.

25.
My wound is deep; I fain would sleep;
  Take thou the vanguard of the three,
And hide me by the braken bush,
  That grows on yonder lilye lee.

26. O bury

8.
Hvor bleg monne vel hans Frue staae
  Paa Borgevold saa nær,
Der hun stolt Percy falde saae
  Ned for de skotske Spær!

9.
„Havde vi paa Mark været ene To,
  Og aldrig et Øie at see,
Jeg skuld' taget dig med Hud og Haar,
  Kun dit Sværd følger mig af Led."

10.
„„Og ganger I op til Otterburn!
  Og venter i Dage trende;
En Ridder falsk I mig kalde maae,
  Kommer jeg ei før de er til Ende.""

11.
„Otterburn er en herlig Aa,
  Der er saa lystigt at være;
Men der er Intet ved Otterburn
  For mig og mine at tære.

12.
De Dyr løbe vilde paa Høi, i Dal,
  Vilde Fugle sidde paa Kviste;
Men der er hverken Brød eller Kaal,
  Hvormed vi kunne Livet friste.

13.
Dog vil jeg tøve ved Otterburn,
  Velkommen du der skal være;
Kommer du ei inden Dage tre,
  Da haver du mist din Ære."

14.
„„Did vil jeg komme"", sagde Percy,
  „„Ved vor Frues Vælde forsand.""
„Der vil jeg dig bide," sagde Douglas,
  „Min Tro jeg dig sætter i Pant."

15.
De leired sig høit over Otterburn,
  Alt paa de Brinker saa brune;
De leired sig høit over Otterburn,
  Og slog ud deres Paulune.

16.
Og hvem som havde en Dreng med sig
  Paa Græs han sendte sin Hest;
Men hvo som ingen Dreng havde,
  Han tjente sig selv som bedst.

17.
Det meldte den liden Hofdreng,
  Før end det gryede ad Dag:
„Vaagn op, Jarl Douglas, min Herre god,
  Saa nær er Lord Percy strag."

18.
„„Du lyver forsand, du dumme Dreng!
  Saa lydt jeg hører dig lyve!
For Percy havde ei Mænd igaar,
  Mod mine een imod tyve.

19.
Men jeg haver drømt saa ond en Drøm,
  Og hisset paa Øen Sky [1])
Jeg saae en død Mand vinde et Slag,
  Mig tykkes, den Mand var jeg.""

20.
Saa spændte han om sig breden Sværd,
  Og løb til Marken med Fart;
Men han forglemte sin gode Hjelm,
  Som skulde hans Isse var't.

21.
Der Percy og Douglas mødtes,
  Den Strid var saa haard forsand;
De svang deres Sværd, de svedte hart,
  Og Blodet som Regn nedrandt.

22.
Men Percy med goden brede Sværd
  Han hugged saa dyben Vunde;
Han ramte Douglas i Pandebrask,
  Saa han faldt neder til Grunde.

23.
Da kaldte Douglas sin Gangerpilt,
  Og sagde: „løb saa hastelig!
Du hent mig min kjære Søster-Søn,
  Sir Hugh af Montgomery!"

24.
„Kjær Søstersøn!" sagde da Douglas,
  Hvad savnes en enkelt Mand!
Inat jeg drømte saa ond en Drøm,
  Idag den saavist bliver sand.

25.
Min Vund' er dyb, det er snart forbi,
  Min Hær du føre i Strid;
Nu skjul mig under Bregnebusk,
  Groer hist under Lillie-Lid. [2])

26. Du

[1]) Sky udtales Skei. [2]) Lid (Li) ɔ: en lidt hældende Strækning ved Siden af et Fjeld.

26.

O bury me by the braken bush,
Beneath the blooming brier,
Let never living mortal ken,
That ere a kindly Scot lies here."

27.

He lifted up that noble lord,
Wi' the saut tear in his ee;
He hid him in the braken bush,
That his merrie-men might not see.

28.

The moon was clear, the day drew near,
The spears in flinders flew,
But mony a gallant Englishman
Ere day the Scotsmen slew.

29.

The Gordons good, in English blood,
They steep'd their hose and shoon;
The Lindsays flew like fire about,
Till all the fray was done.

30.

The Percy and Montgomery met,
That either of other were fain;
They swapped swords, and they twa swat,
And aye the blood ran down between.

31.

„Now yield thee, yield thee, Percy," he said,
„Or else I vow I'll lay thee low!"
„„To whom must I yield,"" quoth Earl Percy,
„„Now that I see it must be so?""

32.

„Thou shalt not yield to lord nor loun,
Nor yet shalt thou yield to me;
But yield thee to the braken bush,
That grows upon yon lilye lee!"

33.

„„I will not yield to a braken bush,
Nor yet will I yield to a brier:
But I would yield to Earl Douglas,
Or Sir Hugh the Montgomery, if he were here."

34.

As soon as he knew it was Montgomery,
He struck his sword's point in the gronde;
The Montgomery was a courteous knight,
And quickly took him by the honde.

35.

This deed was done at the Otterbourne
About the breaking of the day;
Earl Douglas was buried at the braken bush,
And the Percy led captive away.

26.

Du jord' mig under den Bregnebusk
Ved Rosentjørnen histhenne;
At her hviler under en Skotte god,
Lad ingen Levende kjende!" [1])

27.

Op løfted han den ædle Jarl,
Med salten Taare paa Kind;
Han skjulte ham i den Bregnebusk
For alle hans brave Mænd.

28.

Klar Maanen var, og Dagen nær,
I Splinter fløi Spærene alle;
Saa mangen tapper Engelskmand
For Skottehaand der monne falde.

29.

De Gordoner vaded i engelsk Blod
Op over Hoser og Sko;
De Lindsay'r foer som en Ild omkring,
Saalænge den Kamp stod paa.

30.

Der mødtes Percy og Montgomery,
De vare baade saa gramme;
De Sværde svunge, saa Sved udsprang
Og Blodet flød rødt udaf Skramme.

31.

„Du giv dig, giv dig nu, Percy!
Jeg ellers dig brat skal slaae."
„„Til hvem skal jeg mig overgive,
Nu jeg seer det maa være saa?""

32.

„Du skalt dig ei give til Herr' eller Svend,
Ei du give dig skalt til mig;
Du give dig til den Bregnebusk,
Som hisset groer under Li!"

33.

„„Jeg gi'er mig ei for en Bregnebusk,
Eller Rosentjørn saa skjøn;
Jeg gi'er mig kun for Jarl Douglas,
Eller og for hans Søstersøn.""

34.

Der han kjendte, det var Montgomery,
Sin Sværdodd stak han i Grund;
Montgomery var en Ridder fiin,
Han rakte ham brat sin Haand.

35.

Den Daad blev øvet ved Otterburn,
Alt som det gryede ad Dagen,
Jarl Douglas jordet ved Bregnebusk,
Og Percy til Fange tagen.

Svend Grundtvig.

[1]) kjende ɔ: vide, faae at vide.

Nr. 20. Chevy-Chase. Cheviot-Jagten.

Andante con moto.

(Engelsk.)

1. The Per - cy out of North-um - ber-land, And a vow to God made he, That he would hunt in the
1. Jarl Per - cy ud - af Nord - hum - ber-land Han svor saa dyr en Ed, At ja - ge paa Che - viots

mf — f — mf

moun - tains Of Che - viot, within days three.
Bjer - ge Alt ud - i Da - ge tre.

2.
That he would hunt in the mountains
Of Cheviot, within days three,
In the maugre of doughty Douglas,
And all that ev'r with him be.

3.
The fattest harts in all Cheviot
He would kill and carry away:
„By my faith", said the doughty Douglas again:
„I will let that hunting if I may."

4.
Then the Percy out of Banborough came,
With him a mighty meany;
With fifteen-hundred archers bold,
They were chosen of shires three.

5.
This began on a monday at a morn,
In Cheviot the hills so hee;
The child may rue that is unborn,
It was the more pity.

6.
The drivers thorough the woods went,
For to raise the deer;
Bowmen bicker'd upon the bent,
With their broad arrows clear.

7.
Then the wild thorough the woods went,
On every side sheer;
Grayhounds thorough the greves glent,
For to kill the deer.

8.
They began in Cheviot the hills above,
Early on a monenday;
By that it drew to the hour of noon
A hundred fat harts did there lay.

9.
They blew a mort upon the bent,
They 'sembled on sides sheer;
To the quarry then the Percy went
To see the britling of the deer.

10.
He said: „It was the Douglas's promise
This day to meet me here;
But I wist he would fail verament;"
A great oath the Percy swear.

11.
At the last a squire of Northumberland
Looked at his hand full nee,
He was 'ware at the doughty Douglas's coming,
With him a mighty meany.

12.
They were twenty-hundred spearmen good
Withouten any fail;
They were born along by the water o' Twyde,
I' the bounds of Tividale.

13.
„Leave off the britling of the deer," he said,
„To your bows look and take good heed;
For never sithe ye were on your mother's born
Had ye never so mickle need."

14. The

2.
Med Hund og med Horn i Cheviot
Tre Dage paa Jagt at fare,
Til Trods for den stolte Douglas
Og Alle de, med ham vare.

3.
De fedeste Dyr i Cheviot
Dem vilde han skyde ned.
„Paa min Tro," sagde djærve Douglas,
„Ved den Jagt saa er jeg med!"

4.
Jarl Percy ud af Bamborg drog
Med mangen en vældig Mand,
Vel femtenhundred Skytter gode,
De Bedste af alt hans Land.

5.
Saa aarlig om Mandag-Morgen
De naaede Cheviots Høie;
Barnet maa græde i Moders Liv
For Jammer, de der maatte døie.

6.
De Klappere mylred i Skov og Krat,
At reise de Dyr til Jagt;
Skytterne laae i høien Græs
Med Pilen paa Strængen lagt.

7.
Og Vildtet spidsede Øren brat,
Det dybt ind i Skoven foer;
Mynderne streifed hid og did
Og hyled i Vildtets Spor.

8.
I Cheviots Skove tog de fat
Saa aarle ved Morgenrøde;
Og der det lakked ad Middagstid,
Laae hundrede Hjorte døde.

9.
De blæste da Holdt paa høien Horn,
De samledes fra hver Led;
Percy han gik til Midten hen,
At see de Dyr hugges ned.

10.
Det var sig da Jarl Percy,
Saa høi en Ed han svoer:
„Jarl Douglas loved at møde mig her,
Jeg vidste, han holdt ei Ord."

11.
Frem da treen der en Riddersvend,
Han traadte den Herre saa nær,
Han vared ham om, at Douglas kom
Alt med saa stor en Hær.

12.
De skrede der frem med Sværd i Haand,
Tre tusinde vel i Tal;
De vare fødte langs Tvydes Vand,
Og udi Tivi-Dal.

13.
Han sagde: „Lad nu ligge de Dyr,
I tage til jere Buer!
End aldrig I saae i Verden før
Saa godt, hvortil de vel duer."

14. Jarl

14.
The doughty Douglas on a steed
He rode at his men beforn;
His armour glitt'red as did a gleed
A bolder barn was never born.

15.
The Englishmen had their bows bent,
Their hearts were good enough;
The first of arrows that they shot off,
Seven-score spearmen they slough.

16.
Yet bides the Earl Douglas upon the bent,
A captain good enough,
And that was seen verament,
For he wrought him both woe and wough.

17.
The Douglas parted his host in three,
Like a chief chieftain of pride,
With sure spears of mighty tree
They came in on every side.

18.
Through our English archery
Gave many a wound full wide;
Many a doughty they garred to die,
Which gained them no pride.

19.
The Englishmen let their bows be,
And pull'd out their brands that were bright;
It was a heavy sight to see
Bright swords on basnets light.

20.
At last the Douglas and the Percy met,
Like two captains of might and main;
They swept together till they both swat,
With swords, that were of fine Milane.

21.
These worthy freaks for to fight
Ther'to they were full fain,
Till the blood out of their basnets sprent,
As ever did hail or rain.

22.
There came an arrow hastily
Forth of a mighty ane,
It has stroken the Earl Douglas
In at the breast-bane.

23.
Never after in all his life-days
He spoke more words but one:
„Fight ye, my merry men, whilst ye may,
For my life-days be gone."

24.
The Percy leaned on his brand,
And saw the Douglas dee:
He took the dead man by the hand,
And said: „Woe is for thee.

25.
To have sav'd thy life I would have part'd with
My lands for years three,
For a better man of heart nor of hand
Was not in all the north-country."

26.
Of all that see, a Scottish knight,
Was call'd Sir Hugh the Montgomery,
He saw the Douglas to the death was dight,
He spann'd a spear o' trusty tree.

27.
He rode upon a corsiair
Through a hundred archery;
He never stinted nor ever blan,
Till he came to the good Lord Percy.

28.
He set upon the Lord Percy
A dint that was full sore;
With a sure spear of a mighty tree
Clean through the body he him bore.

29.
At the other side, that a man might see,
A large cloth-yard and mair:
Two better captains were not in christian'ty,
Than that day slain were there.

30.
So on the morrow they made them biers,
Of birch and hasel so gray;
Many widows with weeping tears
Came to fetch their makes away.

31.
And Tividale may carp of care,
Northumberland may make great moan,
For two such captains, as slain were there,
On the marches shall never be none.

14.
Jarl Douglas holder paa høien Hest
I Spidsen for sine Mænd;
Hans Pandser skinnede som en Glød,
Hans Lige ei fødtes end.

15.
De Engelskmænd havde deres Buer spændt,
De vare saa raske Helte;
Den første Flok Pile, fra Strænge foer,
Vel syv Snese Spærmænd nedfældte.

16.
End holdt Jarl Douglas paa høien Hest,
En Høvding, som vel kunde raade;
Det maatte de Engelskmænd sande forvist,
Han voldte dem Ve og Vaade.

17.
Douglas han delte sin Hær i Tre,
— Saa vel forstod han at stride; —
De fældte der brat de tunge Spær,
Og frem mod Fjenden mon skride.

18.
Hvor Skytterne stode i tættest Flok,
Der trængte de Spærmænd ind;
Der luktes saa mangt et Øie,
Der blegned saa mangen Kind.

19.
De Engelskmænd slap deres Buer da,
De blanke Glavind de svunge;
Det var en Lyst at see derpaa,
Hvor Gnister fra Hjelmene sprunge.

20.
Tilsidst mødtes Douglas og Percy,
De vare saa stærke og vrede;
De huggede løs af Hjertens Grund,
Saa saare monne de svede.

21.
De huggede baade af Hjertensgrund,
Der gnistrede Lyn paa Lyn,
Til Blodet fra deres Hjelme flød,
Som Regnen strømmer fra Sky'n.

22.
Da hvined igjennem Luften
En Piil saa hvas og god;
Den ramte ham Jarl Douglas
Dybt ved hans Hjerterod.

23.
Han mæled end saa djærvt et Ord,
Det sidste af hans Mund:
„I kæmpe tappert, mine Mænd!
Nu slaaer min sidste Stund."

24.
Der Percy saae Jarl Douglas død,
Til Sværd han støtted sig,
Han tog den Dødes kolde Haand:
„Det gjør mig Ondt for dig!

25.
Jeg vilde have kjøbt dit Liv
Med Hælvten af min Jord;
En bedre Mand til Haand og Mund
End aldrig fødtes i Nord."

26.
Sir Hugh udaf Montgomery
Han stred derved saa nær,
Der han saae Douglas slagen,
Han fældte sit stærke Spær.

27.
Han sporede brat sin Ganger god,
Og ind mellem Fjenderne sprængte;
Han agted ei Glavind, han agted ei Spær,
Men frem til Lord Percy sig trængte.

28.
Og der han kom, hvor Jarl Douglas laa,
Hin goden Lord Percy han fandt;
Han stødte til ham med sit lange Spær,
Saa Odden i Hjertet randt.

29.
Og der laae paa saa liden en Plet
— En Favn vel og ikke meer —
To Herrer, hvis Lige man sjelden saae,
Den Dag vare slagne der.

30.
Om Morgenen gjorde de Baarer
Af Birk og Hassel saa sort,
Saa mangen en Viv med Taare paa Kind
Kom at føre sin Mage bort.

31.
Og Tividal maa vel bære Sorg,
Nordhumberland maa vel klage;
To Høvdinger slige, som den Dag faldt,
Dem faaer de aldrig tilbage.

Svend Grundtvig.

Nr. 21. Digan y Pibydd Coch. The red piper's Melody.*)

Andante amoroso.

(*Vælisk.*)

legato e p

f

tr

p

tr

*) „Den røde Pibers Melodie."

Nr. 22. Young Waters. Ung Waters.

Andante. (*Skotsk.*)

2.

His footmen they did rin before,
His horsemen rade behind,
Ane mantel of the burning gowd
Did keip him frae the wind.
Gowden graith'd his horse before
And filler shod behind,
The horse zoung Waters rade upon
Was fleeter than the wind.

2.

For ham ganger hans liden Smaadreng,
Hans Svende ham følge tilhest;
Hans Skarlagens-Kaabe med Hermelin
Holdt ude al Kuld og Blæst.
Silke og røden Skarlagen
Slog neder for Hestefod;
Hans Ganger fløi som en Vestenvind,
Med hviden Sølv beskoet.

down, And then she saw zoung Wa - ters Cum ri - ding to the town.
vi - de, Da seer hun ham un-gen Wa - ters, Alt hen mod By - en ri - de.

mf *p*

3.

But than spake a wylie lord,
Unto the Queen said he:
„O tell me qhua's the fairest face
Rides in the company."
„„I've sene lord, and I've sene laird,
And knights of high degree;
Bot a fairer face than zoung Waters
Mine eyne did never see.""

4.

Out then spack the jealous king,
(And an angry man was he):
„O, if he had been twice as fair,
Zou micht have excepted me."
„„Zou're neither laird nor lord"", she says,
„„Bot the king that wears the crown;
Theris not a knight in fair Scotland
Bot to thee maun bow down.""

5.

For a' that she could do or say,
Appeasd he wad nae bee;
Bot for the words which she had said
Zoung Waters he maun dee.
They hae taen zoung Waters, and
Put fetters to his feet;
They hae taen zoung Waters, and
Thrown him in dungeon deep.

6.

„Aft I have ridden thro' Stirling town
In the wind both and the weit;
Bot I neir rade thro' Stirling town
Wi fetters at my feet.
Aft have I ridden thro' Stirling town
In the wind both and the rain;
Bot I neir rade thro' Stirling town
Neir to return again."

7.

They hae taen to the heiding-hill:
His zoung son in his craddle,
And they hae taen to the heiding-hill,
His horse both and his saddle.
They hae taen to the heiding-hill
His lady fair to see
And for the words the Queen had spoke,
Zoung Waters he did dee.

3.

Det da var den trædske Hofmand,
Til Dronningen taler med List:
„Hvo er vel den fagreste Mand
Af dem som ride hist?"
„„Fuld mangen Ridder jeg haver seet,
Og mangen stolt Greveson;
End aldrig jeg Nogen for Øine saae
Alt som Ung Waters saa skjøn.""

4.

Det meldte da den Konning,
Han var saa gram en Mand:
„Var ung Waters end een Gang saa skjøn
Jeg er vel saa god som han!"
„„I er ei Ridder, I er ei Greve,
I er en Konning stor;
Hver en Ridder i Skotland er,
Maa falde Eder til Fod.""

5.

Ikke saa agted han hendes Ord,
De kunde ham ei formilde;
Det Ord, som Dronningen mæled,
Ung Waters's Liv mon forspilde.
Saa toge de ungen Herr Waters,
Gav ham Jern om Haand og Fod;
Saa toge de ungen Herr Waters,
I dyben Taarn ham nedlod.

6.

„Tidt har jeg ridt gjennem Stirling-By
I Vind og i Væde forsand,
End aldrig red jeg gjennem Stirling-By
Med Lænker om Fod og Hand.
Tidt har jeg ridt gjennem Stirling-By
Alt baade i Regn og i Vind;
Først nu red jeg gjennem Stirling-By
For aldrig at komme igjen."

7.

De toge til den Galgebakke
I Vuggen hans liden Søn;
De toge til den Galgebakke
Hans Frue saa from og skjøn.
De toge til den Galgebakke
Hans Hest og Sadel saa god;
Alt for det Ord af Dronningens Mund
Ung Waters han Livet lod.

Svend Grundtvig.

Nr. 23. Willie and fair Janet. Villiam og skjøn Anna.

(*Mel. fra Ørkenøerne.*)

Andante.

1. „Ye maun gang to your father, Ye maun gang to him soon: Ye maun gang to your father, In case that his days are dune."
1. „Skjøn Anna, gak til Fader din! Gak for din Faders Bord! Skjøn Anna gak til Fader din! Han haver sendt dig Ord."

p *mf*

2.
Janet's awa' to her father,
As fast as she could hie:
„O, father, what's your will wi' me?
O, what's your will wi' me?"

3.
„„My will wi' you, Fair Janet"", he said,
„„It is both bed and board;
Some say that ye lo'e Sweet Willie,
But ye maun wed a French Lord.""

4.
Janet's awa' to her chamber,
As fast as she could go;
Wha's the first ane that tapped there,
But Sweet Willie her jo!

5.
„Now, Willie, gif ye love me weel,
As sae it seems to me,
Gar build, gar build a bonny ship,
Gar build it speedilie.

6.
And we will sail the sea sae green
Unto some far countrie;
Or we will sail to some bonny isle,
Stands lanely midst the sea."

7.
But lang or e'er the ship was built,
Or deck'd or rigged out,
Cam sic a pain in Janet's back,
That down she cou'dna lout.

2.
Skjøn Anna for sin Fader gik,
Hun gik saa hastelig:
„Hvad vilt du mig? min Fader kjær!
Hvad vilt du vide mig?"

3.
„„Og hør du det, kjær Datter skjøn!
Og det er Vilje min:
En Greve udaf Frankerig
Skal være Herre din.""

4.
Skjøn Anna sig til Bure gik,
Hun var saa sorrigfuld;
Der mødte hun den Ungersvend,
Hun var af Hjertet huld.

5.
„Nu Viljam! om du har mig kjær,
Alt som jeg troer saa fast:
Du byg, du byg et lidet Skib,
Du byg det med stor Hast!

6.
Saa seile vi den salte Sø
Hen til et fremmed Land,
Hvadheller til en Ø saa grøn
Midt i det vilde Vand."

7.
Men længe før det Skib var bygt
Og kommet ud i Sø,
Skjøn Anna der saa brat paakom
Stor Pine, Angst og Nød.

8.
„Now, Willie, gin ye love me weel,
As sae it seems to me,
O haste, haste, bring me to my bower,
And my bower maidens three.“

9.
He's ta'en her in his arms twa,
And kiss'd her cheek and chin,
He's brocht her to her ain sweet bower,
But nae bower maid was in.

10.
„Now leave my bower, Willie“, she said,
„Now leave me to my lane;
Was never man in a lady's bower
When she was travailing.“

11.
He's stepped three steps down the stair,
Upon the marble stone,
Sae loud's he heard his young son greet,
But and his lady' mane.

12.
„Now come, now come, Willie“, she said,
„Tak your young son frae me,
And hie him to your mother's bower,
With speed and privacie.“

13.
He's ta'en his young son in his arms,
And kist him cheek and chin;
And he's awa' to his mother's bower,
By the hie light o' the moon.

14.
„O, open, open, mother“, he says,
O, open, and let me in;
The rain rains on my yellow hair,
And the dew drops o'er my chin.

15.
O, open, open, my mother dear,
O, open, and let me in;
And I hae my young son in my arms,
I fear that his days are dune.“

16.
And with her fingers lang and sma'
She lifted up the pin;
And with her arms lang and sma'
Receiv'd the baby in.

17.
„Gae back, Sweet Willie, gae now back,
And comfort your fair lady;
For where ye had but ae nourice
Your young son shall hae three.“

18.
Willie he was scarce awa',
And the lady put to bed,
When in and came her father dear:
„Make haste, and busk the bride!“

19.
„„There's a sair pain in my head,
There's a sair pain in my side;
And ill, oh ill, am I, father,
This day for to be a bride.““

20.
„O ye maun busk this bonny bride,
And put a gay mantle on;
For she shall wed this auld French Lord,
Gin she should die the morn.“

21.
„„Deal hooly, maidens, wi' my head,
Deal hooly wi' my hair,
For it was washen late yestreen,
And it is wonder sair.

22.
My maidens, easy wi' my back,
And easy wi' my side;
O Willie, set my saddle saft,
I am a tendre bride.““

23.
Some put on the gay green robes,
And some put on the brown,
But Janet put on the scarlet robes,
To shine foremost through the town.

24.
And some they mounted the black steed,
And some mounted the brown;
But Janet mounted the milk-white steed,
To ride foremost through the town.

25.
„O, Janet, wha will guide your horse?
O, wha will guide him best?“
„„O, wha but Willie, my true-love,
He kens I lo'e him best!““

26. And

8.
„Nu Viljam! om du haver mig,
Saa som det synes, kjær:
Du føre brat mig til mit Buur,
Der mine Møer er.“

9.
Han hende greb i Arme to,
Han kyste hviden Kind;
Han hende bar til Buret hjem,
Der var ei Mø, ei Kvind.

10.
„Nu, Viljam! skynd dig af mit Bur!
Du lad mig ene her!
Ei sømmer det sig nogen Mand,
At være ved slig Færd.“

11.
Men der han kom af Trappen ned
Alt paa den Marmorsteen,
Da hørte han sin liden Søn!
Græd ved sin Moders Meen.

12.
„Nu kom, nu kom, ung Viljam hid,
Og tag din liden Søn!
Du bær ham til din Moder hen,
At fostres udi Løn.“

13.
Saa tog han op sin Søn saa spæd,
Han kyste fro hans Kind;
Saa gik han til sin Moders Buur
Ved Maanens blege Skin.

14.
„Lad op, lad op, kjær Moder min!
Lad op og lad mig ind!
For Regnen driver af mit Haar,
Og Dug staaer paa min Kind.

15.
Lad op, lad op, kjær Moder min!
Du est en Danneviv;
Jeg har min liden Søn i Arm,
Jeg frygter for hans Liv.“

16.
Saa flux gik frem hans Moder kjær,
Og Slaaen fra hun slog;
Det lille Barn saa gladelig
Hun brat paa Arme tog.

17.
„Du hast nu til din Hjertenskjær!
Trøst hende i sin Vee!
Og for hver Amme du har havt,
Din Søn skal have tre.“

18.
Alt som ung Viljam borte var,
I Seng skjøn Anna lagt,
Ind kom da hendes Fader haard:
„Nu klæder Bruden brat!“

19.
„„Jeg har saa ond en Hovedvee,
Jeg er saa syg og svag;
Jeg er for syg, kjær Fader min!
At stande Brud idag.““

20.
„I klæde brat min Datter væn
Med Guld og Silkeskrud!
Om end hun skal imorgen døe,
Idag skal hun staae Brud.“

21.
„„Far sagte med mit Hoved, Møer!
Far sagte med mit Haar!
Det volder mig stort Hovedværk,
Jeg toede det igaar.

22.
Far sagte med min Side, Møer!
Sæt løst mit fagre Skrud!
Og, Viljam, gjør min Sadel blød!
Jeg er saa svag en Brud.““

23.
Og Somme drog i Kjortel bruun,
Og Somme drog i grøn;
Skjøn Anna hun bar Skarlag rød,
Med Guld i hver en Søm.

24.
Og Somme rede Ganger sort,
Og Somme brune Ørs;
Skjøn Annas Hest var mælkehvid,
Og hun red allerførst.

25.
„Og hvem skal lede Ganger din?
Hvem kan den lede bedst?“
„„Hvem uden Viljam Ungersvend,
Ham, som jeg elsker mest!““

26. Og

26.
And when they cam to Marie's kirk,
To tye the haly ban;
Fair Janet's cheek look'd pale and wan,
And her colour gaed and cam.

27.
When dinner it was past and done,
And dansing to begin:
„O, we'll go take the bride's maidens,
And we'll go fill the ring."

28.
O ben them cam the auld French Lord,
Saying: „Bride, will' ye dance with me?"
„„Awa', awa', ye auld French Lord,
Your face I downa see!""

29.
* * *
* *

30.
O ben than cam now, Sweet Willie,
Saying: „Brid, will ye dance wi' me?"
„„Aye, by my sooth, and that I will,
Gin my back should break in three!""

31.
She hadna turned her through the dance,
Through the dance but thrice,
When she fell down at Willie's feet,
And up did never rise!

26.
Og der de kom til Kirken hen,
Hvor Bryllupsklokken lød,
Skjøn Anna var om Kind saa bleg,
Snàrt bleg, snart luerød.

27.
Det meldte da om Aftenstid
De Ungersvende fro:
„Nu lad os tage op til Dands
De Brudemøer smaa!"

28.
Frem treen da gamle Greve flux,
Var klædt i Gyldenskrud:
„Du træde nu med mig en Dands,
Min fagre unge Brud!"

29.
Det meldte brat den Brud saa bleg:
„Du pak dig, Greve led!
Ei træder jeg med dig i Dands,
Jeg gider dig ei see."

30.
Og frem da ungen Viljam treen:
„Brud, træd en Dands med mig!"
„„Ja, om end Hjertet briste maa,
Jeg dandse vil med dig.""

31.
Saa rakte hun ung Viljam Haand,
En Taar' i Øiet stod;
Men før den Dands til Ende kom,
Faldt død hun for hans Fod.

Svend Grundtvig.

Nr. 24. May Colvin. Stolt Kolvin.

Andantino. (*Skotsk.*)

1. O! false Sir John a woo-ing came To a maid of beau-ty fair: May Col-vin was the la'-dy's name, Her fa-ther's on-ly heir.

1. Det var sig Herr Jon, den Fal-ske-blak, Han gil-jed en Mø saa skjøn; Stolt Kol-vin, sin Fa-ders e-ne-ste Barn, Han gil-jed i Lys og Løn.

p pf p f p

2.
He's courted her but, and he's courted her ben,
And he's courted her into the ha',
Till once he got this lady's consent
To mount and ride awa'.

3.
She's gane to her father's coffers,
Where all his money lay;
And she's taken the red, and she's left the white,
And so lightly as she tripp'd away.

4.
He's gane down to her father's stable,
Where all his steeds did stand;
And he's taken the best, and he's left the warst,
That was in her father's land.

5.
He rode on, and she rode on,
They rode a lang simmer's day,
Untill they came to a broad river,
An arm of a lonesome sea.

6.
„Loup off the steed", says false Sir John,
„Your bridal bed you see;
For its sev'n king's daughters I have drown'd here,
And the eighth I'll out make with thee.

7.
Cast off, cast off your silks so fine,
And lay them on a stone,
For they are o'er good and o'er costly
To rot in the salt sea foam.

8.
Cast off, cast off your holland smock,
And lay it on this stone,
For its too fine and o'er costly
To rot in the salt sea foam."

9.
„„O turn you about, thou false Sir John,
And look to the leaf o' the tree;
For it never became a gentleman
A naked woman to see.""

10.
He's turned himself straight round about,
To look to the leaf o' the tree;
She's twined her arms about his waist,
And thrown him into the sea.

11.
„O hold a grip of me, May Colvin,
For fear that I should drown;
I'll take you hame to your father's gates,
And safely I'll set you down."

12.
„„O lie you there, thou false Sir John,
O lie you there"", said she,
„„For you lie not in a caulder bed
Than the ane you intended for me.""

13.
So she went on her father's steed,
As swift as she could flee;
And she came hame to her father's gates
At the breaking of the day.

2.
Saa tog han frem en Runespaan,
Alt under hans Arm den laa;
Den stak han i hendes Handske ned,
Saa maatte hun med ham gaae.

3.
Hun gik til sin Faders Kiste god,
Hvor alle hans Penninge laa;
Hun tog de Røde, lod ligge de Hvide,
Saa let hun tripped derfra.

8.
Han gik sig alt i Stalden ned,
Som[1]) alle de Gangere stande;
Der tog han ud det bedste Dyr
I alle hendes Faders Lande.

5.
Saa rede de bort saa hastelig
De mæled ret aldrig et Ord,
Før de kom til hint onde Sted,
Som man kalder Bunjons Fjord.

6.
„Stat af, stat af!" — sagde falske Herr Jon,
„Din Brudeseng seer du nu;
For syv Kongedøttre har jeg druknet her,
Den Ottende bliver du.

7.
Du tage din Silkekaabe af,
Du læg den her neder til Grund;
Den er altfor skjøn og kostelig
Til at raadne paa Havsens Bund.

8.
Du tage nu af det hvide Lin,
Og dertil dit Guld saa rød;
Det er saavist for kosteligt
Til at synke i dyben Sø."

9.
„„O, kjære Herr Jon! du vende dig om
Mod hvor Løvet hænger paa Træ;
Ret aldrig det sig en Mand anstod
En nøgen Kvinde at see.""

10.
Saa vendte han sig da heelt omkring,
Og saae til det grønne Løv;
Saa rap da var hun stolt Kolvin:
Styrted ham i salten Sø.

11.
„O hjælp mig, hjælp mig, stolt Kolvin,
Jeg ellers maa lade mit Liv;
Jeg fører dig hjem til din Faders Gaard,
Foruden al Skade eller Svig."

12.
„„Lig du kun der, du Falskeblak,
Slet ikke jeg ynker dig;
Du ligger ei i en koldere Seng,
End du havde redt for mig.""

13.
Saa satte hun sig paa Gangeren god,
Bort foer hun som Fugl under Sky;
Hun naaede hjem til sin Faders Gaard,
Og alt ved Morgengry.

[1]) som ɔ: hvor.

Svend Grundtvig.

Nr. 25. The wedding of Robin Hood and Little John. Robin Hoods og Lille Johns Giftermaal.

Andante. (*Skotsk.*)

2.
Then in became their step-mother,
Sae stately steppin' ben:
„O gin I live and bruik my life,
I'll gar ye change your tune."

3.
„„O we sang ne'er that sang, ladie,
But we will sing again;
And ye ne'er bore that son, ladie,
We wad lay our love on.

2.
Og ind den Stifmoder til dem kom,
Hun var i Sind saa haard:
„Saa sandt jeg lever, skal Jer Sang
En anden Lyd vist faae."

3.
„„Den Sang vi ei skal synge,
Skjøndt vel vi synge igjen;
Og ei den Søn I fødte,
Som vi vil kalde vor Ven."" —

Anm. I Kinlochs „Ancient Scottish Ballads" ender Melodien med a. Dette er dog maaskee en Trykfeil istedetfor c. Jeg har derfor ogsaa givet Melodien med c til Slutningstone og en dertil hørende Forandring af de første Accorder. I Gutschs „The Robin Hood Garlands and Ballads" (Lond. 1850) ere de 2 sidste Noder i næstsidste Takt aldeles vilkaarligt, og i Uovereensstemmelse med Stilen, forandrede til a gis.

4.

But we will cow our yellow locks,
A little abune our bree,
And we will on to gude greenwud,
And serve for meat and fee.

5.

And we will kilt our gay claithing
A little below the knee;
And we will on to gude greenwud,
Gif Robin Hood we see.

6.

And we will change our ain twa names,
Whan we gae frae the toun;
The tane we will call Nicholas,
The tither Rogee Roun.""

7.

Then they hae cow'd their yellow locks,
A little abune their bree;
And they are on to gude greenwud,
To serve for meat and fee.

8.

And they hae kilt their gay claithing,
A little below their knee,
And they are on to gude greenwud,
Gif Robin Hood they see.

9.

And they hae chang'd their ain twa names,
Whan they gaed fra the toun;
The tane they've called Nicholas,
The tither Rogee Roun.

10.

And they hae staid in gude greenwud,
And never a day thoucht lang,
Till it fell ance upon a day,
That Rogee sang a sang:

11.

„Whan we were in our father's bouer,
We sew'd the silken seam;
But now we walk the gude greenwud,
And bear anither name.

12.

When we were in our father's ha',
We wore the beaten gold;
But now we wear the shield sae sharp,
Alas! we'll die with cold!"

13.

Then up bespak him Robin Hood,
As he to them drew near:
„Instead of boys to carry the bow,
Two ladies we've got here!"

14.

So they had not been in gud greenwud,
A twalmonth and a day,
Till Rogee Roun was as big wi' bairn,
As onie lady could gae.

15.

„O wae be to, my stepmother,
That garr'd me leave my hame,
For I'm wi' bairn to Robin Hood,
And near nine month is gane.

16.

O wha will be my bouer-woman,
Na bouer-woman is here!
O wha will be my bouer-woman,
Whan that sad time draws near!"

* * *

* *

17.

The tane was wedded to Robin Hood,
And the tither to Little John; —
And it was a' owing to their step-mother,
That garr'd them leave their hame.

4.

Men af vi vil klippe vor gule Lok
Saa tæt til Issen ned,
Og vi vil gaae til grønnen Skov,
At tjene Føden der.

5.

Og kilte op vi vor Kjole smuk
Lidt under vore Knæ,
Og vi vil gaae til grønnen Skov,
Om Robin Hood vi see.

6.

Saa skifte vi og vort gode Navn,
Naar vi gaae ud af By;
Den ene hedder sig Nicholas,
Den anden Rogee Ry.""

7.

Af klipped de deres gule Lok
Saa tæt til Issen ned,
Og gik saa ud til grønnen Skov,
At tjene Føden der.

8.

De kilted op den Kjole smuk
Lidt under deres Knæ,
Og gik saa ud til grønnen Skov,
Om Robin Hood de see.

9.

Saa skifted de og deres Navn,
Da de gik ud af By;
Den ene hed sig Nicholas,
Den anden Rogee Ry.

10.

De boede der i grønnen Skov,
Ei Tiden faldt dem lang,
Da det sig hændte just en Dag,
At Rogee kvad en Sang:

11.

„Da vi var i vor Faders Slot,
Vi syede Silkesøm;
Men nu vi gaae i grønnen Skov,
Vort Navn vi skjule i Løn.

12.

Da vi var i vor Faders Hal,
Vi bare drevet Guld;
Men nu vi bære haarden Skjold,
Og maae vel døe af Kuld!"

13.

Da meldte saa Herr Robin Hood,
Som han gik til dem hen:
„Ei Drenge spænde Buen her,
To Piger bære den!"

14.

Saa boede de i grønnen Skov,
Ja vel i Aar og Dag,
Og Rogee Moder følte sig,
Hun gik ei længer i Mag.

15.

„O vee dig! du, min Stifmo'er!
Som bød mig flye mit Hjem;
Jeg Robins Barn under Hjertet bær,
Ni Maan'der snart gaae hen.

16.

Hvo skal mig hjælpe i min Nød,
Her Ingen findes vil!
Hvo skal mig hjælpe i min Nød,
Naar Tiden stunder til!"

* * *

* *

17.

Den Ene ægted Robin Hood,
Den Anden Liden John; —
Og det forskyldte den Stifmo'er,
Som bød dem Hjemmet flye.

Ghelmuyden.

Andante.

Nr. 26 a. The Jew's daughter. Jødedatteren.

(*Skotsk.*)

1. The rain rins doun through Mir-ry-land toune, Sae dois it doune the Pa, Sae dois the lads of Mir-ry-land toune, Quhan they play at the ba', Sae dois the lads of Mir-ry-land toune, Quhan they play at the ba'.

1. Som Regnen der fal-der i Mai - lands By Og ha-ster af-sted mod Po, Saa ha-ste de Drenge i Mai - lands By Til Bold-spil-let hen saa froe, Saa ha-ste de Dren-ge i Mai - lands By Til Bold-spil-let hen saa froe.

p

p

2.

Than out and cam the Jewis dochter,
Said: „Will ye cum in and dine?“
„„I winnae cum in, I cannae cum in,
Without my play-feres nine.““

3.

Scho powd an apple reid and white
To intice the zong thing in:
Scho powd an apple white and reid,
And that the sweit bairne did win.

4.

And scho has taine out a little pen-knife,
And low down by her gair,
Scho has twin'd the zong thing and his life;
A word he nevir spak mair.

5.

And out and cam the thick thick bluid,
And out and cam the thin;
And out and cam the bonny herts bluid:
Thair was nae life left in.

6.

Scho laid him on a dressing borde,
And drest him like a swine,
And laughing said: „Gae nou and pley
With zour sweit play-feres nine!“

7.

Scho rowd him in a cake of lead,
Bade him lie stil and sleip.
Scho cast him in a deip draw-well,
Was fifty fadom deip.

2.

Den Jødes Datter kommer ud,
Hun vinker: „Kom hid til mig!“
„„Jeg kan ei komme, ei komme jeg vil,
Hvad skulde jeg lege med dig?““

3.

Hun skræller et Æble, rødt og hvidt,
At bøie Drengens Sind,
Og med det Æble, hvidt og rødt,
Hun lokkede Drengen ind.

4.

Men frem hun drager sin sølvbundne Kniv,
Hun havde den skjult i sin Gjord,
Og borer den dybt i Drengens Bryst;
Han talde ei meer et Ord.

5.

Ud Blodet vælded af hans Bryst,
Snart mørkt, snart lyst det flød;
Og Barnets Hjerteblod udrandt,
Og slukt var Livets Glød.

6.

Hun lagde ham da paa Slagtebord,
Ret som hun slagted et Sviin;
Hun leende sagde: „Løb nu og leg
Med Legebrødrene din'!“

7.

Hun pakked ham i en Kasse af Bly,
Og ønsked ham Søvnen sød;
I Brønden, halvhundred Alen dyb,
Der sænked hun ham ned.

Nr. 26 b. The Jew's daughter. Jødedatteren.*)

Andante. (*Engelsk Melodie.*)

1. {The rain rins doun through Mir-ry-land toune, Sae dois it doune the Pa,
{Sae dois the lads of Mir-ry-land toune, Quhan they play at the ba'. Than out and cam the Je-wis dochter, Said: „Will ye cum in an dine?" „„I winnae cum in, I cannae cum in, With-out my play-feres nine.""

1. {Som Reg-nen fal-der i Mai-lands By Og ha-ster af-sted mod Po,
{Saa haste de Drenge i Mai-lands By Til Bold-spil-let hen saa froe. Den Jø-des Dat-ter kommer ud, Hun vinker: „Kom hid til mig!" „„Jeg kan ei komme, ei komme jeg vil, Hvad skul-de jeg le-ge med dig?""

p *mf* *cresc.* *p*

8.
Quhan bells wer rung, and mass was sung,
And every lady went hame:
Than ilka lady had her zong sonne,
Bot lady Helen had nane.

9.
Scho rowd hir mantil hir about,
And sair sair gan she weip:
And she ran into the Jewis castel,
Quhan they wer all asleip.

10.
„My bonny Sir Hew, my pretty Sir Hew,
I pray thee to me speik."
„„O lady, rinn to the deip draw-well,
Gin ze zour sonne wad seik.""

11.
Lady Helen ran to the deip draw-well,
And knelt upon her knee:
„My bonny Sir Hew, an ze be here,
I pray thee speik to me."

12.
„„The lead is wondrous heavy, mither,
The well is wondrous deip,
A keen pen-knife sticks in my hert,
A word I dounae speik.

13.
Gae hame, gae hame, my mither deir,
Fetch me my windling sheet,
And at the back o' Mirry-land toun,
Its thair we twa sall meet.""

8.
Til Aftenmesse der ringes nu,
Og Klokken kalder til Bøn;
Hver Moder favner sit kjære Barn, —
Helene har ingen Søn.

9.
Og Kaaben kaster hun om sig,
Bort iler hun saa brat;
Til Jødestrædet kommer hun,
Da det var mørke Nat.

10.
„Mit kjæreste Barn, mit sødeste Barn!
O, siig mig dog, hvor du er!"
„„Min Moder, skynd dig til Brønden hen,
Din Søn vil du finde der.""

11.
Helene iler til dyben Brønd,
Paa Knæ hun kaster sig der:
„Mit kjæreste Barn, mit sødeste Barn!
O, svar mig dog, er du her?"

12.
„„Den Brønd, o Moder, den er saa dyb,
Den Blykasse er saa svær!
I Hjertet sidder en Kniv saa skarp, —
Jeg kan ei tale meer.

13.
Gak hjem, gak hjem, min Moder kjær!
Min Liigseng lade du boe;
Paa Kirkegaarden bag Mailands By,
Der mødes skal vi To!""

*) Denne Melodie optager to Vers; men da Sangen har et ulige Antal Vers, udelades bedst det sjette.

TO.

Nr. 27. Johnie Armstrang.

Andante.

(*Skotsk.*)

1. Sum speik's of lords, sum speik's of lairds, And sick lyke men of hie de - grie; Of a gen - tle - man I sing a sang, Sum tyme call'd Laird of Gil - no - ckie.

1. Saa tidt der kvæ-des om Drot og Helt, Der sad - de rundt i Hal - len frie; Jeg sjun - ge vil om en Her - re bold, Som kald - tes Lor-den til Gil - no - ckie.

mf

2.
The King he wrytes a luving letter,
With his ain hand sae tenderly,
And he hath sent it to Johnie Armstrang,
To cum and speik with him speedily.

3.
The Eliots and Armstrangs did convene;
They were a gallant cumpanie:
„We'll ride and meit our lawful King,
And bring him safe to Gilnockie.

4.
Make kinnen and capon ready, then,
And venison in great plentie;
We'll wellcum here our royal King;
I hope he'll dine at Gilnockie!“

5.
They ran their horse on the Langholme howm,
And brak their spears wi' mickle main;
The ladies lukit frae their loft windows:
„God bring our men weel hame agen!“

6.
When Johnie cam before the King,
Wi' a' his men sae brave to see,
The King he movit his bonnet to him;
He ween'd he was a King as weel as he.

7.
„May I find grace, my sovereign liege,
Grace for my loyal men and me?
For my name it is Johnie Armstrang,
And a subject of yours, my liege“, said he.

2.
Og Kongen lader Brev udgaae,
Saa venligt skrevet, med egen Haand;
Til Johnie Armstrang bliver det bragt:
Ham Kongen gjæste vil paa Stand.

3.
Og Armstrangs og Eliots gjæve Mænd,
Saa mange som hersked paa Grændsen frie,
De vilde møde den høie Drot
Og følge ham hid til Gilnockie.

4.
„Slagt Kyllinger, Harer, hav Alt beredt,
Og ei I Kronvildtet skaane skal!
Vor Konge vi hilse vil med Pragt,
Hvis han vil gjæste os i vor Hal.“

5.
De Riddere tumle den vilde Hingst,
Og svinge med Kraft det tunge Spær;
Men Jomfruen sukker i Høienlofts-Sal:
„Skal jeg vel gjensee min Hjertenskjær?“

6.
Nu Johnie med Følge nærmer sig,
Og træder hovisk for Drotten frem:
Da løfted Kongen sin Hue igjen,
Som traadte en Konge for ham frem.

7.
„Skal Naade jeg finde, min høie Drot,
For disse trofaste Mænd og for mig?
Mit Navn er Johnie Armstrang,
Din Undersaat foruden al Svig.“

8.
„„Away, away, thou traitor strang!
Out o' my sight soon mayst thou be!
I grantit never a traitor's life,
And now I'll not begin wi' thee.““

9.
„Grant me my life, my liege, my King!
And a bonny gift I'll gie to thee:
Full four-and-twenty milk-white steids,
Were a' foal'd in ae yeir to me.

10.
I'll gie thee a' these milk-white steids,
That prance and nicker at a speir;
And as mickle gude Inglish gilt,
As four o' their braid backs dow hear.“

11.
„„Away, away, thou traitor strang!
Out o' my sight soon mayst thou be!
I grantit never a traitor's life,
And now I'll not begin wi' thee!““

12.
„Grant me my life, my liege, my King!
And a bonny gift I'll gie to thee:
Gude four-and-twenty ganging mills,
That gang thro' a' the yeir to me.

13.
These four-and-twenty mills complete
Sall gang for thee thro' a' the yeir;
And as mickle of gude reid wheit,
As a' thair happers dow to bear.“

14.
„„Away, away, thou traitor strang!
Out o' my sight soon mayst thou be!
I grantit never a traitor's life,
And now I'll not begin wi' thee.““

15.
„Grant me my life, my liege, my King!
And a great great gift I'll gie to thee:
Bauld four-and-twenty sisters' sons,
Sall for thee fecht, tho' a' should flee!“

16.
„„Away, away, thou traitor strang!
Out o' my sight soon mayst thou be!
I grantit never a traitor's life,
And now I'll not begin wi' thee.““

17.
„Grant me my life, my liege, my King!
And a brave gift I'll gie to thee:
All between heir and Newcastle town
Sall pay their yeirly rent to thee.“

18.
„„Away, away, thou traitor strang!
Out o' my sight soon mayst thou be!
I grantit never a traitor's life,
And now I'll not begin wi' thee.““

19.
„To seik het water beneith cauld ice,
Surely it is a greit folie;
I have asked grace at a graceless face,
But there is nane for my men and me!

20.
But had I kenn'd ere I cam frae hame,
How thou unkind wadst been to me!
I wad have keepit the border side,
In spite of all thy force and thee.“

21.
John wore a girdle about his middle,
Imbroider'd ower wi' burning gold,
Bespangled wi' the same metal,
Maist beautiful was to behold.

22.
There hang nine targats at Johnie's hat,
And ilk ane worth three hundred pound.
„What wants that knave that a King suld have,
But the sword of honour and the crown?

23.
O where got thou these targats, Johnie,
That blink sae brawly abune thy brie?“
„„I gat them in the field fechting,
Where, cruel King, thou durst not be.

24.
Had I my horse and harness gude,
And riding as I wont to be,
It suld have been tauld this hundred yeir,
The meeting of my King and me! —

25.
God be with thee, o Kirsty, my son,
Where thou sits on thy nurse's knee!
But an thou live this hundred yeir,
Thy father's better thou'lt never be.

26. Farewell!

8.
„„Bort, bort, Forræder! flux afsted!
Kom aldrig meer for Øie mig!
Jeg spared aldrig Forræderes Liv,
Vil ei begynde her med dig.““

9.
„Skjænk, Herre Konge, mig Livet nu,
En Gave jeg da dig give skal:
Saa mælk'hvide Hingster skal du faae,
Og dertil fire og tyve i Tal.

10.
Foruden de Hingsters stolte Flok,
Som dig, min Drot, skal høre til,
Hvad Fire kan bære af røden Guld,
Det ogsaa jeg dig give vil.“

11.
„„Bort, bort, Forræder! flux afsted!
Kom aldrig meer for Øie mig!
Jeg spared aldrig Forræderes Liv,
Vil ei begynde her med dig!““

12.
„Skjænk, Herre Konge, mig Livet nu,
En Gave jeg da dig give skal:
De Møller, som hidtil for mig monne gaae,
Jeg gi'er dig, vel fire og tyve i Tal.

13.
Ja, Herre, hver Mølle den være nu din,
Som fordum maled kun for mig;
Jeg giver dig dertil den Hvede god,
Saa meget, som de kunne male for dig.“

14.
„„Bort, bort, Forræder! flux afsted!
Kom aldrig meer for Øie mig!
Jeg spared aldrig Forræderes Liv,
Vil ei begynde her med dig.““

15.
„Skjænk Herre Konge, mig Livet nu,
En Gave jeg da dig give skal:
For dig mine Søster-Sønner skal slaae,
De ere vel fire og tyve i Tal.“

16.
„„Bort, bort, Forræder! flux afsted!
Kom aldrig meer for Øie mig!
Jeg spared aldrig Forræderes Liv,
Vil ei begynde her med dig.““

17.
„Skjænk, Herre Konge, mig Livet nu,
En Gave skal du faae af mig:
Fra Grændsen til Newcastle skal da hver Mand
En aarlig Skat betale til dig.“

18.
„„Bort, bort, Forræder! flux afsted!
Kom aldrig meer for Øie mig!
Jeg spared aldrig Forræderes Liv,
Vil ei begynde her med dig.““

19.
„Hvo søger sydende Vand under Iis,
Han er forvist en Taabe liig;
Jeg søgte Naade hos naadeløs Mand,
Og Naade ei fandtes for Mine og mig.

20.
O, havde jeg tænkt, før hid jeg drog,
Hvor falsk i Sinde du var mod mig,
Saa leved jeg end paa Grændsen fri,
Og trodsed al din Magt og dig.“

21.
Og Johnie paa sin Hofte stærk
Saa kosteligt et Bælte bar,
Baldyret og smykket med røden Guld;
Saa deilgt det at skue var.

22.
Ni Kvaster smykkede Johnies Hat,
De vare vel ti Tusind Daler værd.
„Du Nidding! Ei Kongen har andet Guld
End Kronen saa tung og dette sit Sværd.

23.
Hvor fik du vel, Johnie, de Guldkvaster fra,
Som du saa stolt der paa Hatten bær?“
„„Herr' Konge! dem vandt jeg i den Kamp,
Hvor du ei voved at være nær.

24.
Ja, sad jeg kun paa min Ganger stærk,
Og svinged jeg mit gode Sværd,
Da skulde om Hundred Aar forvist
End huskes mit Møde med Kongen her. —

25.
Gud signe min Søn paa Ammens Skjød,
Min lille Christian, Gud signe dig!
Men leved du end i Hundrede Aar,
Du skal dog i Ry ei overgaae mig.

26. Farvel,

26.

Farewell! my bonny Gilnock hall,
Where on Esk side thou standest stout!
Gif I had lived but seven yeirs mair,
I wad hae gilt thee round about."

27.

John murder'd was at Carlinrigg,
And all his gallant companie;
But Scotland's heart was ne'er sae wae,
To see sae mony brave men die.

28.

Because they saved their country deir
Frae Englishmen! Nane were sa bauld,
Whyle Johnie lived on the border syde,
Nane of them durst cum neir his hauld.

26.

Farvel, mit deilige Gilnockie!
Du kneisende stolt ved Esk end staaer;
Jeg havde dig tækket med røden Guld,
Om jeg havde levet endnu syv Aar.""

27.

Og Johnie blev myrdet ved Carlinrig,
Hver Ridder, ham fulgte, fandt der sin Død;
Men Skotlands Hjerte følte stor Vee,
Da Blodet af disse Helte flød.

28.

Thi mens de leved, saa stærkt et Værn
Da Skotland havde mod Englands Vold;
Og Ingen sig voved til Grændsen hen,
Som Johnie vogted, den Herre bold.

TO.

Nr. 28. Hardyknute. Hardeknud.

(A fragment.) (Et Brudstykke.)

Molto andante. (*Skotsk.*)

1. — Stat'ly stept he east the ha, And stat'ly stept he west; Full sev'nty yeirs he now had sene, With scerce sev'n yeirs of rest.

1. — Statelig gik Herr Har-de-knud I Hal-len op og ned; Fuldt syv-ti Aar o-ver Is-sen gled, Knap syv Aar hav-de han Fred.

sempre coll ottava

2.

He liv't whan Britons breach of faith
Wrocht Scotland meikle wae,
And ay his sword tauld to their cost
He was their deidly fae.

3.

Hie on a hill his castle stude,
With halls and touris a hicht,
And gudely chambers fair to see,
Whar he lodgit mony a knicht.

4.

His dame sa peirles anes, and fair,
For chaste, and bewtie, sene,
Na marrow had in a the land,
Save Emergard the quene.

5.

Full thirtein sons to him she bare,
All men of valour stout,
In bluidy ficht, with sword in hand,
Nyne lost their lives bot doubt.

6.

Four yit remaind; lang mote they live
To stand by liege and land:
Hie was their fame, hie was their micht,
And hie was their command.

7.

Greit luve they bare to Fairly fair,
Their sister saft and deir,
Her girdle shawd her middle jimp,
And gowden glist her hair.

2.

Han leved, da Britters troløse Færd
Voldt' Skotland Sorrig og Vee;
Dem lærte forsand hans gode Sværd
I ham Dødsfjenden at see.

3.

Fra Høien kneiste hans faste Borg
Med Haller og Taarne mod Sky;
Der gav han i Kammerset, prægtig beredt,
Saa mangen Riddersmand Ly.

4.

Ved Dyd og Skjønhed hans Fru' engang
Blandt Kvinderne Prisen bar;
Men Mage hun aldrig fandt i det Land
Foruden Dronning Emergard.

5.

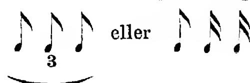
Hun tretten Sønner sin Husbond gav,
Og hver blev en vældig Mand;
I blodig Kamp med Sværd i Haand
Ni misted Livet forsand.

6.

De Fire kæmped i mange Aar
For Land og Drotten prud;
Høit var deres Ry og høi deres Magt,
Og mægtigt var deres Bud.

7.

Stor Kjærlighed de til skjøn Fairly bar,
Deres Søster, den væne Maard;
Den smekkre Midje hendes Bælte lod see,
Som Guld saa lyste hendes Haar.

*) Den første Fjerdedeel i 1ste, 3die og 5te Takt maa til den danske Text oftere deles i

8.
What waefou wae her bewtie bred!
Waefou to young and auld,
Waefou I trow to kyth and kin,
As story ever tauld.

9.
The King of Norse, in summer tide,
Puft up with pouir and micht,
Landed in fair Scotland the yle,
Wi mony a hardie knicht.

10.
The tidings to our gude Scots king
Came as he sat at dyne
With noble chiefs in braive aray,
Drinking the bluid red wyne.

11.
„To horse, to horse, my royal liege!
Your faes stand on the strand;
Full twenty thousand glittering speirs
The cheifs of Norse command.“

12.
„„Bring me my steid Mage dapple gray!“ “
Our gude king raise and cryd:
A trustier beist in all the land,
A Scots king nevir seyd.

13.
„Gae, little page, tell Hardyknute,
Wha lives on hill sa hie,
To draw his sword, the dreid of faes,
And haste and follow me.“

14.
The little page flew swift as dart,
Flung by his master's arm:
„Cum down, cum down, lord Hardyknute,
And red your king frae harm.“

15.
Then reid, reid grew his dark-brown cheiks
Sae did his dark-brown brow;
His luiks grew kene, as they were wont
In danger grit to do.

16.
He has tane a horn as grene as grass,
And gien five sounds sa shrill,
That tries in grene wode shuke thereat,
Sae loud rang ilka hill.

17.
His sons in manly sport and glie
Had past the summer's morn;
Whan lo! down in a grassy dale,
They heard their father's horn.

18.
„That horn“, quoth they, „neir sounds in peace,
We have other sport to bide!“
And sune they hied them up the hill,
And sune were at his side.

19.
„Late, late yestrene, I weind in peace
To end my lengthend lyfe;
My age micht well excuse my arm
Frae manly feats of stryfe.

20.
But now that Norse does proudly boast
Fair Scotland to enthral,
It's neir be said of Hardyknute,
He feird to fecht or fall.

21.
Robin of Rothsay bend thy bow,
Thy arrows shute sa leil,
That mony a comely countenance
They've turn'd to deidly pale.

22.
Braive Thomas take ye but your lance,
Ye neid na weapons mair;
Gif ye fecht wi't, as ye did anes,
Gainst Westmoreland's ferce heir.

23.
And Malcolm, licht of fute as stag
That runs in forest wilde,
Get me my thousands thrie of men
Weil bred to sword and shield.

24.
Bring me my horse and harnisine,
My blade of metal clere.“
If faes but kend the hand it bare,
They sune had fled for feir.

25.
„Fareweil, my dame sae peirlefs gude,“
And tuke her by the hand,
„Fairer to me in age you seim
Than maids for bewtie famd.

26.
My youngest son sall here remain,
To guard these stately touirs,
And shute the silver bolt that keips
Sae fast your painted bowers.“

27.
And first she wet her comly cheiks,
And then her boddice grene;
The silken cords of twirtle twist
Were plet with silver shene.

8.
Hvad Sorrig har ei hendes Deilighed
Unge og Gamle beredt!
Sorrig saa dyb for Frænder og Slægt,
Som Nogen har hørt eller seet.

9.
Kongen af Norge ved Sommers Tid
Brød op heel uforsagt,
Landed' paa Skotlands deilige Ø
Med al sin Styrke og Magt.

10.
Tidender kom til Skotlands Drot,
Da ved Bord i Hallen sin
Han sad mellem tappre Riddersmænd
Og drak den blodrøde Viin.

11.
„Til Hest! til Hest, min kongelig Drot,
Eders Fjende stander paa Strand;
Ham følge rusted' med blinkende Spær
Vel tyve Tusinde Mand.“

12.
„„Bring hid min Ganger abildgraa!“ “
Saa raabte Kongen paastand;
„„En sikk're Ganger Skotskonge ei
Har eiet i alt vort Land.

13.
Gaa, liden Smaadreng! siig Hardeknud
I Borgen paa høien Hald:
Han drage sit Sværd, vore Fjenders Skræk,
I Hast og følge mit Kald!“ “

14.
Den liden Smaadreng fløi som en Piil,
Udslynget fra Drottens Arm:
„Kom ned! kom ned, Herr Hardeknud
Og frels Eders Konge fra Harm!“

15.
Da rødmede dybt den mørkbrune Kind,
Saa gjorde hans mørkbrune Bryn,
Og, som de pleied i Faren stor,
Hans Øine gnistred som Lyn.

16.
Han greb sit Stridshorn grønt som Græs;
Fem Gange dets Toner klang,
Saa Egen i Skoven bæved derved,
Og Gjenklang fra Klipperne sprang.

17.
Hans Sønner sig øved i mandig Leg
Den Sommermorgen saa lang;
Men see! dernede i græsklædt Dal,
Der hørte de Hornets Klang.

18.
„Det Horn,“ de sagde, „lød aldrig i Fred;
Til anden Leg maae vi gaae.“
I Hast de stige ad Høien op,
Og ved hans Side de staae.

19.
„I Aftes jeg tænkte at ende i Fred
Mit Livs forlængede Tid;
Min Alder maatte vel undskylde min Arm
For mandig Bedrift i Strid.

20.
Stolt Nordmand truer vort skjønne Land
At bringe i Trældoms Nød;
Men aldrig blev sagt om Hardeknud,
Han frygtede Kamp eller Død.

21.
Robin af Rothsay, din Bue spænd!
Den rammende Piil lad gaae!
At Ungdomsfarven paa mangen Kind
Til Bleghed forvandle sig maa!

22.
I, Thomas! tage kun Landsen stærk!
Fleer Vaaben I savne ei kan,
Naar I blot kæmpe, som I gjorde engang
Mod Drotten af Westmorland.

23.
Og Malkolm, let tilfods som Hjort,
Der springer i Skovens Ly;
Før hid mig mine tretusind Mand,
Vel øved' til Vaabengny!

24.
Bring mig min Ganger, mit blanke Sværd,
Mit Pandser saa stærk og fast!“
Hvis Fjenden kjendte den Mand, det bar,
Af Skræk han flyede i Hast.

25.
„Farvel, min Hustru mageløs god!“
— Han greb hendes Haand saa ømt —
„For mig endnu meer deilig du er
End som Mø for Skjønhed berømt.

26.
Min yngste Søn skal forblive her
Og kæmpe for Taarn og Muur,
Og lægge for Døren den sølverne Bolt,
Som lukker for Fruebuur.“

27.
Da randt hendes Taare paa Kinden ned
Og ned over Brystsmækken trang;
Ved Silkesnoren af tvunden Traad
De sølvklare Perler sig hang.

H. H. Blache.

Nr. 29. „My daddy is gone to his grave." „I Graven der hviler min Fa'er."

Larghetto. *(Engelsk.)*

My dad - dy is gone to his grave, My mo - ther lies un - der a stone, And ne - ver a pen - ny we
I Gra - ven der hvi - ler min Fa'er, Min Mo'er un - der Ste - nen haard. Ei mind - ste Skil - ling vi

have, A - las I am quite un - done. My lod - ging is in the' cold air, And hun - ger is sharp and
har, U - lyk - ke - lig om jeg gaaer. I kol - de Luft er mit Hjem, Og Hung-ren er skarp og

bit - ter, A lit - tle fire, good Sire! spare, To keep us warm at night.
bit - ter, Ak Her - re! jeg be - der Dem, Giv os et Ly i Nat.

Nr. 30. Winifreda.

Amoroso. *(Vælisk.)*

2. Through youth and age I love excelling,
We'll hand in hand together tread;
Sweet-smiling peace shall crown our dwelling,
And babes, sweet-smiling babes, our bed.

3. How should I love the pretty creatures,
While round my knees they fondly clung;
To see them look their mother's features,
To hear them lisp their mother's tongue.

4. And when with envy time transported,
Shall think to rob us of our joys,
You'll in your girls again be courted,
And I'll go wooing in my boys.

(Translation from the Welsh.)

2. Mens Tider vexle, skal man skue
Os kjærligt Haand i Haand at gaae;
Fred værne skal vor Arnes Lue,
Hvorom sig leire hulde Smaa.

3. Jeg seer dem alt, de Glutter søde,
Sig klynge til mit Knæ, mit Bryst:
Mig Moders Træk i deres møde,
Og Moders Sprog i deres Røst.

4. I deres Vaar vi skulle atter
Vor egen leve om i Løn:
Du hyldet bliver i din Datter,
Paany jeg beiler i min Søn.

Nr. 31. „Er bod rhai yn taeru'n galed." „Ei jeg troer, hvad Nogle sige."

Andante. (*Vælisk.*)

Solo. *Tutti.* *Solo.* *Tutti.*

Nr. 32. „O, mor gynnes mynwes meinwen." „Sødt at hvile hos den Skjønne."

Andantino. (*Vælisk.*)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

Tutti. *Solo.* *Tutti.*

Fal - lal - la lal - da dal - la

O, mor fel - us yw'r cu san - au
Oh, how bles - sed are the blis - ses
O, hvor sa - ligt der at drømme,

Dadle - a dadle - a lal lal la —

Solo. *Tutti.*

Gy - da serch a mwyn-ion ei - riau.
Words of love and mu - tual kiss - es!
Vex - le El - skovs Ord saa om - me!

Fal - lal - la lal - da dal - la.

Andante grazioso.

Nr. 33. The sweet Melody of Nord-Wales.*)

*) „Den søde Melodie fra Nord-Wales."

Nr. 34. „My lodging is on the cold ground." „Min Bolig er paa den kolde Jord."

Larghetto. (*Engelsk.*)

1. My lodg - ing is on the cold ground And ve - ry hard is my fare; But that which grieves me more, love! Is the cold - ness of my dear. O

1. Min Bo - lig er paa den kol - de Jord, Jeg har hver-ken Sølv el - ler Guld; Men hvad der græmmer mig me - re, o, Det er min Elsk - tes Kuld'. O

2.

With a garland of straw I will crown thee, love,
I'll marry thee with a rush ring:
Thy frozen heart shall melt with love,
So merrily I shall sing.
O turn to me, my dear love!
I pray thee, love, turn to me,
For thou art the only girl, love!
That art ador'd by me.

2.

Med en Krands af Straa vil jeg krone dig,
Med en Siv-Ring besegle min Tro:
Dit frosne Hjerte smelte skal,
Naar jeg synger glad og fro.
O hør mig, Elskte, hør mig!
Og vend dog til mig din Hu!
Den eneste Mø i Verden,
Som vandt mit Hjerte, er du!

turn to me, my dear love! I pray thee, love, turn to me, For thou art the
hør mig, Elsk - te, hør mig! Og vend dog til mig din Hu! Den e - ne - ste

p

on - ly girl, love! That art a - dor'd by me.
Mø i Ver - den, Som vandt mit Hjer - te, er du!

p

3.

But if thou wilt harden thy heart, love,
And be deaf to my pitifull moan:
Then I must endure the smart, love,
And tumble in straw all alone.
O turn to me, my dear love!
I pray thee, love, turn to me.
For thou art the only girl, love!
That art ador'd by me.

3.

Men hvis du dit Hjerte forhærde vil,
Og al min Klage forsmaae:
Saa maa jeg tie og lide, o,
Og lægge mig ene paa Straa.
O hør mig, Elskte, hør mig!
Og vend dog til mig din Hu!
Den eneste Mø i Verden,
Som vandt mit Hjerte, er du!

Svend Grundtvig.

Allegretto.

Nr. 35. The daughters of Erin. Erins Døttre.*)

(*Irsk Melodie.*)

1. We may roam thro' this world like a child at a feast, Who but sips of a sweet, and then flies to the rest, And, when pleasure begins to grow dull in the east, We may order our wings and be off to the west; But if hearts that feel, and eyes that smile, Are the dearest gifts that Heav'n supplies, We never need leave our own Green Isle For sensitive hearts and for

1. Far i Verden omkring, liig et Barn ved en Fest, Der kun nipper af Alt i sin flygtige Lyst: Og naar Glæden begynder at svigte i Vest, Nu saa løft kun din Vinge og flyv imod Øst! Men er Hjertets Ild og Øiets Glands Dig de herligste Gaver, Nogen fik, Nu saa lad os ei reise udenlands Efter følsomme Hjerter og

*) Erin, det gamle Navn for Irland.

sun - bright eyes. Then re - mem - ber, wher - e - ver your gob - let is crown'd, Thro' this world whe - ther east - ward or west - ward you
sol - kla - re Blik. Glem ei, Ven, naar du krandser dit Bæ - ger til Fest, O - ver - alt hvor du fær - des i Øst og i

p

roam, When a cup to the smile of dear wo - man goes round, Oh! re - mem - ber the smile, which a - dorns her at home.
Vest, Naar du tøm - mer et Glas for hver smi - len - de Mø, Glem ei Smi - let der - hjem - me paa Fæ - dre - ne - ø.

riten.

pf *p* *riten.*

2. In England the garden of beauty is kept
By a dragon of prudery, plac'd within call;
But so oft this unamiable dragon has slept,
That the garden's but carelessly watch'd, after all.
Oh! they want the wild sweet-briery fence,
Which round the flowers of Erin dwells,
Which warns the touch while winning the sense,
Nor charms us least when it most repels.
Then remember etc.

3. In France, when the heart of a woman sets sail,
On the ocean of wedlock its fortune to try,
Love seldom goes far in a vessel so frail,
But just pilots her off, and then bids her good-bye!
While the daughters of Erin keep the boy
Ever-smiling beside his faithful oar,
Thro' billows of woe and beams of joy,
The same as he look'd when he left the shore.
Then remember etc.

Th. Moore.

2. I England har Skjønhedens Have sin Muur,
Og Knibskhedens Drage staaer Vagt ved dens Port;
Den Drage imellem sig tager en Luur,
Og Vagten ved Porten betyder ei stort.
Det er ei som Erins Urtegaard
Med sit Tornehegn, af Roser rødt,
Hvor frække Haand er vis paa Saar,
Mens Duften dog daarer Hjertet sødt.
Glem ei, Ven, o. s. v.

3. I Frankrig Mamsellen en Smule for Spas
Vil forsøge sin Lykke paa Ægtestands Sø;
Men ei Kjærlighed vover en saadan Seilads,
Den flygter fraborde og siger: Adieu!
Medens Erins Datter sødt og snildt
Holder Knøsen ved Aaren glad og prud:
Om Veiret er haardt, om Veiret er mildt,
Han bli'er Den, han var, paa den Dag, han gik ud.
Glem ei, Ven, o. s. v.

— h.

Andante.

Nr. 36. Ivar and Matilda. Ivar og Mathilde.

(*Fra Øen Man.*)

2. Thro' the Abbey's long cloister's at this lonely hour,
Who roves with a step so disorder'd and wild?
He bends his sad footsteps to Reginald's bow'r,
And treads like a knight, tho' his garb be so mild.

3. And ill sits the cowl on so warlike a head,
For the robes of a monk a brave warrior conceal;
And mark! as he moves o'er the bones of the dead,
His hand firmly clenches the hilt of his steel.

4. 'Tis Ivar's lone track ev'ry night, — where he walks,
Religion and vengeance dividing his breast;
And often as mournfully onward he stalks,
He beats his mail'd bosom, and looks to the west!

5. Now he stops at the bow'r of the proud Lord of Mann,
And gloomily looks on the moon's silv'ry ray's;
How wild is his eye and his features how wan —
But that shriek! — he has heard, and he gasps with amaze!

2. Hvo gaaer gjennem Klosterets lange Gang,
I sildige Stund, med tunge Fjed?
Til Reinald's Borg en brændende Trang
Ad vildsomme Sti ham driver afsted.

3. En Kriger saa stolt han skrider frem,
Ei Munkekappen han længe bar.
Alt er han forbi de Dødes Hjem; —
Sin Haand han om Værget knyttet har.

4. Det er Ivar, der vandrer i Nattens Vind,
Snart følger han Fromheds, snart Hævnens Røst;
Og tidt, mens ham tynger et sorgfuldt Sind,
Mod Vesten han skuer og slaaer sig for Bryst.

5. Nu han standser ved stolten Reinalds Borg;
Sit stirrende Blik han mod Maanen har vendt,
Hans Øie er vildt, paa Kinden staaer Sorg —
Da lyder et Skrig! — Han Stemmen har kjendt.

¹) En Borg paa Øen Man. ²) Rimeligviis et Bjerg. ³) En Varde el Vare ɔ: et paa et høit Sted opreist Mærke eller antændt Ild; en Vagt.

6. One moment he looks through the mouldering wall,
In the next, o'er his head his bright faulchion is waving;
In the third, fast around him the huge stones fall,
In the fourth, — the proud Reginald's wrath he is braving!

7. „My Ivar! oh! snatch me from dishonour and shame!"
„„'Tis Matilda that speaks — and Matilda in tears!
Behold not, false monarch! — thou blot on thy name,
Behold not at monk, for lo! Ivar appears!""

8. His robe is cast off, and he glitters in arms;
Like lions in combat, with fury they meet;
But Ivar has gaz'd on Matilda's bright charms,
And the Tyrant of Mona falls dead at his feet!

6. Han seer gjennem Taarnets hensmuldrende Muur —
Flux fører han Spydet med stærken Arm —
Brat styrter Mathildes Fangebuur,
Og Ivar trodser stolt Reinalds Harm.

7. „Min Ivar! o, frels mig fra Voldsmandens Favn!" —
„„Mathilde — Himmel — Mathilde her! —
Ha, nedrige Reinald! Du Plet paa dit Navn!
Du troer mig en Munk — nei! — Ivar du seer!""

8. Han Kappen har kastet. Af Hævn oplued',
De stride som Løver med Tørst efter Blod.
Men Ivar Mathildes Blik har skuet,
Og Tyrannen af Mona[1]) faldt død for hans Fod.

[1]) Det gamle Navn for Øen Man.

Nr. 37. „The storm is up." „Det stormer haardt."

(Fra Øen Man.)

Andante.

1. The storm is up, the how - ling blast Is ra - ging o'er the lone bleak hill, Where 'er its an - gry course hath past Im - pa - tient foams each moun - tain rill!
1. Det stor - mer haardt, den stær - ke Vind Med Hyl gaaer o - ver Skov og Fjeld; I pid - sket Skum fra Klip - pe- tind Ned - styr - te vildt de mør - ke Væld.

2. That peacefull rill, that o'er its bed
Pursued its playful, murm'ring course,
In clouds hath veil'd its lofty head,
Its swollen waves are dark and hoarse!

3. A genial sun will soon renew
The faded beauties of to day;
Their charms shall soon salute the view,
And clouds and tempests fade away!

4. But oh! my sad and wounded heart,
Joy and peace and bliss forsake thee!
Oh! when shalt thou and sorrow part,
To sunny hope what charm shall wake thee?

2. Den stille Bæk med Bølger smaa,
Som risled' nys i Leg og Lyst,
Er bleven til saa strid en Aa
Med sorte Skyer om sit Bryst.

3. Dog snart den milde Sol paany
Til Liv og Fred gjenføder Alt;
Fra Himlen klares hver en Sky,
De Blomster reise sig, som faldt.

4. Men du, mit arme Hjerte, siig
Hvor er dit Lys, din Fred, dit Liv?
Hvor er det Glimt af Haab, som dig
Skal reise op, du faldne Siv!

— h.

Nr. 38. Molly Charrane.

Larghetto. (*Fra Øen Man.*)

1. Dear Mo - na, fare - well, for why should I stay, Mid sce - nes of grief and pain: Tho' sad be the hour and gloo - my the day, I leave my dear Mol - ly Char - rane!
1. Nu, Mo - na, far - vel! Ei læn - ge - re her Jeg dvæ - ler blandt Min - der og Savn; Men Vee - mod mig fyl - der, da Ti - men er nær At skil - les fra Mol - ly Char - rane!

p p p

2.
Oh! bright are thy charms, and brilliant thine eyes,
Thine heart without a stain;
And all parting sorrows, fears and sighs,
Are thine, my sweet Molly Charrane!

3.
Then farewell hope and joy and pleasure,
For all to me are vain!
My soul has lost its dearest treasure
In thee, my fair Molly Charrane!

2.
Hvor straalende dog din Yndighed!
Dit Hjerte saa reent, uden Meen!
For dig stiger Sukket i Afskedens Stund,
For dig, min Molly Charrane!

3.
Farvel da, mit Haab! Min Glæde, farvel!
Med mig er det nu forbi!
Tabt har jeg den Skat, som var kjærest min Sjæl,
I dig, min Molly Charrane!

Nr. 39. Lady Rothemayi's lilt. Lady Rothemayi's Sang.

Andante. (*Skotsk.*)

p

Nr. 40. „Da Luan, da Mort."*)

Moderato. (*Irsk.*)

dolce

Da Lu - an, da Mort, da Lu - an, da Mort, da Lu - an, da Mort au - gus da Ca - dine. Da Lu - an, da Mort, da Lu - an, da Mort, da Lu - an, da Mort au - gus da Ca - dine.

p

*) Texten betegner blot Ugedagene: „Mandag, Tirsdag og Onsdag", og skulde egentlig skrives: dia Luain, dia Mairt agus dia Ceadaoine. See iøvrigt Anmærkningerne.

Nr. 41. Duncan Gray.

Moderato. (*Skotsk.*)

1. — Wea-ry fa' you, Duncan Gray, Ha, ha, the gird-in o't! — Wae gae by you, Duncan Gray, Ha, ha, the gird-in o't! When a' the lave gae to their play, Then I maun sit the lee lang day, And jeeg the crad-le wi' my tae, And a' for the gird-in o't.

1. — Slemt jeg har det, Duncan Gray, Hu, hei, den Bug-gjord! — Skam saa faae du, Duncan Gray, Hu, hei, den Bug-gjord! Mens Andre kan til Gil-de gaae, Den he-le Dag jeg sid-de maa Og rok-ke Vuggen med min Taa — Altsammen for den Bug-gjord!

mf f p f mf p f

2.

Bonie was the Lammas moon,
Ha, ha, the girdin o't;
Glowrin a' the hills aboon,
Ha, ha, the girdin o't;
The girdin brak, the beast cam down,
I tint my curch and baith my shoon,
And Duncan, ye're an unco loun;
Wae on the bad girdin o't.

3.

But Duncan, gin ye'll keep your aith,
Ha, ha, the girdin o't;
I'se bless you wi' my hindmost breath,
Ha, ha, the girdin o't;
Duncan, gin ye'll keep your aith,
The beast again can bear us baith,
And auld Mess John will mend the skaith,
And clout the bad girdin o't.

2.

Deilig var den Maanskinsnat —
Hu, hei, den Buggjord!
Over Vei og Mark og Krat,
Hu, hei, den Buggjord!
Men Gjorden knak, og Bæstet gled,
Jeg tabte Huen og Skoene med;
Og — fy! hvordan kom vi afsted!
Eja! den fæle Buggjord!

3.

Duncan, glem ei, hvad du svoer;
Hu, hei, den Buggjord!
Lad mig see, du holder Ord!
Hu, hei, den Buggjord!
Bliv mig tro, som du har fæst',
Saa kan vi gaae til vor Præst.
Og sætte os igjen tilhest —
Med en bedre Buggjord.

— h.

Nr. 42. „Braw, braw lads." „I raske Knøse."

Andante. (*Skotsk.*)

1. — Braw, braw lads of Gal - la wa - ter; O! braw lads of Gal - la wa - ter; I'll kilt my
1. I ra - ske Knø - se ved Gal - las Bred, I hø - re, hvad jeg E - der vil si - ge! Min Kjor - tel jeg

mf

coats a - boon my knee, And fol - low my love thro' the wa - ter.
kil - ter o - ver mit Knæ, Og føl - ger gjen - nem Strømmen min Pi - ge.

p *poco rit.*

2.
Sae fair her hair, sae brent her brow,
Sae bonny blue her een, my dearie;
Sae white her teeth, sae sweet her mou',
The mair I kiss, she's ay my dearie.

3.
O'er yon bank, and o'er yon brae,
And o'er yon moss amang the' heather;
I'll kilt my coat aboon my knee,
And follow my love thro' the' water.

4.
Down amang the broom, the broom,
And down amang the broom, my dearie;
The lassie lost a silken snood,
That cost her mony a blirt and bleary.

2.
Saa skjønt hendes Haar, hendes Pande saa glat,
Og Øinene saa blaae og milde;
Jo tier' jeg kyssed den Mund saa sød,
Jo heller jeg den kysse vilde.

3.
Over Banken hist, over Brinken høi,
Og hen over Mosen og Heden tillige.
Med Kjortelen kiltet over mit Knæ
Jeg følger gjennem Strømmen min Pige.

4.
Histnede mellem den brune Lyng
Paa Heden der, I vel maae vide,
Min Kjærest' har tabt et Silkebaand,
Som kosted hende Taarerne stride.

H. H. Blache.

Andante.

Nr. 43. Lizie Lindsay. Else Lindsay.

(*Skotsk.*)

1. „Will ye go to the High-lands, Li-zie Lind-say, Will ye go to the High-lands wi' me? Will ye
1. „Vilt du gaae til Høi-lan-det, El-se Lind-say, Vilt du gaae til Høi-lan-det med mig? Vilt du

go to the High-lands, Li-zie Lind-say, And dine on fresh cruds and green whey?"
gaae til Høi-lan-det? El-se Lind-say! Ost og Val-le ven-ter dig der."

p pf p

2.
Then out spak Lizie's mother,
A good old lady was she:
„Gin ye say sic a word to my daughter,
I'll gar ye be hanged high."

3.
„„Keep weel your daughter frae me,
Keep weel your daughter frae me;
I care as little for your daughter,
As ye can care for me.""

4.
Then out spak Lizie's ain maiden,
A bonny young lassie was she;
Says: „were I the heir to a kingdom,
Awa' wi' young Donald I'd be."

5.
„„O say you sae to me, Nelly?
And does my Nelly say sae?
Maun I leave my father and mother,
Awa' wi' young Donald to gae?""

2.
Det meldte da Elselis Moder,
En god gammel Frue hun var:
„Taler du slige Ord til min Datter.
Saa høit jeg dig hænge la'er."

3.
„„Du hold din Datter fra mig,
Hold vel din Datter fra mig;
Jeg kær' mig saa lidt om din Datter,
Som du kan dig kære om mig.""

4.
Det meldte Elselils Terne,
Saa vakker en Ungmø forsand:
„Var jeg Arving til et Kongerige,
Med ung Donald jeg gik dog paa Stand."

5.
„„Siger du mig det? min Nelly!
Og siger min Nelly saa?
Skal jeg forlade Fader og Moder,
Og med ung Donald bortgaae?""

6.
And Lizie's ta'en till her stockings,
And Lizie's ta'en till her shoen;
And kilted up her green claithing,
And awa' wi' young Donald she's gane.

7.
The road it was lang and weary;
The braes they were ill to climb;
Bonny Lizie was weary wi' travelling,
And a fit furder coudna win.

8.
And sair, o sair did she sigh,
And the saut tear blin'd her e'e;
„Gin this be the pleasures o' looing,
They never will do wi' me!"

9.
„„Now, haud your tongue, bonny Lizie;
Ye never shall rue for me;
Gi'e me but your love for my love,
It is a' that your tocher will be.

10.
And haud your tongue, bonny Lizie;
Altho' that the gait seem lang,
And you's ha'e the wale o' good living
Whan to Kincawsen we gang.

11.
There my father he is an auld cobler,
My mother she is an auld dey;
And we'll sleep on a bed o' green rashes,
And dine on fresh cruds and green whey.""

12.
* * *
* *
„You're welcome hame, Sir Donald,
You're welcome hame to me."

13.
„„O ca' me nae mair Sir Donald;
There's a bonny young lady to come;
Sae ca' me nae mair Sir Donald,
But ae spring Donald your son.""

14.
„Ye're welcome hame, young Donald;
Ye're welcome hame to me;
Ye're welcome hame, young Donald,
And your bonny young lady wi' ye."

15.
She's made them a bed of green rashes,
Weel cover'd wi' hooding o' grey;
Bonny Lizie was weary wi' travelling,
And lay till 'twas lang o' the day.

16.
„The sun looks in o'er the hill-head,
And the laverock is liltin' gay;
Get up, get up, bonny Lizie,
You've lain till its lang o' the day.

17.
You might ha'e been out at the shealin,
Instead o' sae lang to lye,
And up and helping my mother
To milk baith her gaits and kye."

18.
Then out spak Lizie Lindsay,
The tear blindit her eye;
„The ladies o' Edinburgh city
They neither milk gaits nor kye."

19.
Then up spak young Sir Donald,
* *
* * *
* *

20.
„For I am the laird o' Kincawsen,
And you are the lady free;
And * * *
* *

6.
Liden Else tog sine Hoser,
Liden Else tog sine Sko;
Saa kilted hun op sin Kjortel,
Med ung Donald hun monne bortgaae.

7.
Den Vei var baade lang og trang,
De Bakker de vare saa onde;
Skjøn Else af den Vandring var mød,
Ei længer hun vinde kunde.

8.
Hun sukked saa saare, saa saare,
Salten Taare blinded hendes Øie:
„Er dette Kjærligheds Glæder,
Ret aldrig jeg kan dem ophøie."

9.
„„Du tie nu kvær, Elselille!
Paa mig skalt du aldrig klage;
Giv mig din Elskov, som du min har,
Anden Medgift vil jeg ikke tage.

10.
Du tie nu kvær, Elselille!
Skjøndt Veien tykkes dig lang;
Du skal have saa gode Dage,
Naar til Kinkaasen hen vi gange.

11.
Der er min Fa'er en Hyrde god,
Min Moder en gammel Deie[1]);
Der vi leve skal af Ost og Valle,
Og sove paa grønne Sivleie."

12.
[Der de kom for Kinkaasens Borg,
Hans Moder mon stande der:]
„Du være velkommen, Sir Donald!
Velkommen hjem til mig her!"

13.
„„Du kald mig ei meer Sir Donald!
— Her kommer en Jomfru skjøn; —
Du kald mig ei meer Sir Donald,
Men ikkun Donald din Søn.""

14.
„Vær velkommen hjem, min Donald!
Vær velkommen hjem til mig;
Vær velkommen hjem, ung Donald!
Og din væne Brud med dig."

15.
Af grønne Siv hun redte en Seng,
Bredte over Vadmel hin graa;
Skjøn Else af sin Vandring var mød,
Til langt op paa Dagen hun laa.

16.
„Nu Solen titter over Bjerg-Rand,
Og Lærken sjunger i Vænge;
Stat op, stat op nu, skjøn Elselil!
Du sover nu altfor længe.

17.
Du skulde ha' været til Sæters
Istedenfor at sove saa meget,
Og op at hjælpe min Moder
Med at malke de Geder og Kvæget."

18.
Det meldte hun Else Lindsay,
De Taarer paa Kind randt neder:
„De Fruer udi Edinborg-Stad
De malke hverken Kvæg eller Geder."

19.
Da svared ungen Hr. Donald,
[Han tog skjøn Else i Arm:
„Du sørge ei meer, min Allerkjærest'!
Du lade bortfare din Harm.]

20.
For jeg er Herr' af Kinkaasens Borg,
Og du er saa fri en Frue;
[Og vi leve vil i Fryd og Fred
Imedens vi Solen maae skue."]

Svend Grundtvig.

[1]) Deie ɔ: Meierske.

Nr. 44. The Yowe-buchts. Faarefolden.

(*Skotsk.*)

Andante.

1. Will ye go to the yowe-buchts, Ma-rion, And weir in the sheep wi' me? The sun schines sweet, my Marion, But nae half sae sweet as thee. The sun schines sweet, my Ma-rion, But nae half sae sweet as thee.

1. Vil du gaae til vor Fold, min Ma-rion, Og med mig dri-ve Faa-re-ne ind? Sødt smi-ler So-len, min Marion, Men ei halvt saa sødt, som din Kind. Sødt smi-ler So-len, min Ma-rion, Men ei halvt saa sødt som din Kind.

p

2.
O, Marion's a bonny lass,
And the blythe blink's in her e'e;
|: And fain wad I marry Marion,
Gin Marion wad marry me. :|

3.
There's gowd in your garters, Marion,
And silk on your white hause-bane;
|: Fou fain wad I kiss my Marion,
At e'en, when I come hame. :|

4.
There's braw lads in Earnslaw, Marion,
Wha gape, and glower wi' their ee,
|: At kirk when they see my Marion;
But nane o' them lo'es like me. :|

5.
I've nine milk-yowes, my Marion,
A cow and a brawny quey;
|: I'll gi'e them a' to my Marion
Just on her bridal-day. :|

2.
En deilig Mø er du, Marion,
I dit Blik er Glæde og Liv;
|: Og gjerne jeg ægted' dig, Marion,
Naar du vilde være min Viv. :|

3.
Der er Guld i dit Bælte, min Marion,
Og Silke om Halsen hvid,
|: Ak, kunde jeg kysse dig hvergang,
Jeg kom hjem ved Aftenstid. :|

4.
Der er vakkre Knøse, hvis Øine
Dig følge med sød Begjær,
|: Naar i Kirken de see dig, Marion;
Men Ingen, som jeg, Dig har kjær. :|

5.
I min Fold ni Faar, min Marion,
En Ko og en Kvie staae;
|: Dem alle, min deilige Marion,
Paa din Bryllupsdag du skal faae. :|

6.
And ye's get a green sey apron,
And waistcoat o' London broun,
|: And wow but we'se be wap'rin',
Whene'er ye gang to the toun. :|

7.
I'm young and stout, my Marion,
Nane dances like me on the green;
|: I could work a haill day, my Marion,
For ae blink o' your een. :|

8.
Sae put on your pearlins, Marion,
And kirtle o' cramasie;
|: And, as sune as it is the gloamin,
I will come west, and see ye. :|

6.
Et Forklæde grønt tillige
Og et Livstykke fint du faaer;
|: Og hvor ville Folk gjøre Øine,
Hvergang til Byen du gaaer! :|

7.
Jeg er ung og rask, min Marion!
I Dandsen er Ingen mig liig;
|: Og en heel Dag kunde jeg trælle
For et kjærligt Blik af dig. :|

8.
Saa smyk dig med Perlesnoren!
Din Kjortel iføre du dig!
|: Naar Aftendæmringen kommer,
Da seer du, min Marion, mig.

H. H. Blache.

Nr. 45. The Delight of Gruffydd ap Conan.*)

Andante affettuoso. (*Vælisk.*)

p pf p mf

*) Gruffydd af Conans Yndlingsmusik (?). — Prinds Gruffydd levede omtrent Aar 1100, og var Bardernes ivrige Beskytter.

Cantabile.

Nr. 46.

(*Melodien til en vælisk Sang.*)

p

p

p

Andante.

Nr. 47 a. Auld Robin Gray. Gamle Robin Gray.

(*Skotsk.*)

1. When the sheep are in the fauld, and the ky at hame, And a' the warld to sleep are gane; The
1. Naar Faa-ret er i Fold, og Ko-en kommen hjem, Og Al-ver-den hvi-ler saa dybt i Fred; Da

mf

f

waes of my heart fa's in show'rs frae my eye, When my gude - man lyes sound by me.
Taa - re - strømmen rø-ber, hvad i Hjer-tet mon-ne boe, Mens min go - de Hus - bond slum - rer i Ro.

p.

2. Young Jemmy loo'd me well, and sought me for bride,
But saving a crown he had naithing beside;
To make that crown a pound, my Jemmy gade to sea;
And the crown and the pound were baith for me.

3. He had nae been awa' a week but only twa,
When my mother she fell sick, and the cow was stoun awa';
My father brake his arm, and my Jemmy at the sea.
And auld Robin Gray came a courting me.

4. My father coudna work, and my mother coudna spin,
I toil'd day and night, but their bread I coudna win;
Auld Rob maintain'd them baith, and wi' tears in his ee,
Said: „Jenny, for their sakes, o marry me!"

5. My heart it said nay, I look'd for Jemmy back;
But the wind it blewhigh, and the ship it was a wreck:
The ship it was a wreck, why did na Jemmy die?
And why do I live to say waes me?

6. My father argued sair, tho' my mother didna speak,
She looked in my face, till my heart was like to break;
So they gi'ed him my hand, tho' my heart was in the sea,
And auld Robin Gray is gudeman to me.

7. I had na been a wife a week but only four,
When sitting sae mournfully at the door,
I saw my Jemmy's wreath, for I coudna think it he.
Till he said: „I'm come back for to marry thee!"

8. O sair did we greet, and muckle did we say,
We took but ae kiss, and we tore ourselves away:
I wish I were dead! but I'm no like to die;
And why do I live to say waes me?

9. I gang like a ghaist, and I carena to spin;
I darena think on Jemmy, for that would be a sin;
But I'll do my best a gude wife to be,
For auld Robin Gray is kind unto me.

2. Ung Jemmy elsked' mig og æsked' mig til Brud,
Han eied kun en Krone, men Tro saa stærk til Gud;
Og saa gik han tilsøes, at vinde Sølv og Guld,
Og Skatten var til mig, hvis jeg kun blev ham huld.

3. Saa var han da borte vel over Aar og Dag,
Vor Ko blev syg og døde, og Moder blev saa svag;
Min Fader brak sin Arm; — min Jemmy var der ei,
Og saa kom Robin Gray og beiled til mig.

4. Ei Moder kunde spinde, ei Fa'er i Marken gaae,
Jeg slæbte Dag og Nat, — det vilde lidt forslaae;
Men trofast Robin hjalp dem, og havde kun en Bøn:
„Vær, Jenny, min! saa har jeg den bedste Løn!

5. Mit Hjerte vægred' sig, thi jeg vented' min Ven,
Men Stormen rased' stærkt, og mit Haab svandt hen;
Hans Skib var blevet Vrag, han selv var Døden nær, —
Hvi døde han dog ei? Hvi lever jeg end her?

6. Min Fader trængte paa mig; taus Moder Sorgen bar,
Men saae paa mig, saa nær mit Hjerte bristet var;
Saa gav jeg ham min Haand, men Hjertet fik han ei, —
Og gamle Robin Gray blev en god Mand mod mig.

7. Saa sad jeg da som Hustru, knap Uger to derpaa,
Sørgmodig ved min Dør og hen ad Veien saae;
Da seer jeg Jemmy komme saa iilsom mod mig hen,
Han jublede og raabte: „Her har du mig igjen!"

8. Jeg sagde ham Godaften, men Lidet talte vi,
Jeg gav ham kun et Kys. — dermed var Alt forbi.
O, hvi skal jeg dog leve, naar ei for ham det er!
Og død jeg er for ham, jeg har af Hjertet kjær!

9. Et Gjenfærd er jeg liig; min Rok ei mere gaaer;
Som Synd jeg føler det, naar Jemmy for mig staaer;
Men jeg dog være skal en Hustru god mod dig,
Du gamle Robin Gray, som er saa god mod mig.

TO.

Andante.

Nr. 47 b. Auld Robin Gray. Gamle Robin Gray.*)

(*Skotsk.*)

1. Young Jemmy loo'd me well, and sought me for bride, But sav - ing a crown he had nai - thing be - side; To
1. Ung Jemmy el - sked' mig og æ - sked mig til Brud, Han ei - ed kun en Kro - ne, men Tro saa fast til Gud; Og

p

make that crown a pound, my Jem-my gade to sea, And the crown and the pound were baith for me. He
saa gik han til - søes at vin - de Sølv og Guld, Og Skat-ten var til mig, hvis jeg kun blev ham huld. Saa

p *f* *p* *dol. e legato*

poc. rit. *a tempo*

had nae been a-wa' a week but on - ly twa, When my mo - ther she fell sick, and the cow was stoun a - wa'; My
var han da bor - te vel o - ver Aar og Dag, — Vor Ko blev syg og dø - de, og Mo - der blev saa svag; Min

cresc. *f* *poc. rit.* *a tempo*

*) En nyere Melodie, der optager to Vers; det første maatte udelades. For at lette Udførelsen er Texten atter trykt til denne Melodie.

fa-ther brake his arm, and my Jemmy at the sea, And auld Ro-bin Gray came a court-ing me.
Fa-der brak sin Arm, — min Jemmy var der ei, Og saa kom Ro-bin Gray og bei-led til mig.

f mf p

2.

My father coudna work, and my mother coudna spin,
I toil'd day and night, but their bread I coudna win;
Auld Rob maintain'd them baith, and wi' tears in his ee,
Said: „Jenny, for their sakes, o marry me!"
My heart it said nay, I look'd for Jemmy back;
But the wind it blewhigh, and the ship it was a wreck:
The ship it was a wreck, why did na Jemmy die?
And why do I live to say waes me?

3.

My father' argued sair, tho' my mother didna speak,
She looked in my face, till my heart was like to break;
So they gi'ed him my hand, tho' my heart was in the sea,
And auld Robin Gray is gudeman to me.
I had na been a wife a week but only four,
When sitting sae mournfully at the door,
I saw my Jemmy's wreath, for I coudna think it he,
Till he said: „I'm come back for to marry thee!"

4.

O sair did we greet, and muckle did we say,
We took but ae kiss, and we tore ourselves away:
I wish I were dead! but I'm no like to die:
And why do I live to say waes me?
I gang like a ghaist, and I carena to spin;
I darena think on Jemmy, for that would be a sin;
But I'll do my best a gude wife to be,
For auld Robin Gray is kind unto me.

2.

Ei Moder kunde spinde, ei Fa'er i Marken gaae,
Jeg slæbte Dag og Nat, — det vilde lidt forslaae;
Men trofast Robin hjalp dem, og havde kun een Bøn:
„Vær, Jenny, min! saa har jeg den kjæreste Løn!"
Mit Hjerte vægred' sig, thi jeg vented' min Ven,
Men Stormen rased' stærkt, og mit Haab svandt hen.
Hans Skib var blevet Vrag, han selv var Døden nær, —
Hvi døde han dog ei? Hvi lever jeg end her?

3.

Min Fader trængte paa mig; taus Moder Sorgen bar,
Men saae paa mig, saa nær mit Hjerte bristet var;
Saa gav jeg ham min Haand, men Hjertet fik han ei, —
Og gamle Robin Gray blev en god Mand mod mig.
Saa sad jeg da som Hustru, knap Uger to derpaa,
Sørgmodig ved min Dør og hen ad Veien saae;
Da seer jeg Jemmy komme saa iilsom mod mig hen,
Han jublede og raabte: „Her har du mig igjen!"

4.

Jeg sagde ham Godaften, men Lidet talte vi,
Jeg gav ham kun et Kys, — dermed var Alt forbi
O, hvi skal jeg dog leve, naar ei for ham det er!
Og død jeg er for ham, jeg har af Hjertet kjær!
Et Gjenfærd er jeg liig; min Rok ei mere gaaer;
Som Synd jeg føler det, naar Jemmy for mig staaer;
Men jeg dog være skal en Hustru god mod dig,
Du gamle Robin Gray, som er saa god mod mig.

TO.

Largo.

Nr. 48. The death of auld Robin Gray. Gamle Robin Gray's Død.

(*Skotsk.*)

be a wi-dow for my sake a twelv'month and a day, And I'll leave you whate' - er belongs to auld Ro-bin Gray."
Aar vil du vel sør - ge for mig som En-ke god, Og Alt, hvad Ro - bin ei - et har, er Jen-nys Ar-ve-lod."

p *poco cresc.* *p*

2.

I laid poor Robin in the earth as decent as I could,
And shed a tear upon his grave; for he was very good.
I took my rock all in my hand, and in my cot I sigh'd,
O wae's me! what shall I do since poor auld Robin dy'd?
Search ev'ry part troughout the land there's nane like me forlorn,
I'm ready e'en to ban the day that ever I was born;
For Jemmy, all I lov'd on earth, ah! he is gone away,
My father's dead, my mother's dead, and eke auld Robin Gray.

2.

Jeg lagde ham i Kisten, med Sorg, omhyggelig,
Jeg fældte Taarer ved hans Grav, thi han var god mod mig,
Og naar jeg sad ved Rokken, saa dybe Sukke lød; —
Hvor følte jeg mig ene, da Robin Gray var død!
Vist Ingen rundt i Landet var, som jeg, nu saa forladt,
Hver Dag mig Livet, Verden blev alt meer og meer forhadt;
Og Jemmy, ham, mit Hjertes Skat, jeg aldrig skulde see —
Min Fader død, min Moder død, tilsidst og Robin Gray!

3.

I rose up with the morning sun, and spun till setting day,
And one whole year of widowhood I mourn'd for Robin Gray;
I did the duty of a wife both kind and constant too;
Let ev'ry one example take, and Jenny's plan pursue.
I thought that Jemmy he was dead, or he to me was lost,
And all my fond and youthful love entirely was cross'd;
I try'd to sing, I try'd to laugh, and pass the time away;
For I had ne'er a friend alive since dy'd auld Robin Gray.

3.

Fra Sol i Øst sig hæved, til den i Vest gik ned
Eet Aar jeg spandt og sørged og for min Robin græd;
Jeg gjorde trofast Hustrues Pligt, — hver Kvinde gjøre saa,
Naar hun saa god en Husbond som Jenny maatte faae.
For mig var Jemmy tabt, maaskee han, ak! endog var død.
Min Ungdoms Kjærlighed den var ikkun en Drøm saa sød!
Hvor kunde jeg vel synge, hvor kunde jeg vel lee?
Thi ingen Ven jeg eied meer; thi død var Robin Gray!

4.*)

At lenght the merry bells rung round, I cou'dna guess the cause;
But Rodney was the man, they said, who gain'd so much applause.
I doubted if the tale was true, till Jemmy came to me
And show'd a purse of golden ore, and said: „It is for thee!
Auld Robin Gray, I find, is dead, and still your heart is true;
Then take me, Jenny, to your arms, and I will be so too;
Mess John shall join us at the kirk, and we'll be blithe and gay!"
I blush'd, consented, and reply'd; — adieu to Robin Gray!

4.**)

Da lød de Klokker muntert som til en Glædesfest;
De sa'e, det var for Rodney [1]), der kom som hædret Gjæst;
Jeg turde dog ei troe det, for Jemmy for mig treen
Med Guld og Sølv i Haanden, og sagde: „Stands din Teen!
Din gamle Ven er borte, og du er tro endnu;
Tag mig i Favn, min Jenny! — til dig staaer al min Hu!
Sanct Hansdag skal vort Bryllup staae, saa vil vi spøge, lee!"
Jeg rødmed og gav ham mit Ja; — Guds Fred med Robin Gray!

TO.

*) This verse to be sung quick. **) Dette Vers synges noget hurtigere. — [1]) Jemmy, der er bleven en anseet Mand, nævnes her ved sit Familienavn.

Nr. 49. John Anderson.

Andante con moto. (*Skotsk.*)

1. John An-der-son, my jo, John, When we were first ac-quaint, Your locks were like the ra - ven, Your bon-ny brow was brent; But
1. John An-der-son, min Skat, John, Den - gang vi først blev kjendt, Dit Haar var sort som Rav - nen, Din høi - e Pan-de glat; Nu

p — p — mf

now your brow is beld, John, Your locks are like the snaw; But bless-ings on your fros - ty pow, John An-der-son, my jo.
er du ble-ven skaldet, John, Din Lok er Sne-en liig; Saa hvid den er, — Gud sig - ne dig! John An-der-son, min John.

p

2.
John Auderson, my jo, John,
We clamb the hill thegither,
And mony a canty day, John,
We've had wi' ane anither;
Now we maun totter down, John,
And hand in hand we'll go,
And sleep thegither at the foot,
John Anderson, my jo.

Robert Burns.

2.
John Anderson, min Skat, John,
Vi Fjeldet da besteg;
Og mangen munter Dag, John,
Gik hen i Spøg og Leg.
Nu maae vi vakle nedad, John,
Men Haand i Haand vi gaae;
Og nede — Hvilen sød vi faae,
John Anderson, min John!

Efter H. Wergeland.

Nr. 50. The Hour of Memory. Mindets Time.

Andante. (*Irsk Melodie.*)

1. How dear to me the hour when day - light dies, And sunbeams melt a - long the si - lent sea; For then sweet dreams of o - ther days a - rise, And mem'ry breathes her ves - per sigh to thee! For then sweet dreams of o - ther days a - rise, And Mem'ry breathes her ves - per sigh to thee!

1. Hvor kjær er mig den Tid, naar Sol gaaer ned, Og far - ver Ha - vet med sin Ro - sen - glød; Da hvi - ler jeg mig træt i Min - dets Skjød, Og drøm - mer sødt om svund - ne Da - ges Fred! Da hvi - ler jeg mig træt i Min - dets Skjød, Og drømmer sødt om svund - ne Da - ges Fred!

semp. dolce e legato

p

2.

And, as I watch the line of light, that plays
Along the smooth wave tow'rd the burning west,
|: I long to tread that golden path of rays,
And think 't would lead to some bright isle of rest. :|

Th. Moore.

2.

Og mens mit Øie over stille Sø
Ad gyldne Straalers Vei da glider hen,
|: Jeg snart i Tanken selv betræder den,
At søge hist Lyksalighedens Ø! :|

Nr. 51 a. Robin Adair.

Andantino grazioso. (*Irsk.*)

1. What's this dull town to me? Ro - bin's not near! What was't I wish'd to see? What wish'd to hear? Wheres all the joy and mirth? Made this town a heav'n on earth, Oh! they're all fled with thee, Ro - bin A - dair!

1. Hvad er nu Sta - den mig? Ro - bin A - dair! Ø - de og sør - ge-lig; Du er ei her. Hvor mig en Him - mel var, Jeg nu kun Sav - net har; Hver Glæ - de svandt med dig, Ro - bin A - dair!

p *pp*

2.
What made th' assembly shine?
Robin Adair.
What made the ball so fine?
Robin was there.
What, when the play was o'er,
What made my heart so sore?
Oh! it was parting with thee,
Robin Adair!

3.
But now thou'rt cold to me,
Robin Adair.
Yet I'll be true to thee,
Robin Adair.
And him I lov'd so well,
Still in my heart shall dwell;
Oh! I can ne'er forget
Robin Adair!

2.
Hvad var hvert Selskabs Pryd?
Robin Adair.
Hvad hæved' Ballets Fryd?
Robin Adair.
Men, var da Festen endt,
Glæden til Sorg blev vendt;
Skilles vi skulde jo,
Robin Adair!

3.
Nu er du kold mod mig,
Robin Adair;
Tro jeg dog elsker dig,
Robin Adair.
Dybt i mit Hjerte staaer
Mindet om Elskovs Vaar:
Aldrig jeg glemme kan
Robin Adair!

Nr. 51 b.*)

Andante. (*Irsk.*)

dolce

Du-ca-tu non va-na-tu, Ai-leen A-roon, San du-ca-tu non va-na-tu, Ai-leen A-roon!

Du-ca-tu non va-na-tu, Du-ca-tu non va-na-tu, Du-ca-tu, du-ca-tu, Du-ca-tu non va-na-tu, O, du-ca-tu non va-na-tu, Ai-leen A-roon!

mf *p*

*) Den ældre Syngemaade af foregaaende Melodie. Texten indskrænker sig til den bestandige Gjentagelse af de anførte Ord.

Nr. 52. William Guisemann.*)

Andante. (*Skotsk.*)

1. { My name is Wil-liam Guise-man, In Lon-don I do dwell;
{ I have com-mit-ted mur-der, And that is known right well;
I have com-mit-ted mur-der, And that is known right well; And it's for mine of-fence I must die.

1. { Mit Navn er Wil-liam Guise-man, I Lon-don er mit Hjem;
{ Et Mord jeg har be-gaa-et, Og det op-da-get blev;
Et Mord jeg har be-gaa-et, Og det op-da-get blev. Og det er for min Brø-de, jeg maa døe.

mf f p

2.

Sae cunnigly's I kill'd her,
Who should have been my wife;
Sae cursedly's I kill'd her.
And with my cursed knife:
Sae cursedly's I kill'd her,
Who should have been my wife;
And it's for mine offence I must die.

3.

O all the neighbours round about.
They said it had been I: —
I put my foot on gude shipboard,
The country to defy;
The ship she wadna sail again,
But hoisted to and fro;
And it's for mine offence I must die.

2.

Med List jeg hende dræbte,
Jeg valgte til min Viv;
Saa grumt jeg hende dræbte,
Alt med min skarpe Kniv;
Saa grumt jeg hende dræbte.
Jeg valgte til min Viv.
Og det er for min Brøde, jeg maa døe.

3.

Og alle mine Naboer
De sagde, det var mig;
Saa vilde jeg afsted tilsøes,
Mig Landet hued ei;
Men Skibet kom slet ingen Vei,
Det drev kun hid og did.
Og det er for min Brøde, jeg maa døe.

*) slg. „Danske Folke-S. og Mel.", Nr. 91 og „Svenske", Nr. 36.

4.	5.	4.	5.
O up bespak the skipper boy, I wat he spak too high: „There's sinful men amongst us. The seas will not obey." O up bespak the skipper boy, I wat he spak too high; And it's for mine offence I must die.	O we cuist cavels us amang, The cavel fell on me; O we cuist cavels us amang, The cavel fell on me; O we cuist cavels us amang, The cavel fell on me; And it's for mine offence I must die.	Da sagde saa den Skipperdreng, O, hvor han talde hoit: „En Synder svar er blandt os, Thi Søen lyder ei." Saa talde han den Skipperdreng, O, hvor han talde hoit. Og det er for min Brøde, jeg maa døe.	Saa kasted vi da Tærninger, Og Loddet det traf mig; Saa kasted vi da Tærninger, Og Loddet det traf mig; Saa kasted vi da Tærninger, Og Loddet det traf mig. Og det er for min Brøde, jeg maa døe.

Ghelmuyden.

Nr. 53. „Send back my long stray'd eyes to me." „Mit Øie du gjengive mig."

Andantino. *(Engelsk.)*

1. Send back my long stray'd eyes to me, Which oh! too long have dwelt on thee; Send back my long stray'd eyes to me, Which oh! too long have dwelt on thee; But if from you they've learn'd such ill, To sweet-ly smile, And then be-guile. Keep the de-ceiv-ers, keep them still.

1. Mit Øi-e du gjen-gi-ve mig, Som, ak! for læn-ge saae paa dig; Mit Øi-e du gjen-gi-ve mig, Som, ak! for læn-ge saae paa dig; Men hvis hos dig det nem-met har At smi-le huldt, Men svi-ge-fuldt, Da gjem det, Fal-ske! gjem det da.

p *mf* *p*

2.	3.	2.	3.
|: Send home my harmless heart again, Which no unworthy thought could stain; :| But if it has been taught by thine, To forfeit both Its word and oath, Keep it, for then 'tis none of mine.	|: Yet send me back my heart and eyes, For I'll know all thy falsities; :| That I one day may laugh, when thou Shalt grieve and mourn, For one will scorn And prove as false as thou art now.	|: Giv mig mit Hjerte reent igjen, Det var ei falske Tankers Ven; :| Men har det ogsaa lært din Id. Din Troløshed I Ord og Eed, Behold det kun, send det ei hid.	|: Dog — send kun begge Dele mig; Jeg Falskhed lære vil og Svig, :| At jeg engang kan lee, naar du Har Sorg i Sind Og Graad paa Kind For En saa falsk, som du er nu.

Ghelmuyden.

Nr. 54. Hughie Graham.*)

Andante. (*Skotsk.*)

1. Our lords are to the hunt - ing gane, A hunt - ing o' the fal - low deer: And they have grip - pit Hugh - ie Graham, For steal - ing o' the bish - op's meare.
2. And they have tied him hand and foot, And let him up through Stir - ling toune; The lads and las - ses met him there, Cried: „Hugh - ie Graham, thou art a loon."

1. Vo-re Her - rer dro - ge paa Jagt ef - ter Daa O-ver Høi og gjen-nem den dy - be Dal, Og der de gre - be den un - ge Hugh Graham, For Bi - skoppens Fo - le, de sag - de, han stjal.
2. De bandt ham Hæn-der og Fød - der med Reb, Og slæb - te i Stir - lings Ga - der ham frem; Smaa-dren - ge og Pi - ger i - mø - de ham skreg: „Du er for - vist en Ha - lunk, Hugh Graham!"

p *mf* *p*

3.
„„O lowse my richt hand free,"" he says,
„„And put my braid sword in the same;
He'es no in Stirling toune this day,
Daur tell the tale to Hughie Graham.""

4.
Then up bespak the brave Whitefoord,
As he sat by the bishop's knee:
„Five hundred white stots I'll gie you,
If ye'll let Hughie Graham gae free."

5.
„„O haud your tongue."" the bishop says.
„„And wi' your pleading let me be;
For though ten Grahams were in his coat,
Hughie Graham this day shall dee.""

*) Udtales Græhm.

6.
Up then bespak the fair Whitefoord,
As she sat by the bishop's knee:
„Five hundred white pence I'll gie you,
If ye'll gie Hughie Graham to me.“

7.
„„O haud your tongue, now, lady fair,
And wi' your pleading let it be;
Where he but the one Graham of the name,
He suld be hangit high for me.““

8.
They've taen him to the gallows-knove:
He lookit to the gallows tree:
Yet never colour left his cheek,
Nor ever did he blink his ee.

9.
At lenght he lookit round about,
To see whatever he could spy;
And there he saw his auld father,
And he was weeping bitterly.

10.
„O haud your tongue, my father dear,
And wi' your weeping let it be.
Thy weeping's sairer on my heart,
Than a' that they can do to me.

11.
And ye may gie my brother John
My sword that's bent in the middle clear:
And let him come at twelve o'clock,
And see me pay the bishop's meare.

12.
And ye may gie my brother James
My sword that's bent in the middle broun;
And bid him came at four o'clock,
And see his brother Hugh cut doun.

13.
Remember me to Maggie, my vife,
The neist time ye gang ower the muir;
Tell her she stawe the bishop's meare,
Tell her she was the bishop's whore.

14.
And ye may tell my kith and kin,
I never did disgrace their blood;
And, when they meet the bishop's cloak,
To mak it shorter by the hood.“

3.
„„O løs mig blot min høire Haand!
Mit rappe Sværd igjen mig fly!
Den Mand, som tør sige Hugh Graham de Ord,
Ei lever idag i Stirlings By.““

4.
Da mæled' Herren, den brave Whitefoord,
For Biskoppens Knæ saa ydmyg han laa:
„Femhundrede Øxne jeg give Jer vil,
Naar fri Hugh Graham I lade mig faae.“

5.
„„O ti dog, ti!““ sagde Biskoppen vred,
„„Med saadan Tale mig ikke plag!
Stak Ti af samme Navn i hans Vams,
I Galgen han dog skulde døe idag.““

6.
Da mæled' den skjønne Frue Whitefoord,
For Biskoppens Knæ saa ydmyg hun laa:
„Femhundred Sølvpenge jeg give Jer vil,
Naar fri Hugh Graham I lade mig faae.“

7.
„„O ti dog, ti! min Frue skjøn!
Med saadan Tale mig ikke plag!
Var han end den eneste Graham af Navn,
I Galgen han dog skulde hænge idag.““

8.
Til Galgebakken de førte ham ud,
Han løfted sit Blik til det Galgetræ;
Men Farven ikke forlod hans Kind,
Og Taarer var ei i hans Øie at see.

9.
Omsider han vendte sit Hoved omkring,
Det speidende Blik over Marken gled:
Da saae han sin gamle Fader, der græd,
Saa bittre Taarer paa Kind randt ned.

10.
„Saa ti dog, ti, min Fader kjær!
Hold op med at græde saa bitterlig!
Eders Sorg mit Hjerte gaaer mere nær
End alt hvad Ondt, de giøre mod mig.

11.
I give nu maa min Broder John
Til Arv og Eie mit blanke Sværd!
Han komme ved Middagstid at see
Sin Broder betale den Føles Værd!

12.
Min Broder James I give til Arv
Mit Sværd med det brune Blad, som I veed;
Han komme mod Aftens Tid for at see
Sin Broder af Galgen at skjæres ned!

13.
Naar næste Gang over Mosen I gaaer,
Min Hustru Margrete jeg hilse la'er;
Siig hende, at Biskoppens Føle hun stjal,
Og Biskoppen selv hendes Boler var.

14.
Meld Frænder og Slægt, at ved Niddingsfærd
Jeg aldrig vort Blod gjorde Skam og Tort!
Og bed dem, naar Biskoppens Kjortel de see,
At gjøre ham den en Hætte for kort!

H. H. Blache.

Andante.

Nr. 55. „My Nannie, O.“ „Min Nanny, O.“

(*Skotsk.*)

1. Be - hind yon hills where Lu - gar flows, 'Mang moors an' moss - es ma - ny, O, The win - try sun the day has clos'd, An' I'll a - wa' to Nan - nie, O. The west - lin wind blaws loud an' shrill, The

1. Hvor Lu - gar¹) gjennem He - dens Krat. Bag fjer - ne Høi - e rin - der, O, Har Vin - ter - so - len sagt God-nat, Og jeg maa bort til Nan - ny, O. Vel Nat - ten er saa sort og vaad, Og

p mf p p mf

2.

My Nannie's charming, sweet an' young,
Nae artfu' wiles to win ye, O:
May ill befa' the flattering tongue
That wad beguile my Nannie, O.
Her face is fair, her heart is true,
As spotless as she's bonnie, O;
The op'ning gowan wat wi' dew,
Nae purer is than Nannie, O.

2.

Min Nanny er saa ung og sød, —
Læg Snarer ei for hende, O,
Den Smigrer ramme Skam og Nød,
Som lokker for min Nanny, O!
Hun er saa tro; som Kinden prud
Saa reen hun er i Sinde, O;
Ei folder sig i Duggen ud
En Lillie reen, som Nanny, O!

¹) En Flod i Syd-Skotland i Ayrschire, der har sit Udspring fra Cumnock-Søerne og udmunder i Floden Ayr ved Barskimming.

night's baith mirk and rain-y, O; But I'll get my plaid, an' out I'll steal, An' o'er the hills to Nan-nie, O.
kol-de Ve-stens Vin-de, O; Men der-for veed min Kappe Raad; Jeg stjæ-ler mig til Nan-ny, O.

p

p

3.

A country lad is my degree,
An' few there be that ken me, O;
But what care I how few they be,
I'm welcome ay to Nannie, O.
My riches a's my penny-fee,
An' I maun guide it cannie, O,
But warl's gear ne'er troubles me,
My thought's are a' my Nanny, O.

4.

Our auld guidman delights to view
His sheep an' kye thrive bonnie, O;
But I'm as blythe that hauds his pleugh,
An' has nae care but Nannie, O.
Come well, come woe, I care nae by,
I'll tak what heav'n will sen' me, O;
Nae ither care in life hae I,
But live an' love my Nannie, O.

Robert Burns.

3.

Af Rang er Bondeknøs jeg kun,
Og Faa paa Jord mig kjende, O;
Hvad gjør det, naar mig kjender hun,
Naar glad mig skuer Nanny? O.
Min Dagløn er mit Arbeids Høst,
Hver Skilling maa jeg vende, O;
Men ei mig frister Verdens Lyst,
Jeg tænker kun paa Nanny, O!

4.

Naar Husbond seer sit Kvæg ved Huld,
Hans gamle Øine skinne, O:
Saa trøstig pløier jeg hans Muld
Og har kun Sorg for Nanny, O.
Kom Vel, kom Ve! med Freidighed
Jeg ta'er, hvad Gud vil sende, O,
Naar, hvor sig vende mine Fjed,
Jeg leve maa for Nanny, O!

Carl Andersen.

Nr. 56. Bonnie May. Skjøn Mary.

Andantino. (*Skotsk.*)

1. It was on an ev'-ning sae saft and sae clear, A bonnie lass was milk - ing the kye, And by came a troop of gent - le - men, And rode the bon - nie las - sie by.

1. Det var en Af - ten saa blid og saa klar, Skjøn Ma - ry hun mal - ked i Fold; Da kom der en Trop af for - nem - me Mænd, Og nær hen - de gjor - de de Hold.

2.

Then one of them said unto her:
„Bonnie lassie, shew me the way."
„„O if I do sae it may breed me wae,
For langer I dare na stay.""

3.

But dark and misty was the night,
Before the bonnie lass came hame.
„Now where hae you been, my ae daughter?
I am sure you was na your lane."

2.

„Min skjønne Mø!" sagde En af dem,
„Jeg beder dig vise mig Vei."
„„O! gjorde jeg det, saa gik det mig galt;
Thi tøve her vover jeg ei.""

3.

Men mørk og taagefuld Natten blev,
Før hjem kom den deilige Mø.
„Nu, hvor har du været, kjær Datter min?
Ei ene; derpaa vil jeg døe."

4.

„„O father, a tod has come o'er your lamb,
A gentleman of high degree,
And ay whan he spake he lifted his hat,
And bonnie, bonnie blinkit his ee.““

5.

But when twenty weeks were past and gane,
O twenty weeks and three,
The lassie began to grow pale and wan,
And think lang for his blinkin ee.

6.

„O wae be to my father's herd,
And ill death may he die;
He bigged the bughts sae far frae hame,
And wadna bide wi' me.“

7.

It fell upon another fair ev'ning,
The bonnie lass was milking her kye,
And by came the troop of gentlemen,
And rode the bonnie lassie by.

8.

Now he's come aff his milk-hvite steed,
And he has taen her hame:
„Now let your father bring hame the kye,
You ne'er mair shall ca' them agen!“

9.

He was the laird of Auchentrone,
With fifty ploughs and three,
And he has gotten the bonniest lass
In a' the south countrie.

4.

„„O Fader! en Ræv har grebet dit Lam,
En Herre kom til mig saa silde;
Hvergang han talte, han løfted sin Hat,
Hans Øine lyste saa milde.““

5.

Vel tyve Uger og tre glede hen,
Da blegned skjøn Marys Kind,
Mat var hendes Blik, thi hans Øies Lys
Kom aldrig af hendes Sind.

6.

„Ak Vee vil times min Faders Hjord,
En ond Død selv han maa lide;
Han bygged sin Fold saa langt fra vort Hjem,
Og vilde ei staae ved min Side!“

7.

Og det var igjen en Aften blid,
Skjøn Mary hun malked i Fold;
Da kom den Trop af fornemme Mænd,
Og nær hende gjorde de Hold.

8.

Fra melkehvid Ganger den Ene sprang
Og førte hende til sin Hal:
„Din Fader nu selv maa røgte sin Hjord;
Thi du aldrig mere det skal.“

9.

Og det var Herren til Auchentron,
Paa Agre saa rig en Mand;
Og han fik i hende den fagreste Brud
I Syden af alt vort Land.

H. H. Blache.

Nr. 57. The blue Devils. De blaae Djævle.

Andante.

(Melodien til en vælisk Sang.)

p

p f p

Nr. 58. Lord Ronald.

Andante. (*Skotsk.*)

1. Lord Ronald cam' to his lady's bow'r, When the moon was in her wane; Lord Ronald cam' at a late, late hour, An' to her bow'r is gane. He saftly stept in his sandal shoon, An' saftly

1. Lord Ronald kom til sin Elskedes Buur Alt udi den Rosenslund; Men Maanen blegned paa Himlens Hvalv I gryende Morgenstund. Saa rolig treen han paa sin Sandal Og bukked sig

2.

Lord Ronald, stay till the early cock
Sall flap his siller wing,
An' saftly ye maun ope the gate,
An' loose the silken string."
„„O Ellenore, my fairest fair!
O Ellenore, my bride!
How can ye fear, when my merrymen a'
Are on the mountain side?""

3.

The moon was hid, the night was sped,
But Ellenore's heart was wae,
She heard the cock flap his siller wing,
An' she watch'd the morning ray:
„Rise up, rise up, Lord Ronald dear,
The morning opes it's e'e,
O speed thee to thy father's tow'r,
An' safe, safe may thou be."

2.

Lord Ronald, du blive til Dagen gryer,
Og Hanen med Sølvvingen slaaer;
Saa sagtelig du aabne min Dør,
Og løse den Silkesnor."
„„O Ellen, min Rosensblomme fiin!
O Ellen, min feire Brud!
Hvi frygte, mens mine Svende staae
Ved Bjerget og lyde mit Bud?""

3.

Og Maanen var skjult, og Natten var endt,
Men vaagent var Ellens Sind;
Hun hørte Hanen med Vingen slaae
Og skued Morgenens Skin:
„Stat op, stat op, Lord Ronald kjær,
Thi Dagen sit Øie opslaaer;
Du skynd dig flux til din Faders Borg,
Og frels dig fra Ulivssaar."

laid him down: „It's late, it's late," quoth El-len-ore, „Syne ye maun wau-ken soon.
sag - te - ned: „Det er seent, det er seent," skjøn El - len kvad, „O kom med hur-ti-ge Fjed.

4.

But there was a page, a little fause page,
Lord Ronald did espy,
An' he has told his baron all,
Where the hind and hart did lye.
„It is na for thee, but thine, Lord Ronald,
Thy father's deeds o' weir!
But since the hind has come to my faul,
His blood shall dim my spear."

5.

Lord Ronald kiss'd fair Ellenore,
An' press'd her lily hand;
Sic a comely knight, an' comely dame
Ne'er met in wedlock's band:
But the baron watch'd, as he rais'd the latch
An' kiss'd again his bride;
An' with his spear, in deadly ire,
He pierc'd Lord Ronald's side.

6.

The life-blood fled frae fair Ellenore's cheek,
She look'd all wan an' ghast,
She lean'd her down by Lord Ronald's side,
An' the blood was rinnin fast:
She kiss'd his lip o' the deadlie hue,
But his life she cou'dna stay:
Her bosom throb'd ae deadlie throb,
An' their spirits baith fled away.

4.

Det var sig en liden Gangerpilt,
Der saae med Svig derpaa,
Han gik og sagde sin Herre Alt,
Hvor Hinden og Hjorten laae.
„Hvad før din Slægt forbrød mod min,
Lord Ronald, du bøder her!
Du lokker den Hind, mig hører til,
Dit Blod skal mørkne mit Spær!"

5.

Lord Ronald kyssed skjøn Ellens Mund
Og trykked den Lilliehaand;
Saa høvisk en Svend og høvisk en Brud
Bandt aldrig Kjærligheds Baand.
Men da han løfted Klinken op
Og kyssed sin Brud med Lyst,
I Løn ham vented den Herre vred,
Stak Landsen dybt i hans Bryst.

6.

Bort Blodet veg fra skjøn Ellens Kind,
Et Gjenfærd hun ligned fast;
Hun knælede hos Lord Ronald ned,
Hans Blod det strømmed med Hast.
Hun kyssed af Læben Dødens Lød,
Men gav ham ei Livet igjen;
Da slog i Brystet et Dødens Slag,
Og sammen fløi Sjælene hen.

Carl Andersen.

Larghetto.

Nr. 59. The Minstrel. Sangeren.

(*Skotsk.*)

1. O si - lent and sad the min - strel sat, And thought on the days of yore; He was old, yet he lov'd his na - tive land, Tho' his harp could charm no more. The winds of
1. Taus San - ge - ren sad, med Sorg i Hu, Han min - de - des For - tids Lyst; Han el - sked sit Land som en Yngling end - nu, Men Har - pen ei læn - ger gav Trøst. I Da - len var

p p p p

2.

In youth he had stood by the Wallace side,
  And sung in King Robert's hall,
When Edward vow'd with his English host
  Scotland to hold in thrall.
But the Wallace wight was dead and gone,
  And Robert was on his death-bed,
And dark was the hall where the minstrel sung
  Of chiefs that for Scotia bled.

2.

Som Ungersvend sang han for Wallaces Hær,
  Han sang i Kong Roberts Hal,
Da Edvard svoer, med engelske Spær
  Brat Skotland at tvinge til Fald.
Nu Wallaces Kraft er brudt og forødt,
  Og Døden paa Robert har kaldt;
Sorttjeldet er Hallen, hvor Kvadene lød
  Om Skotlands Helte, der faldt.

hea - ven did a - way, And the moon in the val - ley slept, The min - strel
død hver Him - me-lens Vind, Og Maa - nen var gaa - et i Seng; Til Har - pen han

lean'd on his old - en harp, And o'er its strains he wept.
hvi - led sin fu - re - de Kind Og væ - ded med Taa - rer dens Stræng.

3.

* * *
* *
* * *
* *

But oft, as twilight stole o'er the steep,
And the woods of his native vale,
Would the minstrel wake his harp to weep,
And sigh to the mountain gale.*)

3.

[Thi sad han saa taus og sorrigfuld:
Hans Fædreland bastet i Baand,
Og alle de Mænd i kolden Muld,
Der førte dets Værge i Haand!]
Men tidt, naar Tusmorket tæt havde svøbt
Sit Slør om hans Fædrenedal,
Hans Harpe sukked, i Taarer døbt,
Mens i Stormen han sang sin Kval.

Carl Andersen.

*) Disse fire Linier kunne synges paa Melodiens første Halvdeel.

Andante.

Nr. 60. The song of Fionnuala. Fionnualas Sang.

(Irsk Melodie.)

1. Si - lent, o Moyle! be the roar of thy wa-ter, Break not, ye bree - zes! your chain of re - pose, While,
1. Stil - le, o Moy - le! lad Vo - ver-ne rin-de, Stand - ser, I Vin - de! den flyg - ti - ge Gang, Mens

p *p* *poc. rit.*

mur - mur-ing mourn - ful - ly, Lir's lone-ly daughter Tells to the night - star her tale of
hun, som For-løs - ning end - nu ei maa fin - de, Tol - ker for Stjer - ner-ne Sjæ - lens

a tempo *p* *p* *f*

woes. When shall the swan, her death - note sing-ing, Sleep with wings in
Trang. Naar skal vel Sva - nen paa da - len-de Vin-ge Syn - ge i Dø - den sin

p

dark - ness furl'd? When will heav'n, its sweet bell ringing, Call my
Af - skeds - sang? Naar vil Him - lens Klok - ker rin - ge, Kal - de min

poc. rit. a tempo
p

spi - rit from this stor - my world?
Aand med den lif - li - ge Klang?

poc. rit.
pp

2.

Sadly, o Moyle! to thy winter-wave weeping,
Fate bids me languish long ages away;
Yet still in her darkness doth Erin lie sleeping,
Still doth the pure light its dawning delay!
When will that day-star, mildly springing,
Warm our isle with peace and love?
When will heav'n, its sweet bell ringing,
Call my spirit to the fields above?

Th. Moore.

2.

Ofte, o Moyle! med dybeste Kummer
Lytted jeg til dine Bølgers Slag;
Ak, Erin! end hviler du dybt i Slummer!
Naar skal jeg skue din gryende Dag?
Naar vil den straalende Morgen bryde
Gjennem det trykkende Mørke frem?
Naar vil Himlens Klokker lyde,
Kalde min Aand til de Saliges Hjem?

W.

Anm. Fionnuala, Lir's Datter, var ved Trolddomsmagt forvandlet til en Svane og fordømt til, i mange Hundrede Aar at leve paa visse Søer og Floder i Irland, indtil Christendommen var bragt til Øen, da hun ved den første Lyd af Messeklokken skulde forløses.

Nr. 61. „Up in the morning early.“ „Tidligt op om Morgenen.“

Moderato. (*Skotsk.*)

1. Cauld blaws the wind frae north to south, The drift is dri - ving sair - ly; The sheep are cour - ing in the heugh, O, Sirs! its win - ter fair - ly. Now up in the mor-ning's no for me, Up in the mor - ning

1. Nu er det Vin - ter! Stor - men barsk Hen - o - ver Mar - ken stry - ger; I Fol - den sø - ger Faa - ret ind, Og Sne - en hef - tigt fy - ger. Lad hvem, der nu vil, og ik - ke jeg, Tid - ligt staae op om

p *p* *p* *p* *poco a poco cresc.*

2.

Loud rairs the blast amang the woods,
The branches tirlin barely,
Amang the chimley taps it thuds,
And frost is nippin sairly.
Now up in the morning's no for me,
Up in the morning early;
To sit a' the night I'd rather agree,
Than rise in the morning early.

2.

Den kolde Blæst nu bruser vildt,
I nøgne Grene slider,
I Skorsteenspiben tuder den,
Og Frosten bittert bider!
Lad hvem, der nu vil, og ikke jeg,
Tidligt staae op om Morg'nen!
Før sidder jeg vaagen den halve Nat,
End jeg reiser mig tidligt om Morg'nen!

ear - ly; I'd ra - ther gae sup - per - less to my bed, Than rise in the mor - ning ear - ly.
Morg'-nen! Før gaaer jeg til - sengs u - den Af - tens-mad, End jeg rei - ser mig tid - ligt om Morg'-nen.

mf p

3.

The sun peeps o'er the southlan' hill,
Like ony tim'rous carlie;
Just blinks a wee, then sinks again,
And that we find severely.
Now up in the morning's no for me,
Up in the morning early;
When snaw blaws into the chimley cheek,
Wha'd rise in the morning early.

4.

Nae linties lilt on hedge or bush,
Poor things, they suffer sairly;
In cauldrife quarters a' the night,
A' day they feed but sparely.
Now up in the morning's no for me,
Up in the morning early;
Nae fate can be waur, in winter time,
Than rise in the morning early.

3.

Kun sparsomt titter Solen frem,
Som maatte den sig skamme,
Et flygtigt Glimt — og brat er slukt
Dens nylig tændte Flamme.
Lad hvem, der nu vil, og ikke jeg,
Tidligt staae op om Morg'nen!
Naar ind i min Kakkelovnskrog det sneer,
Ei jeg reiser mig tidligt om Morg'nen!

4.

Ei Irisken nu bygger meer
I Busken, stakkels Lille!
Med Føde knap og koldt Kvarteer
Den har det grumme ilde.
Lad hvem, der nu vil, og ikke jeg,
Tidligt staae op om Morg'nen!
Vist Intet er værre ved Vintertid,
End at reise sig tidlig om Morg'nen.

Hr. Sm.

Nr. 62. „Tak your old cloak about you.“ „Tag Jer gamle Kjortel paa.“

Moderato. *(Skotsk.)*

1. In win - ter, when the rain rain'd cauld, And frost and snaw on il - ka hill, And Bo - reas wi' his
1. En Vin - ter, Reg - nen strømmed kold, Og Sne be - dæk - ked hvert et Fjeld, Da Bo - reas tru - ed' med

p *p*

blast sae bauld, Was threat'-ning a' our kye to kill; Then Bell, my wife, wha lo'es nae strife, She
Storm og Hagl Vort Kvæg til - ho - be at slaae i - hjel, Min Bel - ly, som ei el - sker Kiv, Hun

mf

2. My Crummie is an usefu' cow,
And she is come of a good kin';
Aft has she wet the bairns's mou',
And I am laith that she should tyne.
Get up, gudeman, it is fu' time,
The sun shines frae the lift sae hie;
Sloth never made a gracious end, —
Gae, tak your auld cloak about ye.“

3. „„My cloak was ance a gude grey cloak,
When it was fitting for my wear;
But now it's scantly worth a groat,
For I hae worn't this thretty year;
Let's spend the gear that we hae won,
We little ken the day we'll die:
Then I'll be proud, since I hae sworn —
To hae a new cloak about me.““

2. Min Crummie er en prægtig Ko,
Og hun af herlig Slægt er fød;
Hun lædsked Børnenes Tørst saa tidt,
Og haardt det var, om hun fandt sin Død.
Stat op, min Mand! det er fuld Tid,
Alt høit paa Dagen det være maa;
Med Ladhed kommer man ingen Vei —
.Gaa, tag din gamle Kjortel paa!“

3. „„Min Kjortel den var graa og god,
Dengang den ny og sømm'lig var;
Men nu den knap er værd en Ort;
Thi tred've Aar, veed du, jeg den bar.
Lad gaae, hvad er i Kisten gjemt!
Hvo veed den Dag, da han skal døe?
Pæn vil jeg være, jeg svoret har;
En Kjortel ny jeg vil have paa.““

said to me right has - ti - lie: „Get up, gude-man, save Crum-mie's life, And tak your auld cloak a - bout ye!
tal - de til mig ha - stig saa: „Stat op, min Mand, frels Crum-mies Liv, Og tag din gam - le Kjor-tel paa!

4. „In days when our King Robert rang,
His trews they cost but half a crown;
He said they were a groat o'er dear,
And ca'd the taylor, thief and loun.
He was the King that wore a crown,
And thou the man of laigh degree,
'Tis pride puts a' the country down,
Sae tak thy auld cloak about ye."

5. „„Ilka land has its ain laugh,
Ilk kind o' corn, it has its hool,
I think the warld is a' gane wrang,
When ilka wife her man wa'd rule.
Do ye not see Rob, Jack and Hab,
As they are girded gallantly,
While I sit hurklen in the ase; —
I'll hae a new cloak about me.""

6. „Gudeman, I wat 'tis thretty years
Since we did ane anither ken;
And we hae had atween us twa,
Of lads and bonny lasses ten:
Now, they are women grown, and men,
I wish and pray weel may they be;
If you would prove a gude husband,
E'en tak your auld cloak about ye."

7. Bell, my wife, she lo'es na strife;
But she wad guide me, if she can,
And to maintain an easy life,
I aft maun yield, though I'm gudeman:
Nocht's to be gain'd at woman's hand,
Unless ye gie her a' the plea;
Then I'll leave aff where I began,
And tak my auld cloak about me.

4. „Dengang Kong Robert paa Thronen sad,
Hans Brog ham kosted' Marker syv;
Sex Skilling, sa'e han, den var for dyr,
Og kaldte Skræderen Skjelm og Tyv:
En kronet Konge var dog han,
Og du er En af de Ringe, Smaa;
Kun Stolthed øder nu vort Land —
Thi tag din gamle Kjortel paa!"

5. „„Hvert Land har jo sin egen Skik,
Hver Kjerne jo sin egen Skal;
Vil Konen herske for sin Mand,
Jeg mener, Verden staaer for Fald.
See kun til Robin, Jack og John,
Hvor stadslig klædte de mon gaae,
Jeg sammen kryber i Askekrog; —
En Kjortel ny jeg vil have paa.""

6. „Du veed, det er nu tred've Aar,
At vi hinanden gav vor Tro;
Af Drenge, fagre Piger, ti
Vi med hinanden har, vi To.
Nu er de voxne Kvinder, Mænd;
Gud give altid det vel dem gaae!
Men vil du være min Husbond god,
Saa tag din gamle Kjortel paa!"

7. Min Belly elsker ikke Kiv,
Men herske vil hun, saavidt hun kan,
Og for at føre i Fred mit Liv,
Jeg tidt gi'er efter, skjøndt jeg er Mand.
Ei faae vi Noget af Kvindehaand,
Hvis ei at fire vi vel forstaae;
Og derfor giver jeg op den Sag,
Og ta'er den gamle Kjortel paa.

H. H. Blache.

Nr. 63. Annie Laurie.

Moderato. (*Skotsk.*)

1. Max - wel - ton braes are bon - nie, Where ear - ly fa's the dew, And it's there that An - nie Lau - rie Gie'd me her pro - mise true, Which
1. Dybt i Max-wel - tons Sko - ve, I aar - le Mor - gen- stund, Hin - an - den Tro og Lo - ve Vi gav med Haand og Mund. Ei

dolce *p*

2.

Her brow is like the snawdrift,
Her neck is like the swan,
Her face it is the fairest,
That e'er the sun shone on,
|: And dark blue is her e'e! :|
And for bonnie Annie Laurie
I'd lay me doun and dee.

2.

Hendes Pande, hvid som Sne,
Hendes Hals er Svanens liig,
Hendes Aasyn, klart at see
Som Dagen straaleriig,
|: Og blaa er Øiets Sø! :|
For den skjønne Annie Laurie
Jeg leve vil og døe.

pp

p

ne'er for-gat will be, Which ne'er for-gat will be; And for bon - nie An - nie Lau - rie I'd lay me doun and

glem - mer jeg min Mø! Ei glem - mer jeg min Mø! For den skjøn - ne An - nie Lau - rie Jeg le - ve vil og

cresc. *p*

1 — 2 3

dee. 2. Her brow is like the

døe. 2. Hendes Pan - de, hvid som

3.
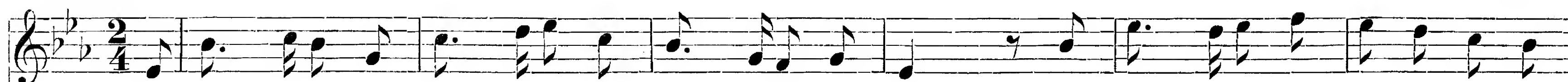
Like dew on the gowan lying,
Is the fa o' her fairy feet;
And like winds in summer sighing,
Her voice is low and sweet.
|: She's a' the world to me; :|
And for bonnie Annie Laurie
I'd lay me doun and dee.

3.

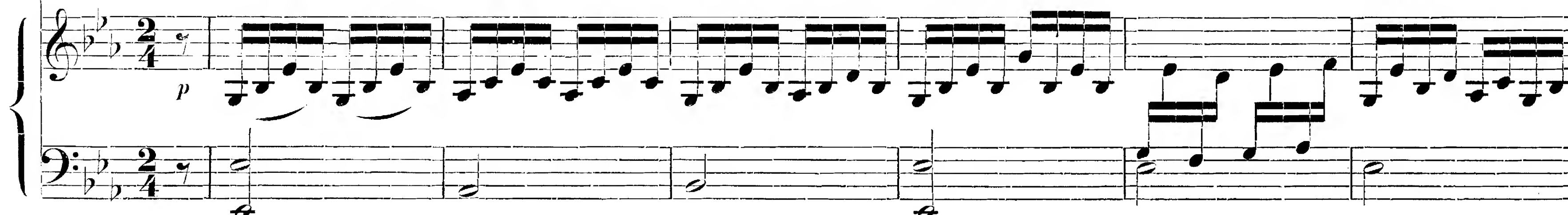
Paa lette Fod hun svæved'
Gjennem Blomsters Perledug;
Sødt hendes Stemme bæved'
Som Sommervindens Suk.
|: Mit Alt paa Verdens Ø! :|
For den skjønne Annie Laurie
Jeg leve vil og døe.

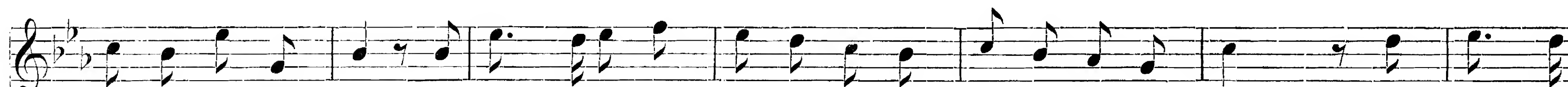
Nr. 64. The Harp of Tara. Taras Harpe.

Adagio. (*Irsk Melodie.*)
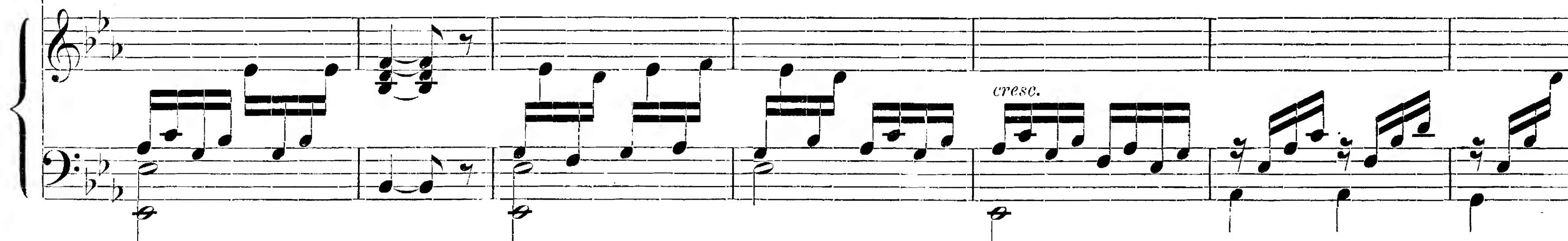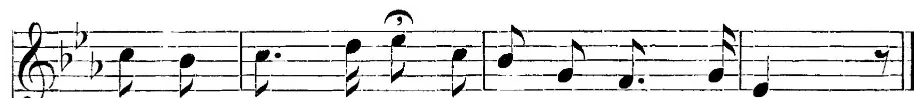

1. The harp that once, through Ta - ra's halls, The soul of Mu - sic shed, Now hangs as mute on Ta - ra's walls, As
1. Den Har - pe, som i Ta - ras Hal Klang for - dum fuld og klar, Nu hæn - ger stum paa Ta - ras Væg, Som
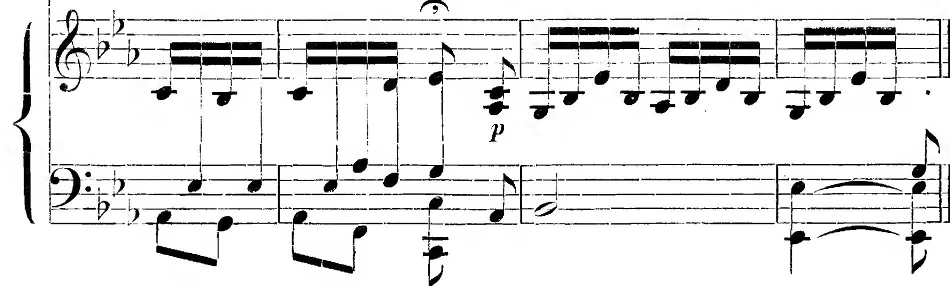

if that soul were fled. So sleeps the pride of for - mer days, So glo - ry's thrill is o'er, And hearts, that
flyg - tet Sjæ - len var. Saa so - ver For - tids Stolt-hed nu, Saa Æ - rens Lyst svandt hen, Og Hjer - ter,

once beat high for praise, Now feel that pulse no more!
som slog hoit for Roes, Slaae nu ei meer for den!

2.

No more to chiefs and ladies bright
The harp of Tara swells;
The chord alone, that breaks at night,
Its tale of ruin tells.
Thus Freedom now so seldom wakes
The only throb, she gives,
Is when some heart indignant breaks,
To show that still she lives.

Th. Moore.

2.

Ei toner Taras Harpe meer
For Helt og Frue mild;
En enkelt Stræng ved Nattetid
Dog stundom brister vild.
Saa vaagner Frihed sjelden nu,
Og hvis dens Suk end lød,
Det var, naar harmfuldt Hjerte brast
Til Tegn, den er ei død.

Chr. Thaarup.

Nr 65. Queen Mary. Dronning Maria.

Andantino. *(Skotsk.)*

1. You mean - er beau - ties of the night, Which poor - ly sat - is - fie our eyes, More by your num - ber than your light, Like com - mon peo - ple of the skies, What are ye, when the moon doth rise?

1. I min - dre Lys paa Him - lens Blaa, Der tin - dre svagt i mør - ke Nat, Saa tæt i Ska - rer der I staae, Jert Tal er stort, jert Skin er mat, Flux I for Maa - nen vi - ge maae.

2.
Ye violets that first appeare,
By your purple mantles known,
Like proud virgins of the yeare,
As if the spring were all your own,
What are ye, when the rose is blown?

3.
Ye wand'ring chaunters of the wood,
That fill the ayre wi' natures layes,
Making your feelings understood
In accent weak — What is your praise,
When Philomel her voyce shall raise?

4.
You glancing jewels of the east,
Whose estimation fancies raise,
Pearls, rubies, sapphires, and the rest
Of glittering gems, what is your praise,
When the bright diamond shews his rays?

5.
But, ah! poor light, gem, voyce and sound,
What are ye if my Mary shine?
Moon, diamond, flowers, and Philomel,
Light, lustre, scent, and musick tine,
And yield to merit more divine.

6.
There rose and lily, the hale spring,
Around her face for sweetness speed,
The diamond darkens in the ring;
When she appears, the moon looks dead,
As when sol lifts his radiant head.

2.
Violer smaa, paa Engen lagt
I venlig broget Farvespil,
I prale med Jer skjønne Dragt,
Som hørte Vaaren Eder til;
Men hvad er I mod Rosens Pragt?

3.
I Fugle smaa i Skovens Hang,
Der kviddre Eders Sorg og Lyst
Med Eders spæde Tungers Klang,
Hvad er vel Eders svage Røst
Mod Philomeles Tryllesang?

4.
Du Ædelsteen fra Østens Land,
Rubin, Saphir og Perler smaa,
I Glands I kan hinanden naae;
Men hvo af Eder holder Stand
Mod Diamantens Straalevand.

5.
Men Lys og Skjønhed er kun Tant
Mod min Marias Øine blaae;
Og Maane, Blomster, Diamant,
Og Philomeles Sang forsvandt,
Da hende i sin Glands jeg saae.

6.
Ja Lillien hvid og Rosen rød,
Og Diamantens rige Skat,
Naar hun sig viser, svinde brat,
Og Maanen falmer som en Død
For Solens stærke Straaleglød. Abs.

Nr. 66. Prince Charlie. Prinds Charlie.

Con moto. (*Skotsk.*)

1. A stately ship is on the sea Wi' the bonniest laddie in Christendie; The laddie is gude, the laddie is fair, To Scotland's crown he is the heir, An' he's welcome, the bonnie laddie.

1. En Snekke stolt er paa Bølgen blaa Med den ædleste Ungersvend, Verden saae; Den Svend er saa bold, den Svend er saa fiin, Og Skotlands Krone han kalder sin. Han er velkommen, Herren den bolde!

p segue p

2.
There's no a lady but likes him weel,
There's no a heart but he can steal;
He may na speak but a word or twa,
An' the bravest clan will up an' draw
To fight for the bonnie laddie.

3.
He's a sapling rare o' royaltie,
The purest stem in Christendie,
An' Scotland's heart is aye the same,
An' to his ha' an' ancient hame
She'll welcome the bonnie laddie.

2.
Hver Kvinde huer den Ungersvend vel,
Han stjæler hvert Hjerte, han vinder hver Sjæl;
Et Ord eller to af hans Mund er nok,
Saa samles Høvdinger brat i Flok,
Til at kæmpe for Herren den bolde.

3.
Han er en Spire gjæv og god
Af en reen og ædel Kongerod,
Og Skotlands Hjerte allenstund
Ham sender Hilsen af hver Mund:
Du er velkommen, Herre, du bolde!

— h.

Andante con moto.

Nr. 67. Charlie's Welcome. Velkommen til Charles.

(Skotsk.)

1. Ye're wel-cum, young prince, to the land of your fa-thers; Ye're wel-cum, richt wel-cum, to il - ka leal Scot; We'll stand by ye sick - er in bat - tle's het bick - er, We'll cleave to your cause aye, and share in your lot.

1. Vel - kom-men, o Prinds, til de fæ - dre-ne Ky-ster! Vel - kommen, vel - kom-men til Skotter - nes Tag! For dig vil vi vo - ve de blo - dig - ste Dy - ster, Til dig vi os slut - te og slaae for din Sag.

mf

2.

Sing, waly! ye whigs, wha devour Charlie's bigging;
The Hielands are up, and the Lawlands are steering;
And hetly, I ween, they'll be at ye bedeen,
Wi' fire, gun, and braid sword, som sma'things a-speering.

3.

Blaw up our bagpipes, the slogan o' terror!
Schaw to the blue skies the banner o' Charlie;
Guid faith, wi' our claymores we'll pay them some auld scores,
And ca' for accquittance some morning fu' early.

2.

Vee Jer, som vor Kongesøns Lande fortære!
See, Høiland og Lavland forlader sit Hjem,
Nu ville vi stride for ham og vor Ære,
Med Bøsse og Sværd vil vi kæmpe os frem.

3.

Lad Piberne klinge paa Bjerg og i Dale,
Vort Banner os fører til Seier og Held,
Med Sværdet vi ville vor Regning betale
Og kræve Kvittering for ældgammel Gjæld.

Abs.

Nr. 68. The Higland lad. Den unge Høilænder.

Andante. (*Skotsk.*)

1. O where, and o where is your Highland lad-die gone? „He's gone to fight the en-ne-my, to keep the king on the throne. And it's, o! in my heart. I do wish he was at home!"
1. Hvor-hen, o, hvor-hen drog vel din Høi-lands Ven? „At stri-de for sin Kon-ge i-mod Fjen-den drog han hen. Men mit Hjer-te det suk-ker: var han dog her i-gjen!"

2.
|: O where, and o where did your Highland laddie dwell? :|
„He dwelt in merry Scotland, at the sign of the Blue Bell.
|: And it's, o! in my heart, I do love my laddie well!" :|

3.
|: In what clothes, in what clothes was your Highland laddie clad? :|
„His bonnet was of Saxon-green, his waistcoat of the plaid,
|: And it's, o! in my heart, I do hope he is not dead!" :|

4.
|: Suppose and suppose that your Highland lad should die, :|
The bagpipe should play over him and I would set me down to cry;
|: But it's, o! in my heart, I do wish he may not die! :|

2.
|: Hvor boede, hvor boede din Høilands Ven saa kjær? :|
„I Skotland staaer et Huus, til Skilt en Klokke malet er.
|: Der boede min Ven; sit Hjem han havde der!" :|

3.
|: Hvad Dragt, siig, hvad Dragt din Høilands Ven vel bar? :|
„Hans Hue den var sachsiskgrøn, hans Kappe tærnet var.
|: Mit Hjerte det gyser af Frygt; — om død han var!" :|

4.
|: Og tænk dig, og tænk, om din Høilands Ven var død, :|
Og Sækkepibens Toner ved hans Gravhøi alt lød!
|: Men mit Hjerte det ønsker: at han er ikke død! :|

Nr. 69. O' Charlie's health. Paa Charles' Vel.

Allegro moderato. (*Skotsk.*)

1. On a bank of flow'rs ae simmer's day, Whare lads and lass - es meet, Whare wea-ry rue it ne-ver grew, And the thyme was pass-ing sweet; Tam fill'd his glass, and pledg'd his lass, And Charlie's health a - round did pass. Hur - ra, hur-ra! they cried, and ev'-ry ane re-plied: „We'll fight for our law-fu' king."

1. Paa en Som - mer-dag i et ly - stigt Lag, Paa en grøn-klædt Bak - ke mødt, Hvor Skarn-ty-de fuul ik-ke har et Skjul, Men hvor Ti - mian duf - ter sødt; Der med Glas i Haand raab-te Tam paa Stand: „Tømmer Charlies Skaal, hver Mø og Mand!" Al-le svared lydt: „Hur-ra, Hur-ra, Hur-ra! den Skaal var bra'; Vi vil kæmpe for vort Skot-lands Drot!"

2. New-fangled lads, in their black cockauds,
Cast a gloom, like the darkness o' night,
True-hearted lads, wi' their white cockauds,
Cheer up like the morning light!
Then fill your glass, and pledge your lass,
That Charlie's health around may pass. etc.

---

2. Lad kun hver en Knort med Kokarde sort
Rynke Bryn som Aftensky!
Gjæve Svend i Strid med Kokarde hvid
Er som Fugl i Morgengry.
Derfor fyld paa Stand hvert Glas til Rand!
Det er Charlies Skaal, hver Mø og Mand! o. s. v.

— h.

Moderato. Nr. 70. „Charlie is my darling." „Charles er min Yndling." (*Skotsk.*)

2.

O, Charlie is my darling, the young Chevalier.
As he cam marching up the street,
The pipes play'd loud and clear,
And a' the folk cam running out
To meet the Chevalier.

3.

O, Charlie is my darling, the young Chevalier.
O! there were mony beating hearts,
And mony hopes and fears,
And mony were the prayers put up
For the young Chevalier.
O, Charlie is my darling, the young Chevalier.

2.
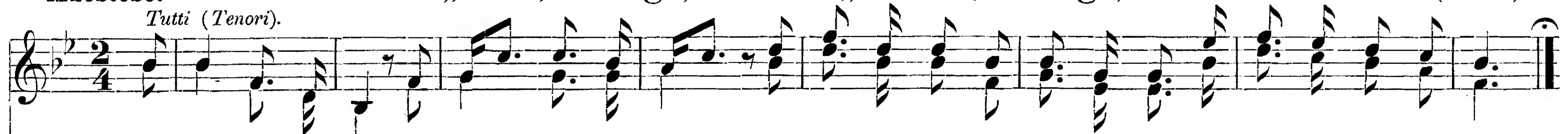
O, Charles er min Yndling, den Ungersvend prud.
Og som han op ad Gaden skred,
Lydt Høilands-Piben lød;
Og alle Folk kom løbende
Den unge Helt imod.

3.
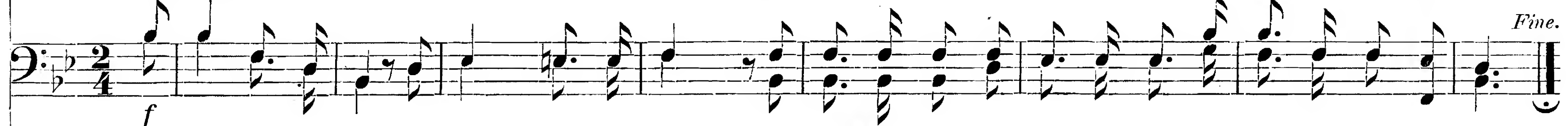
O, Charles er min Yndling, den Ungersvend prud.
O, stærkt slog mangt et Hjerte der,
Med Frygt og Haab i Løn:
Og mangen Bøn mod Himlen steg
For ungen Kongesøn.
O, Charles er min Yndling, den Ungersvend prud.
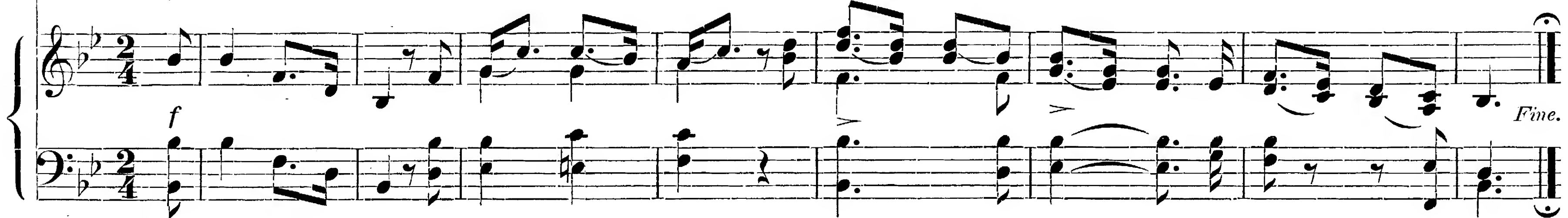
Svend Grundtvig.
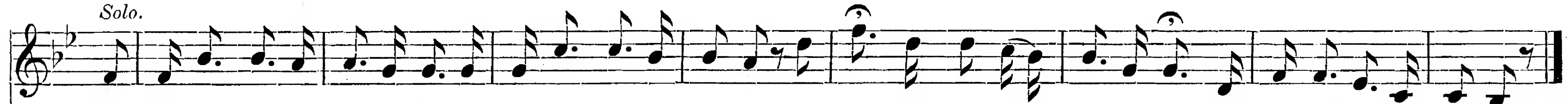
Maestoso. **Nr. 71. „Awa, Whigs, awa.“ „Afsted, Whigs, afsted.“** *(Skotsk.)*
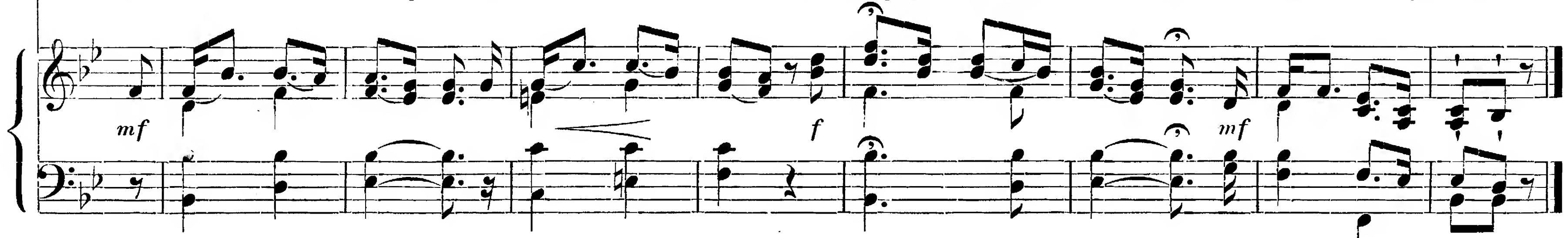

1. A - wa, Whigs, a - wa! A - wa, Whigs, a - wa! Ye're but a pack o' trai - tor loons, Ye'll ne'er do good at a'.
1. Af - sted, Whigs, af - sted! Af - sted, Whigs, af - sted! Af - sted med Jer, I Rø - ver-pak! I gjør os kun For - tred.

Our thristles flourish'd fresh and fair, And bonny bloom'd our ro - ses; But Whigs cam like a frost in June, And wi-ther'd a' our po - sies.
Vor Tid - sel - urt stod faur og fiin Med vo - re Ro - sen-blommer, Men Whig - ger kom som Ju - ni - frost, Da fal-med vor Skjærsommer.

2. Awa, Whigs, awa! etc.
Our ancient crown's fa'n in the dust;
Deil blind them wi' the stoure o't,
And write his name in his black beuk,
Wha ga'e the Whigs the power o't.

3. Awa, Whigs, awa! etc.
Our sad decay in church and state
Surpasses my descriving;
The Whigs cam o'er us for a curse,
And we ha'e done wi' thriving.

4. Awa, Whigs, awa! etc.
Grim vengeance lang has ta'en a nap,
But we may see him wauken;
Gude help the day, when royal heads
Are hunted like a maukin.
Awa, Whigs, awa! etc.

2. Afsted, Whigs, afsted! o. s. v.
Vor gamle Krone sank i Støv;
Med Blindhed Djæv'len slaae dem!
Og skriv' hans Navn i den sorte Bog,
Som satte Kronen paa dem!

3. Afsted, Whigs, afsted! o. s. v.
Vor Kirkes og vort Riges Nød
Fast ikke kan beskrives;
De Whigger finge os i Vold,
Hvor kunde vi saa trives!

4. Afsted, Whigs, afsted! o. s. v.
Alt længe blundet har vor Hævn:
Men den vil vaagne fage.
De kron'de Ho'der, Gud naade dem
Den Dag, vi dem skal jage!
Afsted, Whigs, afsted! o. s. v.

Nr. 72. „Waes me for Prince Charlie." „Vee mig for Prinds Charlie."

Larghetto. (*Skotsk.*)

weel I lo'ed Prince Char - lie.
høit jeg el - sked Prinds Char - lie.

pp

2. Quo' I: My bird, my bonnie bonnie bird,
Is that a tale ye borrow?
Or is't some words yeve learnt by rote?
Or a lilt o' dool and sorrow?
„Oh no, no, no!" the wee bird sang:
„Ive flown sin' mornin' early,
But sic a day o' wind and rain —
Oh, waes me for Prince Charlie!

3. On hills that are by right his ain,
He roams a lonely stranger;
On ilka hand he's press'd by want,
On ilka side by danger.
Yestreen I met him in a glen,
My heart near bursted fairly,
For sadly chang'd indeed was he.
Oh, waes me for Prince Charlie!

4. Dark night came on, the tempest howl'd
Out-owre the hills and valleys;
And whare was't that your Prince lay down,
Whase hame should been a palace?
He row'd him in a Highland plaid,
Which cover'd him but sparely,
And slept beneath a bush o' broom.
Oh, waes me for Prince Charlie!"

5. But now the bird saw some red-coats,
And he shook his wings wi' anger:
„Oh, this is no a land for me,
I'll tarry here nae langer."
A while he hover'd on the wing,
Ere he departed fairly;
But weel I mind the fareweel strain,
'Twas: „Waes me for Prince Charlie!"

2. Jeg kvad: Min Fugl, min kjønne kjønne Fugl,
Hvad mon de Ord betyder?
En gammel Sang, som du har lært?
Saa sørgeligt den lyder!
„O nei", sang lille Fugl, „o nei! —
Jeg fløi fra aarle Morgen,
Gjennem Storm og Regn kun gik min Vei —
O, vee mig for Prinds Charlie!

3. Forladt, som Fremmed flakker han
Omkring paa egne Høie;
Ham true Farer overalt,
Han Savn og Nød maa døie.
Igaar jeg ham saae i Dalen hist,
— Mit Hjerte nær var bristet —
Saa bleg han var og syg forvist.
O, vee mig for Prinds Charlie!

4. Vildt Stormen hyled', Nat faldt paa
Og skjulte Bjerg og Dale;
Og veed du, hvor den Fyrste laa,
Hvis Hjem var gyldne Sale?
Ved lave Busk, henstrakt paa Muld,
Svøbt i en høilandsk Kappe,
Kun skjærmet slet mod Nattens Kuld'.
O, vee mig for Prinds Charlie!"

5. Men Rødkjolers Flok [1]) nu nærmed' sig,
Og Fuglen op blev skræmmet:
„Ei længer her jeg tøve vil,
Bort maa jeg nu fra Hjemmet!"
Et Øieblik den svævende
Sig hvilte paa sin Vinge,
Da lød til Afsked end dens Sang:
„O, vee mig for Prinds Charlie!"

[1]) De engelske Soldater.

Nr. 73 a. „It was a' for our rightfu' King." „For Kongen var det."

Andante. (Skotsk.)

mf

1. „It was a' for our right-fu' king We left fair Scot-land's strand; It was a' for our right-fu' king We e'er saw I-rish land, My Dear, We e'er saw I-rish land.

1. „For Kon-gen var det, at vi drog Fra Skotlands skjon-ne Strand; · For Kon-gen var det, at vi drog Hid til det ir-ske Land — Far-vel! Hid til det ir-ske Land.

2.
Now a' is done that men can do,
And a' is done in vain:
My love and native land, fareweel,
For I maun cross the main,
My Dear,
For I maun cross the main."

3.
He turn'd him right and round about,
All on the Irish shore,
And gave his bridle-reins a shake,
With „adieu for evermore,
My Dear!
Adieu for evermore!"

2.
Hvad Mænd kan gjøre, det er gjort; —
Forspildt! det nytted ei!
Nu, Elskte, Fødeland, farvel!
Ad Havet gaaer min Vei,
Farvel!
Ad Havet gaaer min Vei."

3.
Sin Ganger vendte han omkring
Alt paa den irske Kyst;
Imens han rask i Tømmen trak,
„Mit Hjem", han hvisked tyst,
„Farvel,
Mit Hjem!" han hvisked tyst.

Nr. 73 b. „It was a' for our rightfu' King." „For Kongen var det."

Andante. (*Skotsk.*)

p mf

1. „It was a' for our right-fu' king We left fair Scot-land's strand; It was a' for our right-fu' king We e'er saw I-rish land, My Dear! We e'er saw I-rish land.
1. „For Kon-gen var det, at vi drog Fra Skot-lands skjøn-ne Strand; For Kon-gen var det, at vi drog Hid til det ir-ske Land — Far-vel! — Hid til det ir-ske Land.

4.
„The sodger frae the war returns,
The sailor frae the main;
But I ha'e parted frae my love.
And ne'er to meet again,
My Dear,
And ne'er to meet again.

5.
When day is gane, and night is come,
And a' are boun' to sleep,
I think on them wha're far awa,
The lee-long night, and weep,
My Dear,
The lee-long night, and weep."

4.
„Soldaten kommer hjem fra Krig,
Matrosen hjem fra Sø;
Men jeg fra Eder, Elskte! drog
Blandt Fremmede at døe,
Farvel!
Blandt Fremmede at døe.

5.
Naar Dagen sluges op af Nat,
Mit drømmerige Sind
Fremmaner Eder, som er fjernt,
Og Taarer staae paa Kind,
Farvel!
Og Taarer staae paa Kind."

Kristian Arentzen.

Nr. 74. Charlie's Farewell. Charles' Farvel.

Andante. *(Skotsk.)*

1. Fare - well, fare - well, my gal-lant hearts a', Fare-well to Scot - land, aye sae dear; I weep for the ills that on thee's fa'en, And a' the wrangs that thou maun bear.

1. Far -' vel! I, som med mig ha - ve stridt, Og du, far - vel, min Fæ - dre - ne - strand! Jeg græ - der for Det, du alt har lidt, Og for hvad end du li - de kan.

2.
O Scotland, thou'rt but a reckless name!
A reckless fate abideth thee!
The bonniest spot in a' Christendom
Is the haunt of guilt and treacherie.

3.
O gin my grave were Colloden field,
Whare drapt the flowers o' chevalrie!
O Scotland! Scotland! that I should live,
To mourn the wrangs o' thine an' thee!

4.
O fare thee weel, thou bonnie Scotland,
Thy stay and prop I wish'd to be;
But thee an' thine I will ne'er forget,
Tho' I am banish'd far frae thee.

2.
O Skotland! hvor var din Skjæbne dog ond!
Nu er dit Navn kun en Lyd saa tom,
Du herligste Plet paa Jordens Rund
Er nu Forræderes Eiendom.

3.
Hvi faldt jeg ei i Cullodens Slag,
Der faldt saa mangen Ridder stærk!
O Skotland! at jeg skulde leve idag
Og skue din Ydmygelses Værk.

4.
Saa far nu vel, du herlige Land!
O! var jeg dog din Styrke og Trøst!
Jeg aldrig i Evighed glemme dig kan,
Skjøndt jeg er banlyst langt fra din Kyst.

Abs.

Nr. 75. „As I cam down.“ „Som jeg kom hist.“

Andante. (*Skotsk.*)

1. As I cam down by yon cast - le wa', And in by yon gar - den green, O there I spied a bon - ny bon - ny lass, But the flower - bor - ders were us be - tween.

1. Som jeg kom hist ved Bor - ge - muur Til Ab - ild - gaar - den ned, Jeg saae saa væn, saa væn en Mø, Bag Blom - ster - hæk - ken bred.

2.
A bonny bonny lassie she was,
As ever mine eyes did see:
„O five hundred pounds would I give,
For to have such a pretty bride as thee.“

3.
„„To have such a pretty bride as me,
Young man ye are sairly mista'en;
Tho' ye were king o' fair Scotland,
I wad disdain to be your queen.““

4.
„Talk not so very high, bonny lass,
O talk not so very, very high:
The man at the fair that wad sell,
He maun learn at the man that wad buy.

5.
I trust to climb a far higher tree,
And herry a far richer nest:
Tak this advice o' me, bonny lass,
Humility wad set thee best.“

2.
Hun var saa væn, saa væn en Mø,
Som mit Øie nogentid saae:
„Fem Hundred Pund vilde jeg give
For slig Brud, som dig, at faae!“

3.
„„Nei, nei, du stolte Ungersvend!
Du tænk kun aldrig derpaa;
For var du end Konge i Skotland,
Du skulde mig dog ei faae.““

4.
„Du tal ei saa store, store Ord,
Du vær ikke altfor kjæk!
Den Mand, som paa Marken vil sælge,
Han er dog i Kjøberens Sæk.

5.
Jeg klavre vel kan et høiere Træ
Og hærge en rigere Nest;[1])
Du tage af mig det gode Raad,
At Ydmyghed klæder dig bedst.“

[1]) Nest ɔ: Fuglerede.

Svend Grundtvig.

Nr. 76. The yolly beggar. Den lystige Tigger.

Allegretto. (*Skotsk.*)

1. There was a jol - ly beg - gar, and a beg - ging he was bound, And he took up his quar - ters in-
1. Der var en ly - stig Tig - ger, og Tig - ger - gang han gik; Han i en lil - le Lands - by et

p

to a land - art town. And we'll gang nae mair a rov - ing, sae late in - to the night, And we'll gang nae mair a
godt Kvar - teer sig fik. Men for sid - ste Gang vi svær - me paa ly - stig Nat - te - fart, For sid - ste Gang vi

mf

rov - ing, let the moon shine ne'er sae bright, And we'll gang nae mair a rov - ing.
svær - me, mens Maa - nen skin - ner klart, Ja, for sid - ste Gang vi svær - me.

2.
He wad neither lie in barn, nor yet wad he in byre,
But in ahint the ha' door, or else afore the fire.
And we'll gang nae mair etc.

3.
The beggar's bed was made at e'en wi' good clean straw and hay,
And in ahint the ha' door, and there the beggar lay.
And we'll gang nae mair etc.

4.
Up raise the goodman's dochter, and for to bar the door,
And there she saw the beggar standin' i' the floor.
And we'll gang nae mair etc.

5.
He took the lassie in his arms, and gae her kisses three,
And four-and-twenty hunder mark [he ga'e her as a fee.]
And we'll gang nae mair etc.

6.
He took a horn frae his side, and blew baith loud and shrill,
And four-and-twenty belted knights came skipping o'er the hill.
And we'll gang nae mair etc.

7.
And he took out his little knife, loot a' his duddies fa',
He was the brawest gentleman that was amang them a'.
And we'll gang nae mair etc.

2.
Han søgte ei til Lade, ei heller ind i Lo,
Ved Arnen eller Husets Dør han lagde sig til Ro.
Men for sidste Gang vi sværme o. s. v.

3.
Den Tiggers Seng blev redet af Hø og friske Straa.
Og bagved Stuedøren saa luunt den Tigger laa.
Men for sidste Gang vi sværme o. s. v.

4.
At laase Husets Dør den Bondes Datter gaaer,
Da seer hun Tiggeren, som der i Gangen staaer.
Men for sidste Gang vi sværme o. s. v.

5.
Tre Kys fra hende røver han nu med dristigt Mod,
Men gi'er til Gjengjæld hende af Guld en Gave god.
Men for sidste Gang vi sværme o. s. v.

6.
Han blæste i et Horn, som ved hans Hofte hang,
Og firogtyve Riddere flux ned fra Høien sprang.
Men for sidste Gang vi sværme o. s. v.

7.
Ud tog han da sin lille Kniv, lod falde Tiggerdragt,
For Pigens Blik en Herre stolt stod der i al sin Pragt.
Men for sidste Gang vi sværme o. s. v.

TO. + 1.

Nr. 77.

Amoroso. *sempre leg.* *(Irsk Melodie.)*

p — mf — f — p

Nr. 78. My Nannie's awa. Nanny er borte.

Grazioso. (*Skotsk.*)

1. Now in her green mantle blythe na - ture ar-rays, And lis - tens the lambkins that bleat ow'r the braes, While birds warble welcome in il - ka green shaw; But to me its de-light-less, my Nan-nie's a - wa, But to me its de-light-less, my Nan-nie's a - wa.

1. Na - tu-ren har smykket sin Høi - e - loftssal, Smaa-lam-me-ne bræ - ge i græs-klæd-te Dal, Mens Fug - le - ne kviddre i lys - grønne Krat; Kun jeg er be-drø - vet, af Nan - ny for - ladt, Kun jeg er be - drø - vet, af Nan - ny for - ladt.

2.
The snawdrap and primrose our woodlands adorn,
And violets bathe in the weet o' the morn;
They pain my sad bosom, sae sweetly they blaw,
|: They mind me o' Nannie, and Nannie's awa. :|

3.
Thou lavrock that springs frae the dews o' the lawn,
The shepherd to warn o' the grey breaking dawn;
And thou mellow mavis, that hails the nightfa',
|: Give over for pity, my Nannie's awa. :|

4.
Come, autumn, sae pensive in yellow and grey,
And soothe me wi' tidings o' nature's decay;
The dark dreary winter, and wild driving snaw,
|: Alane can delight me, now Nannie's awa. :|

Robert Burns.

2.
Nu Primulens Bæger oplukket sig har,
Violen sig bader i Dugdraaben klar;
De glæde mig ikke, mit Hjerte er mat,
|: Jeg savner min Nanny, som mig har forladt. :|

3.
Du Lærke, som stiger fra Marken mod Sky,
Og Hyrderne vækker ved Morgenens Gry;
Du Drossel, som hilser den kommende Nat,
|: Beklag mig! thi mig har min Nanny forladt. :|

4.
Kom Høst med dit Alvor og rødgule Skjær
Og bring mig det Budskab, at Vintren er nær!
Kun Stormenes Hyl og den bælmørke Nat
|: Kan glæde mig nu, af min Nanny forladt. :|

H. H. Blache.

Andante.

Nr. 79. Bonny Barbara Allan. Barbara Allan.

(*Skotsk.*)

1. It was in and a - bout the Mar - tin - mas time, When the green leaves were a fall - ing, That Sir John Graham in the west coun - try Fell in love with Bar - b'ra Al - lan.

1. Det var vel om - trent ved Mor - tens-dags Tid, Naar fra Træ - et fal - der Lø - vet, At Herr John Græhm var el - skovs - syg Og for Bar - b'ra Al - lan be - drø - vet.

p *mf* *pp*

2. He sent his man down through the town,
To the place where she was dwelling:
„O haste and come to my master dear,
Gin ye be Barbara Allan.“

3. O hooly, hooly rose she up,
To the place where he was lying;
And when she drew the curtain by,
„Young man, I think you're dying.“

4. „„O its I'm sick, and very very sick,
And 'tis a' for Barbara Allan.
O the better for me ye's never be,
Tho' your heart's blood were a spilling.““

5. „O dinna ye mind, young man“, said she,
When ye was in the tavern a drinking,
That ye made the healths gae round and
And flighted Barbara Allan?“ [round,

6. He turn'd his face unto the wall,
And death was with him dealing:
„Adieu, adieu, my dear friends all,
And be kind to Barbara Allan.“

7. And slowly, slowly raise she up,
And slowly, slowly left him;
And sighing, said, she cou'd not stay,
Since death of life had reft him.

8. She had not gane a mile but twa,
When she heard the dead-bell ringing,
And ev'ry jow that the dead-bed geid,
It cry'd: Woe to Barbara Allan.

9. „O mother, mother, make my bed,
O make it saft and narrow;
Since my love died for me to-day,
I'll die for him to-morrow.“

2. Til Stedet, hvor den Pige var,
Sin Svend han hurtigt sendte.
„O skynd dig, kom til min Herre kjær!
Ham Døden brat vil hente.“

3. Hun langsomt reiste sig og gik
Til hans smertefulde Leie,
Gardinet hun tilside drog:
„Er du alt i Dødens Eie?“

4. „„O jeg er saa syg, saa meget syg!
For min Elskov nu jeg bøder.
O havde jeg dig dog aldrig seet!
Nu mit Hjerte sig forbløder.““

5. Hun svared': „Mindes du vel dengang,
Du ved Glasset sad og sværmed'?
Saamangen Skaal lod du da gaae rundt,
Men du Barbara Allan fornærmed'.“

6. Sit Aasyn han vendte fra hende bort,
Thi hans Liv var nu til Ende:
„„Farvel, I Alle, jeg havde kjær,
Værer kjærlige mod hende.““

7. Og nu langsomt, langsomt stod hun op,
Og stille forlod hans Leie;
Hun sukked', hun kunde ei blive der,
Nu da Døden ham havde i Eie.

8. Og knap var hun vandret en Mil eller to,
Da hun Gravklokken hørte at ringe,
Og „Vee dig, Barbara!“ ved hvert Slag
Nu hun syntes at høre klinge.

9. „O Moder, Moder, red mig min Seng,
Nu min Beiler er død af Sorgen;
Da han er død for mig idag,
Vil jeg døe for ham imorgen.“

Nr. 80. The boatie rows. Fiskerbaaden.

Moderato. (*Skotsk.*)

1. O weel may the boat - ie row, And bet - ter may she speed; And weel may the boat - ie row. That wins the bairns' bread. The boat - ie rows, the boat - ie rows, The boat - ie rows in - deed: And

1. Gyng rask, vor Baad, til Fi - ske - skjær, Og hel - dig Fangst du faae! God Lyk - ke med den Baad paa Sø, Som vin - der Brød til de Smaa. Nu gynger vor Baad, nu gyn - ger vor Baad Saa rask ved Fi - ske - skjær: Og

p *animato* *mf* *animato*

2. I cuist my line in Largo bay,
   And fishes I caught nine;
There's three to boil, and three to fry,
   And three to bait the line.
      The boatie rows, the boatie rows,
         The boatie rows indeed;
      And happy be the lot of a',
         That wish the boatie speed.

3. O, weel may the boatie row,
   That fills a heavy creel;
And cleeds us a' frae head to feet,
   And buys the parritch meal.
      The boatie rows, the boatie rows,
         The boatie rows indeed;
      And happy be the lot of a',
         That wish the boatie speed.

2. Jeg kasted Snøren i Largo Bugt
   Og fik ni Fisk' i Rad;
De tre jeg stegte, de tre jeg sød,
   De tre blev Lokkemad.
      Nu gynger vor Baad, nu gynger vor Baad
         Saa rask ved Fiskeskjær;
      Og hver, som ønsker den Lykke god,
         Have Held i al sin Færd!

3. God Lykke følge paa Sø den Baad,
   Som fylder Kurven tung,
Som klæder os fra Top til Taa,
   Og mætter Gammel og Ung!
      Nu gynger vor Baad, nu gynger vor Baad
         Saa rask ved Fiskeskjær;
      Og hver, som ønsker den Lykke god,
         Have Held i al sin Færd!

hap - py be the lot of a', That wish the boat - ie speed.
hver, som on - sker den Lyk - ke god, Ha - ve Held i al sin Færd.

4. When Jamie vow'd he would be mine,
And wan frae me my heart,
O muckle lighter grew my creel!
He swore we'd never part.
The boatie rows, the boatie rows,
The boatie rows fu' weel;
And muckle lighter is the lade,
When love bears up the creel.

5. When Sawnie, Jock and Janetie,
Are up and gotten lear,
They'll help to gar the boatie row,
And lighten a' our care.
The boatie rows, the boatie rows,
The boatie rows fu' weel;
And lightsome be her heart that bears
The murlain and the creel!

6. And when wi' age we are worn down,
And hirpling round the door,
They'll row to keep us dry and warm,
As we did them before.
Then, weel may the boatie row,
That wins the bairn's bread;
And happy be the lot of a',
That wish the boatie speed.

4. Da Jamie loved at blive min,
Og vandt mit Ja saa glad,
Blev Kurven mig saa let, saa let,
Og aldrig vi skilles ad.
Nu gynger vor Baad, nu gynger vor Baad
Saa rask ved Fiskeskjær;
Hver Byrde bli'r saa let, saa let
Med Den, som vi har kjær.

5. Naar vore Børn er' voxne op
Og komne til Forstand,
De hjælpe skulle vor Baad at roe,
Og gjøre hvad Gavn, de kan.
Nu gynger vor Baad, nu gynger vor Baad
Saa rask ved Morgengry;
Og altid Den være hjerteglad,
Som bærer Kurven til By.

6. Naar bøied ned af Aar og Slid
Vi rokke om ved Dør,
De skulle gi'e os Mad og Ly,
Som vi har givet dem før.
Gyng rask vor Baad, gyng rask vor Baad,
Som vinder Brød til de Smaa!
Gid hver, som ønsker den heldig Fangst,
I Alt god Lykke faae!

H. H. Blache.

Larghetto.

Nr. 81. The last rose of summer. Den sidste Sommer-Rose.

(*Irsk Melodie.*)

1. 'Tis the last rose of sum-mer Left bloom - ing a - lone; All her love - ly com - pan-ions Are fad - ed and gone. No

1. See, den sid - ste Som - mer - ro - se Een - som staaer i Blom - ster end, Mens dens el - ske - li - ge Sø - stre Bleg - ne - de og vis - ned hen. Al - le

dolce e leg.

mf

2.

I'll not leave thee, thou lone one!
To pine on the stem;
Since the lovely are sleeping,
Go, sleep thou with stem.
Thus kindly I scatter
Thy leaves o'er the bed,
Where thy mates of the garden
Lie scentless and dead.

2.

Ei paa Stilken skal du ene
Græmme dig i Smertens Hjem;
Sove dine søde Søstre,
Sov da ogsaa du med dem.
Jeg vil drysse pænt paa Sengen
Løvet af dit Blomstersiv,
Hvor i Haven dine Fæller
Hvile uden Duft og Liv.

ritard. a tempo

flow'r of her kin - dred, No rose - bud is nigh, — To re-
Fræn - der e - re dø - de, In - gen Knop sig aab - ner smuk, — Som gjen-

p

flect back her blush-es, Or give sigh for sigh.
spei - le kan dens Rød-me Og be - sva-re Suk med Suk.

3.

So soon may I follow,
When friendships dacay,
And from love's shining circle
The gems drop away!
When true hearts lie wither'd,
And fond ones are flown,
Oh! who would inhabit
This bleak world alone?

Th. Moore.

3.

Gjerne snart jeg fulgte med dig,
Hvis Bedrag mig Venskab gav,
Og fra Elskovs Glimmersmykke
Hver en Ædelsteen faldt af!
Er de ømme Hjerter blegned',
Og henvisnede de troe, —
O, hvem gad da her i denne
Øde Verden ene boe?

Christian Winther.

Allegretto.

Nr. 82. My boy Tammy. Min Søn Tammy.

(*Skotsk.*)

1. — „Whar hae ye been a' day, My boy Tam-my? — Whar hae ye been a' day, My boy Tam-my?“ I've been by burn and flow'-ry brae, Mea-dow green and moun-tain grey.

1. „Hvor har du van-ket om i-dag, Min Søn Tam-my? Hvor har du van-ket om i-dag, Min Søn Tam-my?“ Paa Blom-ster-skrænt, hvor Bæk-ke gaae, Paa grøn-nen Eng og Bjer-ge graae. Der

p *mf*

2.
|: „And whar gat ye that young thing,
My boy Tammy?“ :|
I gat her down in yonder how,
Smiling on a broomy know,
Herding ae wee lamb and ewe,
For her poor mammy.

3.
|: „What said ye to the bonny bairn,
My boy Tammy?“ :|
I prais'd her e'en sae lovely blue,
Her dimpled cheek and cherry mou,
And pree'd it aft, as ye may true;
She said, she'd tell her mammy.

2.
|: „Hvor fandt du denne unge Glut,
Min Søn Tammy?“ :|
I Dalen hist jeg hende fandt,
Hun smilende paa Krandse bandt,
Imens hun vogted Faar og Ko
Alt for sin stakkels Mamma!

3.
|: „Hvad sagde du det skjønne Barn,
Min Søn Tammy?“ :|
Jeg roste hendes Øine blaae
Og Kindens Smilehuller smaa,
Og Mundens røde Kirsebær.
Hun trued med sin Mamma.

Cour - ting o' this young thing Just come frae her mam - my.
hen - ted jeg min lil - le Brud. Hun kom - mer fra sin Mam - ma.

4.
|: I held her to my beating heart:
My young, my smiling lammy! :|
I hae a house, it cost me dear,
I'we walth o' plenishan and geer;
Ye'se get it a', war't ten times mair,
Gin ye will leave your mammy!

5.
|: The smile gade aff her bonny face —
„I manna leave my mammy; :|
She's ge'en me meat, she's ge'en me claise,
She's been my comfort a' my days —
My father's death brought mony waes,
I canna leave my mammy!"

6.
|: We'll tak her hame and mak her fain,
My ain kind hearted lammy; :|
We'll gee her meat, we'll gee her claise,
We'll be her comfort a' her days.
The wee thing gies her hand, and says:
There gang and ask my mammy!

7.
|: „Has she been to the kirk wi' thee,
My boy Tammy?" :|
She has been to the kirk wi' me,
And the tear was in her e'e;
But o, she's but a young thing,
Just come frae her mammy.

4.
|: Saa tog jeg hende til mit Bryst:
Mit søde lille Hjerte! :|
Jeg har et Huus, det kosted Guld,
Jeg har hvert Skab, hver Kiste fuld;
Men Alt, ja Mere du skal faae,
Hvis du gaaer fra din Mamma!

5.
|: Brat Smilet veg fra Kinden prud:
„Jeg gaaer ei fra min Mamma! :|
Hun mætted mig, hun klædte mig,
Hver Dag hun gav mig Glæden rig —
Min Faders Død gav mangen Sorg!
Jeg kan ei gaae fra Mamma!"

6.
|: Vort Hjem skal vorde hendes Fryd,
Mit bløde lille Hjerte! :|
Og Mad og Klæder skal hun faae,
Hver Dag i Fryd og Gammen gaae! —
Hun rakte mig sin Haand og tyst
Hun hvisked: „Spørg min Mamma!"

7.
|: „Var alt i Kirken hun med dig,
Min Søn Tammy?" :|
I Kirken alt med mig hun var,
En Taare skygged Øiets Glar, —
Men o! hun er saa ung, saa ung,
Og kommer fra sin Mamma!

Carl Andersen.

Larghetto.

Nr. 83. On parting. Ved Bortreisen.

(*Irsk Melodie.*)

1. Tho' the last glimpse of E - rin with sor - row I see, Yet wher- ev - er thou art shall seem E - rin to me. In
1. Skjøndt det sid - ste Glimt af E - rin med Kum - mer jeg seer, Staaer kun du mig ved Si - den, er E - rin mig nær; Land-

p

2.

„To the gloom of some desert, or cold rocky shore,
Where the eye of the stranger can haunt us no more,
I will fly with my Coulin, and think the rough wind
Less rude, then the foes we leave frowning behind."

2.

„Lad den ødeste Ørken, en Klippe saa gold
Os et Fristed tilbyde mod de Fremmedes Vold,
Jeg skal glad med min Ven der i Stormene staae,
Saa barske dog ei som de Fjender, vi saae."

exile thy bosom shall still be my home, And thine
flygtig jeg tyer til dit Bryst som mit Hjem, Ved dit

mf *f*

eyes make my climate wherever we roam.
Smiil skal min Glæde igjen blomstre frem.

3.

And I'll gaze on thy gold hair, as graceful it wreathes,
And hang o'er thy soft harp, as wildly it breathes;
Nor dread, that the cold-hearted Saxon will tear
One chord from that harp, or one lock from that hair.

Th. Moore.

3.

Og mit Øie skal dvæle paa dit guldgule Haar,
Som om Kinden sig bølger, mens Harpen du slaaer;
Ei af Harpen en Stræng, af dit Haar ei en Lok
Skal dig røves af Saxernes grusomme Flok.

Nr. 84. Etrick Banks. Etricks Høi.

Andante. (*Skotsk.*)

1. On E - trick banks, in a sum - mer's night, At glowm - ing when the sheep drave hame, I met my las - sy braw and tight, Came wad - ing, bare - foot, a' her lane. My heart grew light, I ran, I flang, My

1. Paa E - tricks Høi en Som - mer - kvæld, Da Faa - re - flok - ken van - dred hjem, Jeg saae min Pi - ge, rask og snel, Paa ba - re Fod hun il - te frem. Da slog mit Hjer - te, og min Arm Jeg

p *f* *p* *f*

2.

I said: My lassy, will ye go
To the highland hills, the earse to learn?
I'll baith gi'e thee a cow and ew,
When ye come to the brigg of Earn.
At Leith auld meal comes in, ne'er fash.
And herrings at the Broomy-Law;
Chear up your heart, my bony lass,
There's gear to win we never saw.

2.

Min Pige, vil du med mig gaae
Til Høiland, til min Fædrebo?
Der skal en Ko og Faar du faae,
Naar først du er ved Earnebro.
Og mangle skal os Brødet ei,
Og Fisk vi faae fra klare Sø;
See, Alting smiler til vor Vei;
Vær trøstig kun, min elskte Mø!

arms a-bout her lil - ly neck, And kiss'd and clap'd her there fou lang; My words they were na mo-ny feck.
slyn - ge-de om Mi - djen fiin, Jeg ky - ste hen - de glad og varm, Og tal - de saa til Pi - gen min:

3.

All day when we have wrought enough,
  When winter, frosts and snaw begin,
Soon as the sun gaes west the loch,
  At night when you sit down to spin,
I'll screw my pipes and play a spring;
  And thus the weary night will end,
Till the tender kid and lamb-time bring
  Our pleasant summer back again.

4.

Syne when the trees are in their bloom,
  And gowans glent o'er ilka field,
I'll meet my lass amang the broom,
  And lead you to my summer shield:
Then far frae a' their scornfu' din,
  That make the kindly hearts their sport,
We'll laugh and kiss, and dance and sing,
  And gar the langest day seem short.

3.

Og kommer Vintrens Frost og Snee,
  Og vi af Arbeid har havt nok,
Naar Solen da vi synke see,
  Og du dig sætter til din Rok,
Saa blæser jeg en lystig Sang,
  Og Aftnen svinder hurtigt hen,
Til Faarehjordens Klokkeklang
  Os bringer Sommertid igjen.

4.

Og staaer i Blomst da hvert et Træ,
  Og Marken dufter frisk og rig,
Jeg møder dig i Skovens Læ,
  Hen til mit Telt jeg fører dig.
Og langtfra Byens Støi og Larm
  Med freidigt Sind vi drage bort;
Med Dands og Sang, og Arm i Arm
  Den længste Dag skal synes kort.

Abs.

Alla recitativo.

Nr. 85. Bar the door. Luk Døren.

(*Skotsk.*)

1. It fell a - bout the Mar - tin-mas time, And a gay time it was then, O! When our good - wife got

1. Det var om - trent ved Mor - tens-dag, Og saa glad var hver en Mand, O! Da Ko - nen la - ved

p *mf*

2.
The wind sae cauld blew south and north,
And blew into the floor: — O!
Quoth our goodman to our goodwife,
„Gae out and bar the door.“ — O!

3.
„„My hand is in my huffy'f skap,
Goodman, as ye may see, — O!
An it shou'd na be barr'd this hundred year,
It's no be barr'd for me.““ — O!

4.
They made a paction 'tween them twa,
They made it firm and sure; — O!
That the first word whae'er shou'd speak,
Shou'd rise and bar the door. — O!

5.
Then by there came two gentlemen,
At twelve o' clock at night, — O!
And they could neither see house nor hall,
Nor coal nor candle light. — O!

6.
„Now, whether is this a rich man's house?
Or whether is it a poor?“ — O!
But never a word wad ane o' them speak,
For barring of the door. — O!

2.
Men ude blæste det den Nat
En Vind, saa skarp og tør, — O!
Saa Manden sa'e til Konen sin:
„Gaa ud og luk vor Dør!“ — O!

3.
„„Men Mand, kan du da ikke see,
At jeg nu ved Ilden staaer? — O!
For mig kan Døren aaben staae,
Om saa var, i hundrede Aar.““ — O!

4.
Saa blev de Begge enige om,
Og en Pagt de da besvoer, — O!
At Døren skulde lukkes af Den,
Der talte det første Ord. — O!

5.
To Herrer nu ved Midienat
Ad Veien hurtigt red, — O!
Ei Huus, ei Lys de kunde see,
Og ei Ild paa Arnested. — O!

6.
„Mon her en rig og mægtig Mand,
Eller fattig Bonde boer?“ — O!
Men nu var Døren Skyld deri,
At Ingen mæled' et Ord. — O!

pud-dings to make, And she's boil'd them in the pan. O!
Pøl - ser - ne til Og dem steg - te med stor For - stand. O!

pp

7.
And first they ate the white puddings,
And then they ate the black; — O!
Tho' muckle thought the goodwife to hersel,
Yet ne'er a word she spake. — O!

8.
Then said the one unto the other,
„Here, man, tak ye my knife, — O!
Do ye tak aff the auld man's beard,
And I'll kiss the goodwife.“ — O!

9.
„„But there's nae water in the house,
And what shall we do than?““ — O!
„What ails ye at the pudding broo,
That boils into the pan?“ — O!

10.
O up then started our goodman,
An angry man was he; — O!
„Will ye kiss my wife before my een,
And scad me wi' pudding bree?“ — O!

11.
Then up and started our goodwife,
Gied three skips on the floor; — O!
„Goodman, you've spoken the foremost word,
Get up and bar the door.“ — O!

7.
De hvide Pølser aad de først,
Og de sorte strax dertil. — O!
Den Kone var saa arrig i Hu,
Men hun Intet sige vil. — O!

8.
Den Ene til den Anden sa'e:
„Min Ven, tag du min Kniv, — O!
Og rag saa af den Bondes Skjæg,
Imens jeg kysser hans Viv.“ — O!

9.
„„Hvorledes kan jeg rage ham?
Her i Huset er ei Vand.““ — O!
„Tag Pølsesuppen, som der staaer;
Den du herligt bruge kan.“ — O!

10.
Men da blev Bonden vred i Hu:
„Og det understaaer du dig! — O!
For mine Øine kysse min Viv,
Og med Suppe barbere mig.“ — O!

11.
Men hurtigt sprang nu Konen op,
Hun var glad som aldrig før: — O!
„Saa var det dog dig, der talede først!
Gaa nu hen og luk vor Dør.“ — O!

Abs.

Nr. 86. „She lo'es me best of a'." „Hun fremfor Alle elsker mig."

Andantino. (*Irsk Melodie.*)

1. Sae flax-en were her ring-lets, Her eye-brows of a dark-er hue, Be-witch-ing-ly o'er-arch-ing Twa laugh-ing een o' bon-nie blue. Her smil-ing sae wyl-ing, Wad make a wretch for-get his woe; What plea-sure, what
1. Som Guld de Lok-ker hæng-te, De mor-ke Bryn som Bu-er laae Og yn-dig Skygge sænk-te Ned o-ver hen-des Øi-ne blaae. De Blik-ke jeg ik-ke For Vaa-rens Him-mel glem-me kan; O Lyk-ke at

2. Like harmony her motion;
   Her pretty ancle is a spy
Betraying fair proportion,
   Wad make a saint forget the sky.
Sae warming, sae charming,
   Her faultless form and gracefu' air;
Ilk feature — auld Nature
   Declar'd that she could do nae mair:
Her's are the willing chains o' love,
   By conquering Beauty's sovereign law;
And ay my Chloris' dearest charm,
   She says: she lo'es me best of a'.

Robert Burns.

trea - sure, Un - to these ro - sy lips to grow: Such was my Chlo - ris' bon - nie face, When first her bon - nie face I saw, And
tryk - ke Sin Mund mod hen - des Læ - bers Rand! Ja, dei - lig er min Kjær - lig - hed! Dog sy - nes hun meest yn - de - rig, Naar

p

ay my Chlo - ris' dear - est charm, She says: she lo'es me best of a'.
hun gjen - ta - ger, hvad jeg veed: Hun frem - for Al - le el - sker mig!

2. Ny Skjønhed sig forkynder
   Ved hvert et Skridt, hun monne gaae;
Ak ja! ved hendes Ynder
   En Helgen Himlen glemme maa.
Hun fylder, hun tryller
   Mit Hjerte med sin Skjønhedspragt;
Min Længsel sit Fængsel
   Vil bryde nu med al sin Magt.
Ja, deilig er min Kjærlighed!
   Dog synes hun meest ynderig,
Naar hun gjentager, hvad jeg veed:
   Hun fremfor Alle elsker mig!

W. Fr. ÷ B.

Nr. 87. The May of the glen. Dalens Mø.

Andante. (*Skotsk.*)

1. There was a may won'd in yon glen, With a heigh ho, the green hol-lan tree, And she had woo-ers nine or ten, And the broom it bloom'd sae bon-nie.

1. I Da-len hist en Mø saa skjøn Hun stod med Sorg ved grøn-ne Busk; Af Beil'-re ti el-skes hun i Løn, Og Bu-sken blom-stred saa yn-digt.

2.

But him she lo'ed did prove untrue,
With a heigh ho, the green hollan tree,
Whilk caus'd the may fu' sair to rue,
And the broom na mair bloom'd bonnie.

2.

Men Den, hun elsked, var ei tro,
Hun stod med Sorg ved grønne Busk,
Bort flygted hendes Hjertes Ro,
Og Busken blomstred ei mere.

Nr. 88. „Fareweel, o fareweel.“ „Farvel, ak farvel.“

Larghetto. (*Skotsk.*)

1. Fare - weel, o fare - weel! My heart it is sair; Fare - weel, o fare - weel! I'll see him nae mair.
1. Far - vel, ak far - vel! Flyd Taa - rer kun fleer; Far - vel, ak far - vel! Jeg seer ham ei meer.

p

Harm. efter R. A. Smith.

2.
Lang, lang was he mine,
Lang, lang, but nae mair!
I maun-na repine,
But my heart it is sair.

3.
His staff's at the wa,
Toom, toom is his chair!
The bannet an' a',
And I maun be here.

4.
But, o! he's at rest,
Why sud I compleen?
Gin my saul be blest,
I'll meet him again.

5.
O! to meet him again,
Whar hearts ne'er were sair,
O! to meet him again,
To part never mair.

2.
Min, min var han før,
Nu er det forbi;
Ei klage jeg tør,
Ti, Hjerte! ak ti!

3.
Der staaer nu hans Stav,
Hans Hat ligger der;
Ak, hist er hans Grav,
Og jeg — jeg er her.

4.
Min Sjæl, kom til Ro!
I Ro er din Ven.
Gud signe os To!
Vi mødes igjen.

5.
Ja mødes igjen,
Hvor Sjælen er glad,
Ja mødes igjen,
Aldrig meer skilles ad!

— h.

Nr. 89. The Siller-crown. Sølvkronen.

Larghetto. (*Skotsk.*)

1. And ye shall walk in silk at - tire, And sil - ler hae to spare, Gin ye'll con - sent to be his bride, Nor think o' Do - - nald mair. „Oh, wha wad

1. Og du skal gaae i Sil - ke fiin Og ei - e Sølv og Guld, Om Do - nald du for - glem - me vil Og væ - re min Brud saa huld. „O, hvem vil

2.

The mind whase every wish is pure,
Far dearer is to me;
And e'er I'm forc'd to break my faith,
I'll lay me down and die;
For I hae pledged my virgin troth,
Brave Donald's fate to share,
And he has gi'en to me his heart,
Wi' a' its virtues rare.

2.

Et Sind saa reent som Himmelbo
Er bedre, vist jeg veed:
Og før jeg svige vil min Tro,
Læg mig i Graven ned.
Jeg loved ham af ærlig Hu
At dele Sorg og Fryd,
Og han sit Hjerte gav til mig
Med al dets rige Dyd.

buy a sil - ken gown, Wi' a poor bro - ken heart? Or what's to
kjø - be en Sil - ke - dragt, Bri - ster Hjer - tet un - der den? Og hvad er

mf cresc. f p

me a sil - ler crown, Gan frae my love I part.
mig vel Sølv - kro - nens Glands, Naar jeg skil - les fra min Ven?

3.

His gentle manners wan my heart,
He, gratefu', took the gift;
Cou'd I but think to seek it back,
It wou'd be waur than theft.
For langest life can ne'er repay
The love he bears to me;
And e'er I'm forc'd to break my troth,
I'll lay me down and die."

3.

Hans blide Ord mit Hjerte vandt,
Og Gaven tog han glad;
At tage det igjen, forsandt,
Var værr' end om jeg stjal.
Det længste Liv ei lønne kan
Hans ømme Kjærlighed,
Og før jeg svige vil min Tro,
Læg mig i Graven ned!"

„S. Carl."

Nr. 90.

Con moto. (*Engelsk Melodie.*)

f f f f

Nr. 91. „My love is like a red, red rose." „Min Elskte er som Rosen rød."

Allegretto. (*Skotsk.*)

1. O. my luve is like a red, red rose, That's new - ly sprung in June! O, my luve is like the
1. O. min Elsk - te er som Ro - sen rød, Ud - sprun - gen nys saa skjøn! O, hun er som Me - lo-

p

me - lo - die, That's sweet - ly play'd in tune! As fair art thou, my bonnie lass, So deep in luve am
di - en sød Fra gyld - ne Har - pes Stræng! Saa skjøn er du, min un-ge Brud, Min Kjær - lig-hed saa

I; And I will love thee still, my dear, Till a' the seas gang dry.
dyb; Og ind-til Ha - vet tør - res ud, Jeg tro vil el - ske dig.

2.

Till a' the seas gang dry, my dear,
And the rocks melt wi' the sun;
O I will love thee still, my dear,
While the sands o' life shall run.
And fare thee weel, my only luve,
And fare thee weel a-while;
And I will come again, my luve,
Tho' it were ten thousand mile.

Robert Burns.

2.

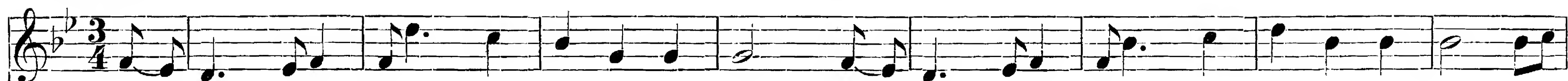
Og tørred Solen Havet ud
Og smelted Klippen haard,
Jeg elske vil min hulde Brud,
Saalænge Hjertet slaaer.
Og nu farvel da for en Stund,
Farvel, min Pigelill'!
Gik Veien end om Jorden rund,
Jeg atter komme vil.

TW.

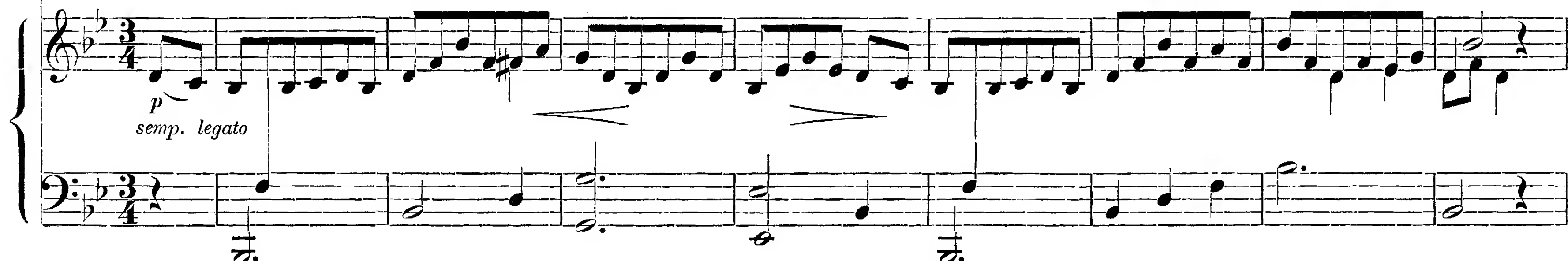
Andante.

Nr. 92. Logie o' Buchan. Buchans Gaard.

(*Skotsk.*)
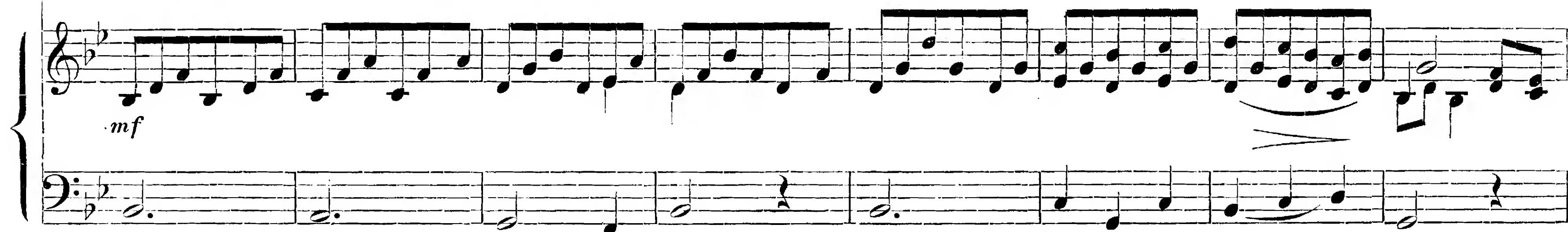

1. O Lo - gie o' Buchan, o Lo - gie the laird, They ha'e ta'en a-wa' Ja-mie, that delv'd in the yard, Wha
1. Paa Gaar - den hos Buchan — den dei - li - ge Gaard, — Der al - drig min Ja-mes at see jeg nu faaer. Smukt

play'd on the pipe, an' the vi - ol sae sma'; They ha'e ta'en a - wa' Ja - mie, the flow'r o' them a'. He said:
blæ - ste han Fløi - ten og strøg sin Vi - ol; Men nu er han bor - te, min Blomst og min Sol. Han

2.

Though Sandie has owsen, has gear, and has kye,
A house, and a hadden, an' siller forbye;
Yet I'd tak' my ain lad, wi' his staff in his hand,
Before I'd ha'e him wi' his houses an' land.
But simmer is comin', cauld winter's awa',
An' he'll come an' see me in spite o' them a'.

2.

Skjøndt Sandie har Rigdom, har Gjeder og Kvæg,
Et Huus med Besætning og Sølvskab paa Væg,
Saa tager jeg heller min Knøs med sin Stav,
Før jeg til den Rige mit Hjerte hengav.
Naar Sommeren kommer, da kommer min Ven,
Da skal trods dem Alle jeg see ham igjen!

Think na lang, lass-ie, tho' I gang a - wa', For I'll come an' see thee in spite o' them a'.
sag - de: Vær trø-stig! gaaer bort end din Ven, Du skal trods dem Al-le dog see ham i - gjen.

3.

My daddie looks sulky, my minnie looks sour,
They glom upon Jamie because he is puir;
Though I lo'e them as weel as a daughter should do,
They are no half so dear to me, Jamie, as you.
He said: Think na lang, lassie, tho' I gang awa'.
For I'll come an' see thee in spite o' them a'.

4.

I sit on my creepie, an' spin at my wheel,
An' think on the laddie that lo'es me sae weel;
He had but a saxpence, he brakit in twa,
An' he ga'e me the half o't when he gaed awa'.
But the simmer is comin', cauld winter's awa',
Then haste ye back, Jamie, an' bide na awa'!

3.

Min Fader er gnaven og Moder er tvær,
De vredes paa James, thi fattig han er.
Jeg elsker de Gamle af kjærligste Hu,
Men, James, de er mig ei kjære som du.
Han sagde: Vær trøstig! gaaer bort end din Ven,
Du skal trods dem Alle dog see ham igjen!

4.

Paa min Skammel jeg sidder og spinder min Tot,
Og tænker paa ham, der mig lider saa godt.
Han havde en Sixpence, den over han brød,
Og, da han drog bort, han den halve mig bød.
Men Sommeren kommer, nu kommer min Ven!
O skynd dig, min James tilbage igjen!

W. Fr.

Nr. 93. When the kye comes hame. Naar Køerne gaae hjem.

Andante. (*Skotsk.*)

1. Come all ye jol - ly shep - herds, That whistle through the glen, I'll tell ye of a se - cret, That courtiers din - na ken. What is the grea - test bliss, That the tongue o' man can name? 'Tis to woo a bon - nie las - sie, When the kye comes

1. Kommer hid, I mun - tre Hyr - der, Og dæmper Fløi - tens Klang! Hvad Hofmænd ik - ke kjen - de, Jer læ - re skal min Sang. Det stør - ste Held paa Jord, Som at næv - ne Mænd for - maae, Er en dei - lig Mø at vin - de I den stil - le

p *mf* *p*

2.

When the bluart bears a pearl,
And the daisy turns a pea,
And the bonnie lucken gowan
Has fauldit up his e'e,
Then the laverock frae the blue lift
Draps down, and thinks nae shame
To woo his bonnie lassie,
When the kye comes hame, etc.

2.

Naar paa Engen Duggen perler
I Aftenstunden smukt,
Og naar alle Markens Blomster
I Søvn har Øiet lukt,
Da daler Lærken glad
Fra Luften dunkelblaa
Ned til den elskte Mage
I den stille Stund, o. s. v.

3.

Then the eye shines sae bright,
The haill soul to beguile,
There's love in every whisper,
And joy in every smile;
O, who would choose a crown,
Wi' its perils and its fame,
And miss a bonnie lassie,
When the kye comes hame? etc.

3.

Klart straaler Pigens Øie
I Aftendæmring mild,
Hendes Mund om Elskov hvisker,
Der er Glæde i hvert Smiil.
Hvo vilde Kronens Guld
Med dens Ære ei forsmaae,
Hvis sin Mø han skulde savne
I den stille Stund, o. s. v.

4.

Awa' wi' fame and fortune —
What comfort can they gi'e?
And a' the arts that prey
On man's life and libertie!
Gi'e me the highest joy,
That the heart o' man can frame —
My bonnie, bonnie lassie,
When the kye comes hame! etc.

4.

Bort, Rigdom, Magt og Ære,
Der ikkun volde Kiv!
Bort, Kunster, som kun tære
Paa vor Frihed og vort Liv!
Giv mig det største Held,
Som at drømme Mænd formaae —
Min skjønne, kjære Pige,
I den stille Stund, o. s. v.

B. + B.

Nr. 94. „My wife has taen the gee.“ „Min Kone gjorde sig til Knud.“

Allegretto. (*Skotsk.*)

1. A friend o' mine came here yes-treen, And he wad hae me down, To drink a pot of ale wi' him In the
1. For - le - den kom en Ven til mig Og vil - de ha'e mig hen At drik - ke et Kruus Øl med sig; Saa

p *p*

neist bor-rows town. But oh! a - lake! it was the waur, And sair the waur for me; For,
gik jeg med min Ven. Men det blev mig en dyr Spil - op, Det si - ger jeg reent - ud, Min

mf

2.

We sat sae late, and drank sae stout,
The truth I tell to you,
That lang or ever midnight came
We were a' roaring fou.
My wife sits at the fire-side,
And the tear blinds ay her ee;
The ne'er a bed will she gae to,
But sit and tak the gee.

2.

Vi sad saa luunt og drak saa tæt,
— Jeg siger som det er —
Og ud paa Natten gik det ret
Som i den vilde Hær.
Imens min Kone hjemme sad
Og græd — ak, Herregud!
Men gaae tilsengs hun ikke gad,
Hun gjorde sig til Knud.

lang or e'er that I came hame, My wife had taen the gee.
Ko - ne tog det il - de op Og gjor - de sig til Knud.

3.

In the morning soon when I came down,
The ne'er a word she spake;
But mony a sad and sour look,
And ay her head she'd shake:
„My dear“, quoth I, „what aileth thee,
To look sae sour on me;
I'll never do the like again,
If you'll ne'er tak the gee.“

4.

When that she heard, she ran, she flang
Her arms about my neck,
And twenty kisses in a crack,
And poor wee thing she grat:
„If you'll ne'er do the like again,
But bide at hame wi' me,
I'll lay my life I'se be the wife,
That's never tak the gee.“

3.

Om Morgenen, da jeg kom hjem,
Hun sagde ikk' et Muk;
Men skjævt hun saae, hvor hun kom frem,
Og det gik Suk i Suk.
„Hvad feiler dig, min Snut?“ sa'e jeg,
„Du seer saa traurig ud;
Jeg gaaer ei meer paa den Galei,
Gjør dig saa ei til Knud.“

4.

Dengang hun hørte det, paastand
Hun kyssed mig og lo,
Og sagde: „Lille søde Mand!
Hvis jeg dit Ord tør troe,
Hvis du vil blive hos din Viv
Og ei gaae saadan ud,
Saa skal jeg aldrig i mit Liv
Mig gjøre meer til Knud.“

— h.

Nr. 95. „She's fair and fause." „Saa faur og falsk."

Andante. (Skotsk.)

1. She's fair and fause that caus - es my smart, I lo'ed her mei-kle and lang;
She's bro - ken her vow, sh'es bro - ken my heart, And I may e'en gae hang.
1. Saa faur og falsk, — det blev min Nød, Som el - sked hen - de saa;
Mit Hjer - te som sit Ord, hun brød, Gid un - der Muld jeg laa.

A coof cam wi' a routh o' gear, And I hae tint my dear - est dear; But wo - men are but warld's gear, Sae let the bon-nie lass gang.
En Taa - be daa - red hen - des Sands, Hans Guld har hen - de gjort til hans; Thi Kvin - der el - ske Ver - dens Glands, Lad du dem der - for gaae.

p mf

Harm. efter R. A. Smith.

2.

Whae'er ye be that woman love,
To this be never blind,
Nae ferlie 'tis tho' fickle she prove,
A woman has't by kind.
O woman, lovely woman fair!
An angel form's fa'en to thy share,
'Twad been o'er meikle to gien thee mair,
I mean an angel mind.

Robert Burns.

2.

Husk det Enhver, som har engang
En Kvinde elsket tyst,
Og stol ei paa den Tryllesang,
Hver Kvinde har i Bryst.
Min Elskte med den fagre Kind,
I Englens Dragt du svøbtes ind,
Men aldrig, ak! fandt Englens Sind
Dog Veien til dit Bryst!

Carl Andersen.

Nr. 96.

Allegretto. *(Engelsk Melodie.)*

p

Poco allegretto.

Nr. 97. My ain fire-side. Mit eget Arnested.

(*Skotsk.*)

1. O, I hae seen great anes, and set in great ha's, 'Mang lords and 'mang la-dies, a' co-ver'd wi' braws, But a sight sae de-light-ful, I trow, I ne'er spied, As the bon-nie blythe blink o' my ain fire-side, My ain fire-side, my ain fire-side, As the bon-nie blythe blink o' my ain fire-side.

1. Jeg Stormænd har seet, jeg har sid-det i Hal Blandt glim-ren-de Her-rers og Fru-ers Tal; Men et Syn saa dei-ligt jeg in-tet-steds veed, Som det ven-li-ge Blink fra mit Ar-ne-sted, Mit Ar-ne-sted, mit Ar-ne-sted, Som det ven-li-ge Blink fra mit Ar-ne-sted.

p *mf* *p* *mf*

2.

Ance mair, heaven be praised! round my ain heartsome ingle,
Wi' the friends o' my youth, I cordially mingle;
Nae force now upon me, to seem wae or glad;
I may laugh when I'm merry, and sigh when I'm sad.
My ain fire-side, my ain fire-side,
O, sweet is the blink o' my ain fire-side.

3.

Nae falsehood to dread, nae malice to fear,
But truth to delight me, and kindness to cheer;
O' a' roads to pleasure that ever were tried,
There's nane half sae sure as ane's ain fire-side.
My ain fire-side, my ain fire-side,
O, sweet is the blink o' my ain fire-side.

2.

End engang, Gud skee Lov! ved dets Lue saa kjær
De Ungdommens Venner jeg samlede seer;
Ei behøver jeg Hjertet at tvinge i Bryst,
Jeg kan sukke i Sorg, jeg kan lee i min Lyst.
Mit Arnested, mit Arnested,
O, sødt er at skue mit Arnested!

3.

Ei Falsked og Ondskab mig true her,
Af trofast Venskab omgjerdet jeg er.
De reneste Glæder, det sikkert jeg veed,
Kun byder os eget Arnested.
Mit Arnested, mit Arnested,
O, sødt er at skue mit Arnested!

„S. Carl."

Nr. 98—101. Nursery Rhymes. Ammestue-Viser.

Nr. 98. „Dance a baby diddy." „Dands, min søde Unge."

Andantino. (*Engelsk.*)

1. Dance a ba - by did - dy; What can mammy do wid-'e? Sit in a lap, Give it some pap, And dance a ba - by did - dy!
1. Dands, min sø - de Un - ge, Moer skal for dig sjun - ge! Leg ved min Barm, Hop i min Arm, Og dands, min sø - de Un - ge!

p pf pf p

2.

Smile, my baby bonny;
What will time bring on 'e?
Sorrow and care,
Frowns and grey hair;
So smile, my baby bonny.

3.

Laugh, my baby beauty;
What will time do to ye?
Furrow your cheek,
Wrinkle your neck;
So laugh, my baby beauty.

4.

Dance, my baby deary;
Mother will never be weary:
Frolic and play,
Now while you may;
So dance, my baby deary.

2.

Le, mens du er liden,
Ak, hvad bringer Tiden?
Hjerte-Saar,
Graanede Haar!
Saa le, mens du er liden!

3.

Smiil, min Engel kjære,
Hvad vil dig Livet lære?
Suk i dit Sind,
Graad paa din Kind!
Saa smiil, min Engel kjære!

4.

Dands, til Solen sættes [1]),
Moder kan ei trættes;
Boer ikke min
Lykke i din?
Saa dands, til Solen sættes.

Gotfred Rode.

[1]) Solsæt ɔ: Sol-Nedgang.

Nr. 99. The jolly tester. Det lystige Regnestykke.

Allegretto. (*Engelsk.*)

1. I love sixpence, pret-ty lit-tle six-pence, I love six-pence better than my life; I spent a penny of it, I lent an-other, And I took four-pence home to my wife.

1. Jeg kan li-de Sex-skil-ling, pæ-ne lil-le Sex-skil-ling, Jeg kan li-de Sex-skil-ling meer end mit Liv; Een Skil-ling gav jeg bort, laan-te bort en an-den, Og jeg bragte Fiir-skil-ling hjem til min Viv.

p *mf*

2.
Oh, my little fourpence, pretty little fourpence,
I love fourpence better than my life;
I spent a penny of it, I lent another,
And I took twopence home to my wife.

3.
Oh, my little twopence, my pretty little twopence,
I love twopence better than my life;
I spent a penny of it, I lent another,
And I took nothing home to my wife.

4.
Oh, my little nothing, my pretty little nothing;
What will nothing buy for my wife?
I have nothing, I spend nothing,
I love nothing better than my wife.

2.
O min lille Fiirskilling, pæne lille Fiirskilling,
Jeg kan lide Fiirskilling meer end mit Liv;
Een Skilling gav jeg bort, laante bort en anden,
Og jeg bragte Toskilling hjem til min Viv.

3.
O min lille Toskilling, pæne lille Toskilling,
Jeg kan lide Toskilling meer end mit Liv;
Een Skilling gav jeg bort, laante bort en auden,
Og jeg bragte Ingenting hjem til min Viv.

4.
O min lille Ingenting, pæne lille Ingenting;
Hvad vil Ingenting kjøbe til min Viv?
Jeg har Ingenting, jeg giver Ingenting,
Jeg kan lide Ingenting meer end min Viv.

Gotfred Rode.

Andantino.

Nr. 100. My boy, billy boy. Barn mit, søde Dreng.

(*Engelsk.*)

1. Where have you been all the day, My boy, Bil-ly boy? Where have you been all the day? Pret-ty Bil-ly, tell me. „I have been all the day Court-ing of a la-dy gay; Though she's but a young thing, Juste come from her mam-my."
1. Hvad har du be-stilt i-dag, Barn mit, sø-de Dreng? Hvad har du be-stilt i-dag, Hvad, min sø-de Un-ge? „Dagen lang, Mo-der min, Svær-met for en Frø-ken fiin, Tænk dig saad'n en ung En Li-ge ud af Vug-gen."

sempre p

2. Did she ask you to sit down,
My boy, Billy boy?
Did she ask you to sit down?
Pretty Billy, tell me.
„She did ask me to sit down
In a chair that cost a crown;
Tho' she's but a young thing,
Just come from her mammy."

3. Did she ask you for the eat,
My boy, Billy boy?
Did she ask you for the eat,
Pretty Billy, tell me.
„She did ask me for to eat
Of a fowl and dish of meat;
Tho' she's but a young thing,
Just come from her mammy."

4. Pray how old then might she be,
My boy, Billy boy?
Pray how old then might she be?
Pretty Billy, tell me.
„Thrice six, twice seven,
Twice twenty and eleven;
Tho' she's but a young thing,
Just come from her mammy."

2. Bad hun dig at sidde ned,
Barn mit, søde Dreng?
Bad hun dig at sidde ned,
Hvad, min egen Unge?
„Ja, hun bad mig sidde ned
I en Stol saa bløđ og bred; —
Tænk dig, saad'n en ung En
Lige ud af Vuggen."

3. Siig mig saa, hvad Godt hun bød,
Barn mit, søde Dreng?
Siig mig saa, hvad Godt hun bød,
Hvad, min egen Unge?
„Moder, hør, tænk hun bød
Duebryst og Æblegrød! —
Tænk dig, saad'n en ung En
Lige ud af Vuggen."

4. Men hvor gammel er hun da,
Barn mit, søde Dreng?
Men hvor gammel er hun da,
Hvad, min egen Unge?
„Tregang sex, togang ni,
Togang tyve og saa ti! —
Tænk dig saad'n en ung En
Lige ud af Vuggen."

Gotfred Rode.

Nr. 101. Little Bingo. Sancho.

Allegretto. (*Engelsk.*)

1. A far-mer's dog leap'd o-ver the stile, His name was lit-tle Bin-go: There was B with an I, I with an N, N with a G, G with an O; There was B I N G O, And his name was lit-tle Bin-go.

1. Der var en Mand, han hav-de en Hund, Og Hun-den den hed San-cho: Det var S og et A, A og et N, N og et C, H og et O; Det var S A N C H O, Og Hun-den den hed San-cho.

p *f* *p*

2.

The farmer lov'd a cup of good ale,
And call'd it very good Stingo:
There was S with a T,
T with an I,
I with an N,
G with an O;
There was S T I N G O,
And call'd it very good Stingo.

2.

Den Mand han elsked en Lædskedrik,
Og Drikken den hed Banco:
Det var B og et A,
A og et N,
N og et C,
C og et O;
Det var B A N C O,
Og Drikken den hed Banco.

3.

The farmer lov'd a pretty young lass,
And gave her a wedding Ring-O:
There was R with an I,
I with an N,
N with an G,
G with an O;
There was R I N G O,
And gave her a wedding Ring-O.

4.

Now is not this a nice little song?
I think it is by Jingo:
Here is J with an I,
I with an N,
N with an G,
G with an O;
Here is J I N G O,
I think it is by Jingo.

3.

Og Manden skrev et Kjæreste-Brev,
Paa Brevet stod der franco:
Det var F og et R,
R og et A,
A og et N,
C og et O;
Det var F R A N C O,
Paa Brevet stod der franco.

4.

Var det nu ikke en pæn lille Sang? —
Ja, Svaret staaer in blanco:
Det var B og et L,
L og et A,
A og et N,
C og et O;
Det var B L A N C O,
Ja, Svaret staaer in blanco.

Efterligning ved Gotfred Rode.
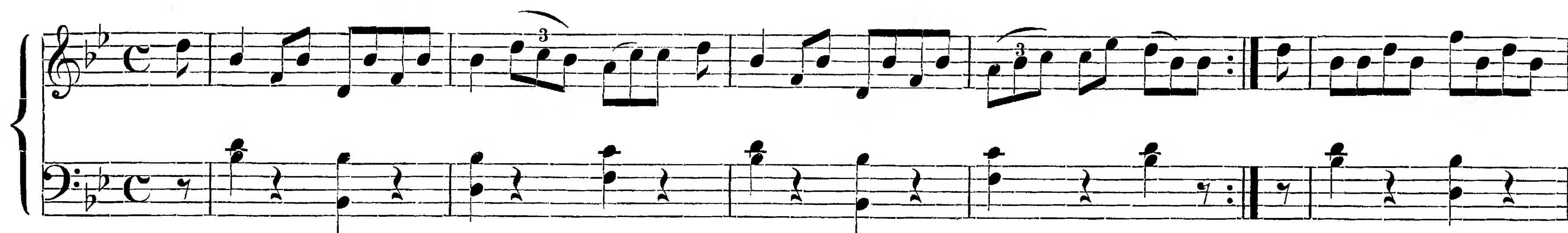
Nr. 102—109. Scotish Reels. Skotske Reeler.*)
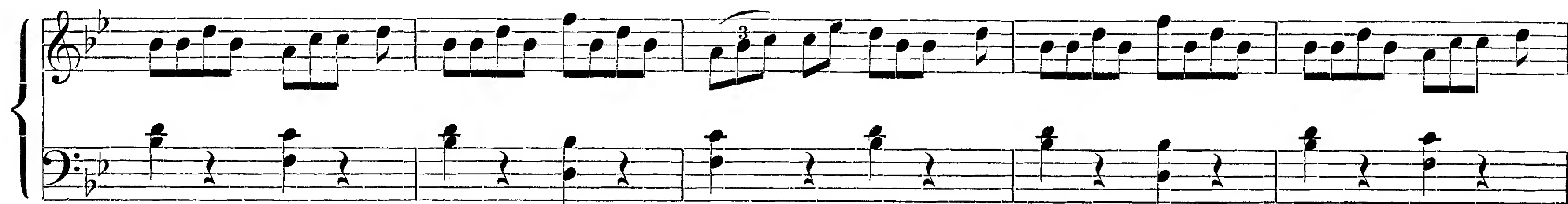
Nr. 102.
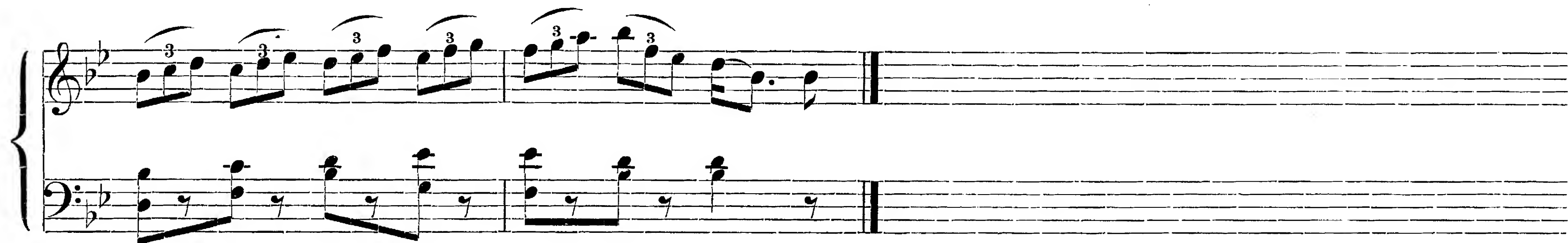
mf *f* *p* *f*

*) slg. „Danske Folke-S. og Mel.", Nr. 204-208. — Tempoet for Reelen er 𝅗𝅥 = 126 efter Maelzel, eller 𝅗𝅥 = 8" efter Gottfr. Weber.
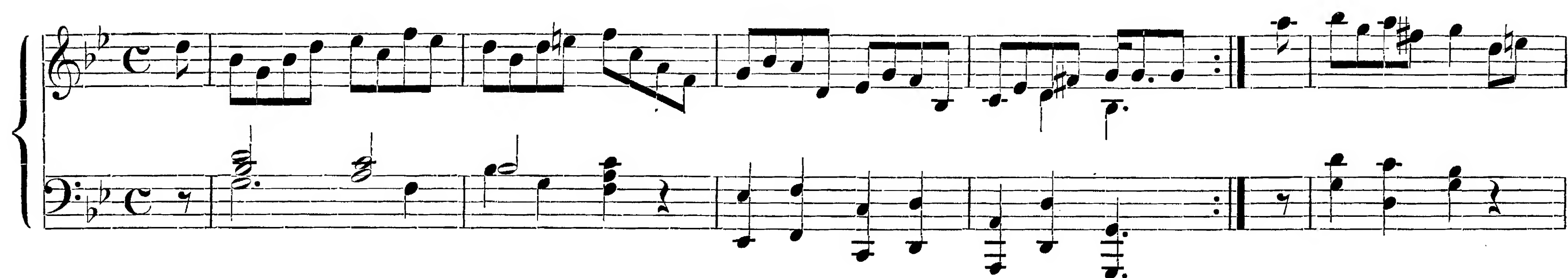
Nr. 103.
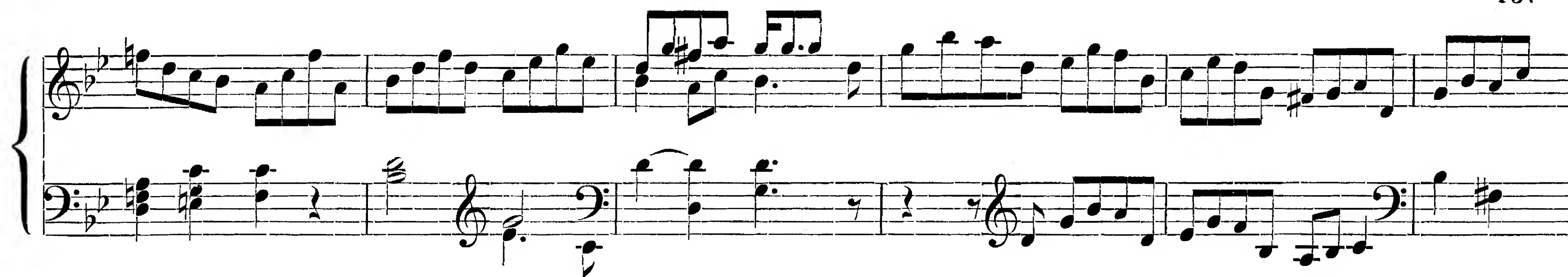

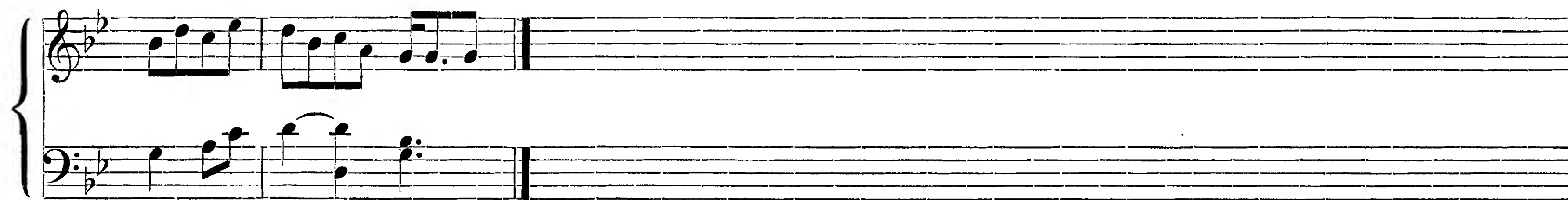

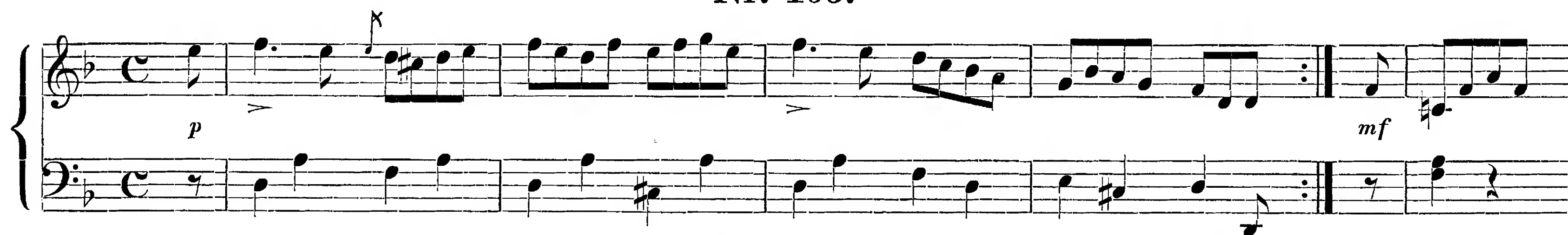
Nr. 104.
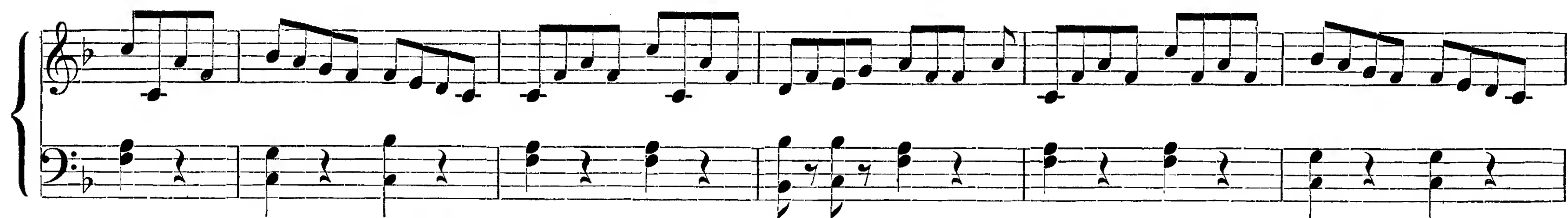

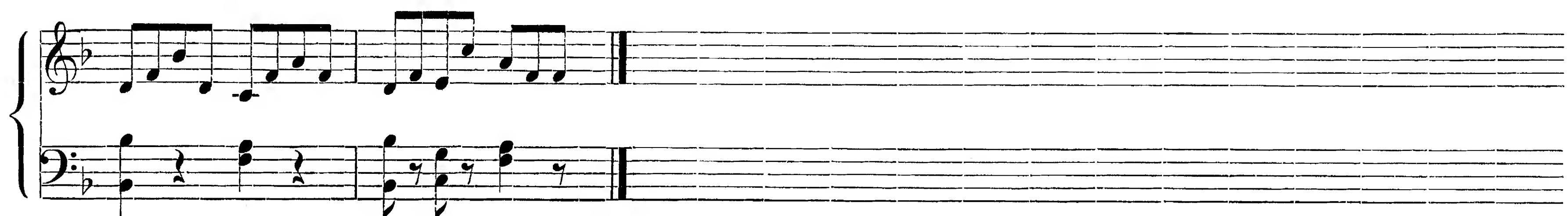

Nr. 105.

Nr. 106.

Nr. 107.
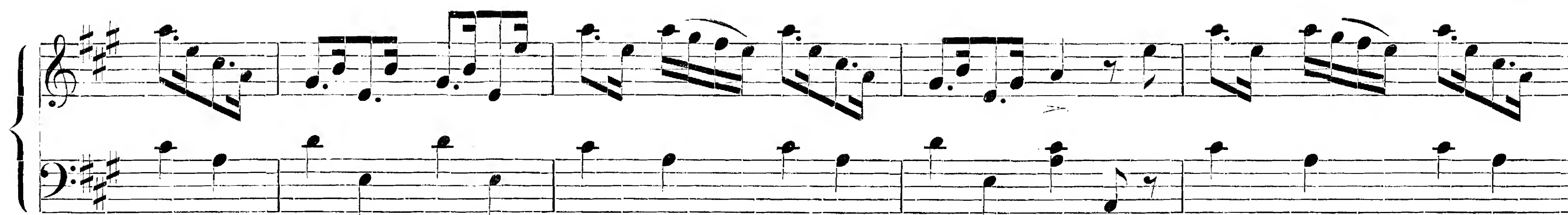
Nr. 108.
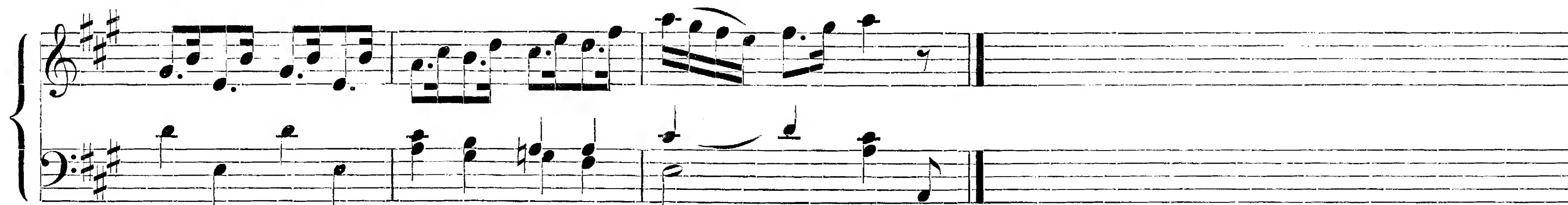
Nr. 109.

Nr. 110—117. Scotish Strathspeys.*)
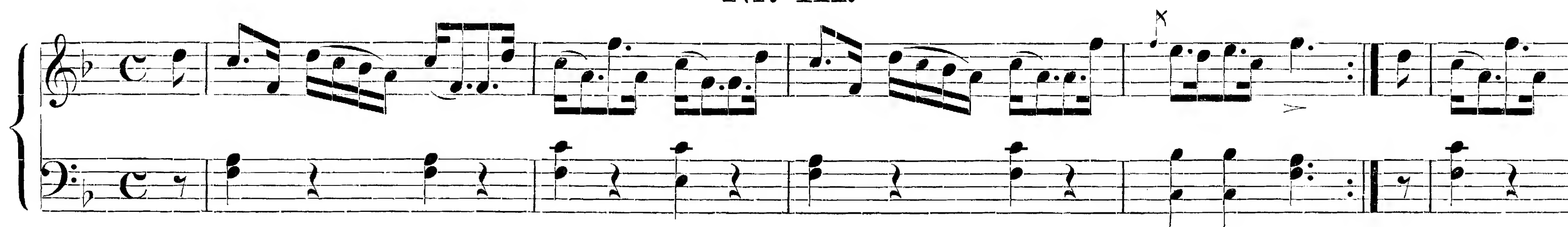
Nr. 110.
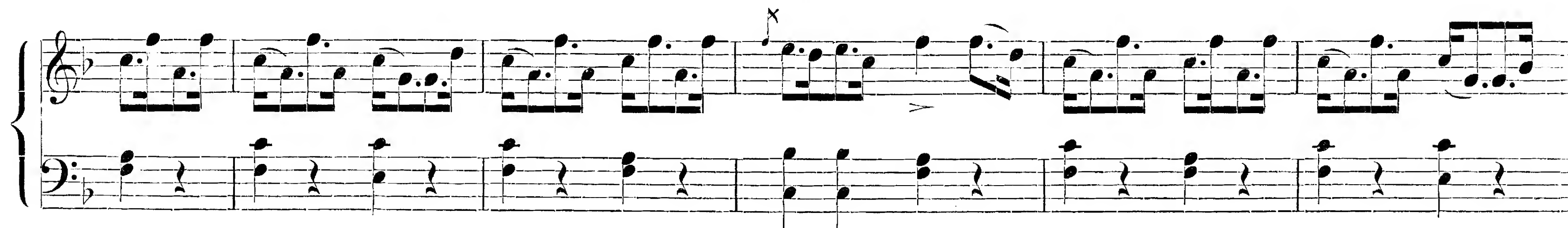
*) Strathspey er en høilandsk Dands, der skal ligne den, vi hos os kjende under det ogsaa høilandske Navn Hornpipe (s. Robert Motherbys „Pocket Dictionary of Scottish Idiom“, Königsberg 1828). — Tempoet for Strathspey er 𝅗𝅥 = 92 efter Maelzel, eller 𝅗𝅥 = 16″ efter Gottfr. Weber.

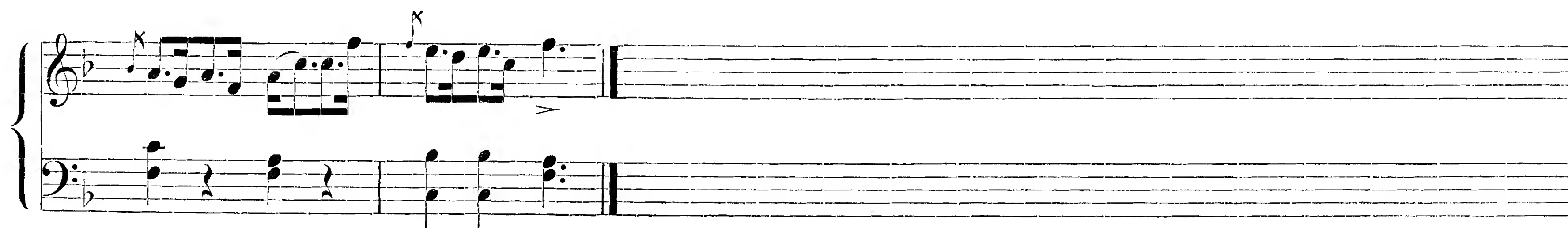

Nr. 111.
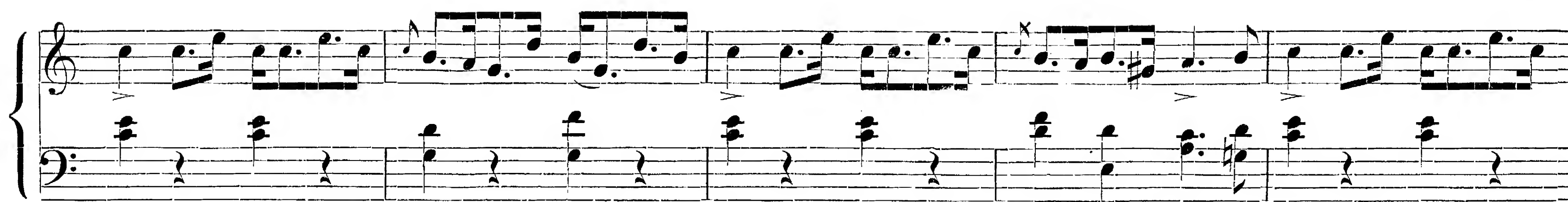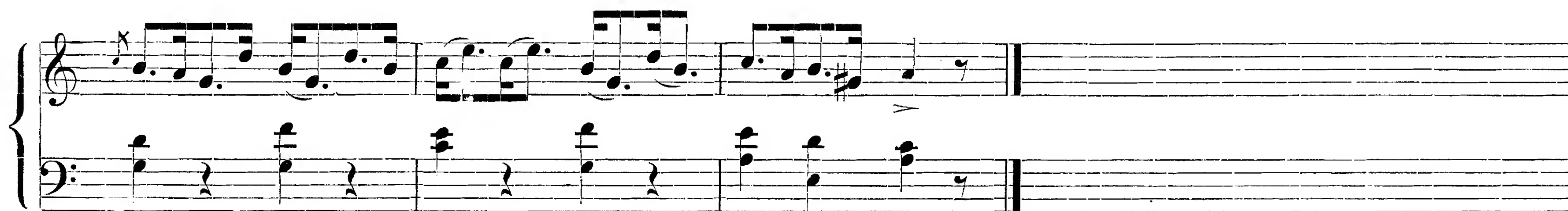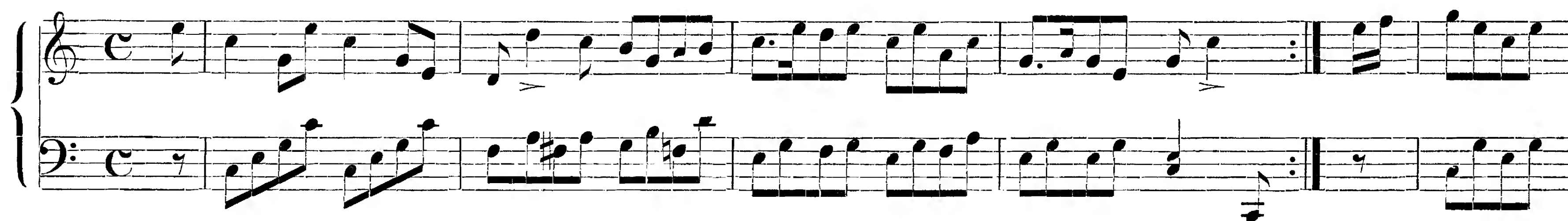

Nr. 112.

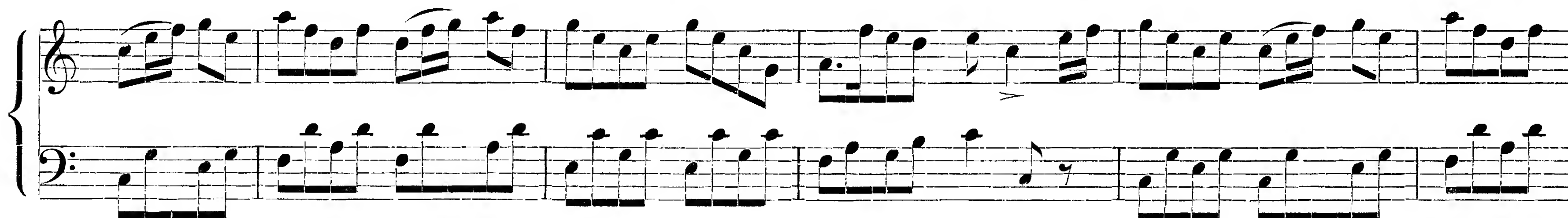
Nr. 113.
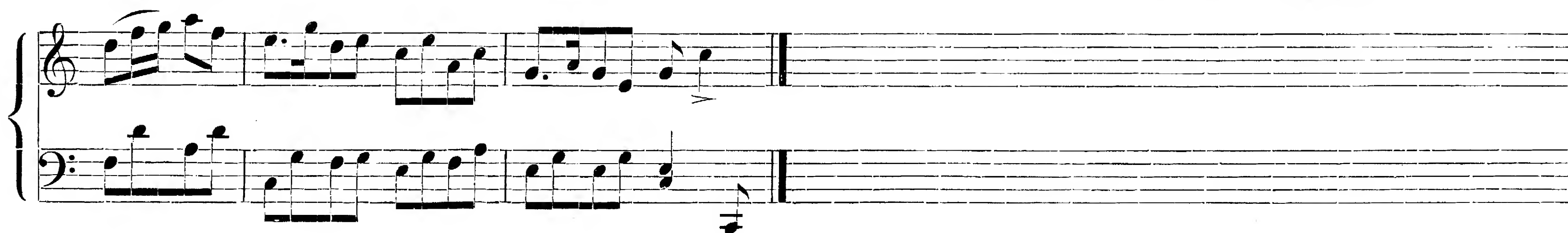

Nr. 114.

Nr. 115.

Nr. 116.

Nr. 117.

Nr. 118. Welsh Hornpipe. Vælisk Hornpipe.
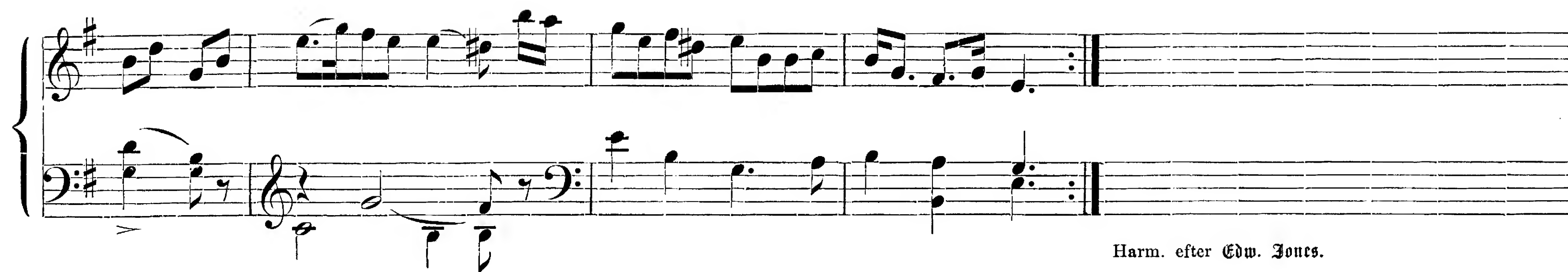
Allegretto.

Nr. 119. White Snowdon.*)

Moderato.

(*Vælisk.*)

*) Rimeligviis ogsaa en „Hornpipe". „Det hvide Snowdon", det høieste Bjerg i Wales, holdtes i gamle Dage i stor Agtelse af Britterne

Harm. efter Edw. Jones.

Nr. 120. English Hornpipe. Engelsk Hornpipe.

Allegro.

Nr. 121. An old welsh Jig.*)

Allegretto.

Fine.

Da capo.

Nr. 122. A welsh Jig.**)

Allegro moderato.

*) „En gammel vælisk Gig", brugelig i Nord-Wales, dandset af 5 Personer. — **) „En vælisk Gig", sædvanlig dandset af 6 Personer.

Nr. 123. English Jig. Engelsk Gig.

Allegretto.

Nr. 124. Old english Dance-tune. Gammel engelsk Dandsemelodie.

Pomposo.

f *mf* *p* *mf* *p* *mf* *f*

Nr. 125. Celebrated Trumpet-tune. Berømt Trompet-Melodie.*)

Andante patetico. (*Skotsk.*)

Tr. I & II.

Timpani.

mf

p

mf

*) s. Anmærkningerne.

ANMÆRKNINGER.

A. Melodiernes Kilder.

Nr. 1 — fra „Ossians Sånger efter gaeliska originalet och på dess vers-lag försvenskade“ af Niels Arwidsson, 1ste Deel, Stockh. 1842; — findes ogsaa i „Fifth Collection of Strathspeys, Reels etc.“ af Niel Gow & Son's, Edinburgh.

Nr. 2, 3, 29, 34, 51 b, 102 — fra „A select Collection of the most admired Songs etc.“ af Domenico Corri, 3die Bind, Edinburgh; omtrent fra Slutningen af forrige Aarh.

Nr. 4, 30, 31, 32, 45, 46, 119 — fra „Musical and Poetical Relicks of the Welsh Bards, preserved, by tradition and authentic manuscripts, from very remote antiquity“ af Edward Jones, ny Udg., London 1794.

Nr. 5, 6, 9, 10, 15, 17, 23, 26 a-b, 27 (s. Anmærk. S. 336), 28, 43, 44, 54, 73 b, 75, 76, 79, 82, 84, 85, 86 — af James Johnsons „The Scots Musical Museum“, 6 Bind, Edinburgh 1787-1803; ny Udg. ved David Laing, Edinb. 1839.

Nr. 7, 18, 19 — af W. Scotts „Minstrelsy of the Scottish Border“, 3 Bind, 1ste Udg., Edinb. 1802-1803; her er benyttet hans „Poetical Works“, London 1833.

Nr. 8 a, 12, 25, 52 — fra G. R. Kinlochs „Ancient Scottish Ballads“, London 1827.

Nr. 8 b, 22, 24, 42, 47 a-b, 49, 56, 58, 59, 61, 65, 66, 67, 69, 70, 71, 73 a, 74, 87, 88, 89, 94, 95 — af R. A. Smiths „The Scotish Minstrels“, 6 Bind, Edinburgh. Det sidste Bind bærer Aarstallet 1824.

Nr. 11 — af D. Gilberts „Some ancient Christmas Carols, two ancient ballads, etc.“, 2den Udg., London 1823.

Nr. 13 a, 14, 16 — af W. Motherwells „Minstrelsy ancient and modern“, Glasgow 1827.

Nr. 13 b — af J. Ritsons „Ancient Songs“, London 1790.

Nr. 20, 53 — af J. Ritsons „A select collection of English Songs“, 3 Bind, London 1783.

Nr. 33, 57, 118, 121, 122 — af Edw. Jones' „The Bardic Museum“, London 1802, der udgjør 2det Bind af hans ovfr. anf. Værk.

Nr. 35, 50, 60, 64, 77, 81 — af Th. Moores „Irish Melodies“, London 1810; senere Udg. af 1859.

Nr. 36, 37, 38 — af „The Mona Melodies, a collection of ancient & original airs of the Isle of Man“, London 1820.

Nr. 39 — fra „Ancient Scotish Melodies, from a manuscript of the reign of James VI“ af Will. Dauney, Edinburgh 1838.

Nr. 40 — af „Irishe Elfenmärchen“ (S. 199), oversatte af Brødrene Grimm, Leipzig 1826.

Nr. 41, 62, 63, 72 — af „Vocal Melodies of Scotland .... for the Pianoforte“ af Finlay Dun & John Thomson, 4 Bind, Edinburgh [1837].

Nr. 48 — af „Calliope, or the Musical Miscellany“, London 1788.

Nr. 51 a — haves i flere særskilte Aftryk.

Nr. 55, 78, 80, 81 — af W. Montignani's „Gems of Scottish Melody“, Edinb. 1844.

Nr. 68 — skriftlig meddeelt af Frøken Cora Nygaard 1844.

Nr. 83 — efter Th. Moore og „The Musical Cyclopedia“ af James Wilson, London 1834.

Nr. 90, 96, 120, 123, 124 — af W. Chappels „Popular Music of the olden time“, 2 Bind, London 1859.

Nr. 92 — efter R. A. Smith og „The Songs of Scotland“ af G. F. Graham, 3 Bind, Edinb. 1854-1859.

Nr. 93, 97 — efter G. F. Graham (s. ovfr.).

Nr. 98, 99, 100, 101 — efter „Nursery Rhyms“ af E. F. Rimbault, London.

Nr. 103 til 117 — efter „The Dance-Music of Scotland“ af J. F. Surenne, 2den Udg., Edinb. 1852.

Nr. 125 — efter Niel Gows „Fifth Collection of Strathspeys, Reels etc.“, Edinburgh.

Anmærk. Mange af Melodierne findes i flere af de nævnte og andre Samlinger, saa at jeg ved Sammenligning har kunnet danne mig en sikkrere Forestilling om Optegnelsernes Rigtighed.

B. Texternes Kilder.*)

Nr. 1. — Den gæliske Text fra „Dana Oisein Mhic Fhinn .... muinntir na Gaeltachd“, Edinburgh 1818; den engelske Oversættelse ved Prof. G. Stephens efter Arwidssons svenske, hvorefter ogsaa den danske er givet.

Nr. 2 — efter Domenico Corri.

Nr. 3, 49, 58, 59, 61, 65, 66, 67, 69, 73 a-b, 74, 87, 88, 89, 94, 95 — efter R. A. Smith.

Nr. 4, 30, 31, 32 — af Edw. Jones' „Musical and Poetical Relicks“; Nr. 4 efter en nyere Udg. af 1805, de tre sidste efter Udg. af 1794.

Nr. 5, 43 — af Rob. Jamiesons „Popular Ballads and Songs“, 2 Bind, Edinburgh 1806.

Nr. 6, 20, 22, 23 a-b — af Thomas Percys „Reliques of ancient english Poetry“, 3 Bind, London 1775.

Nr. 7, 13 a-b, 17, 18, 19, 27 — efter W. Scott.

Nr. 8 a-b, 10, 12, 25, 52 — efter G. R. Kinloch.

Nr. 9 — efter Kinloch og Motherwell.

Nr. 11 — efter Gilbert og Jamieson.

Nr. 14, 15, 16, 24 — efter Motherwell.

Nr. 23 — efter Motherwell og „Scottish historical and romantic Ballads“ af John Finlay, 2 Bind, Edinb. 1808.

Nr. 28 — efter Pinkertons „Scottish tragic Ballads“, Lond. 1781.

Nr. 34 — efter Dom. Corri og „Popular Music of the olden time“ af W. Chappell, London 1859.

Nr. 35, 50, 60, 64, 81, 83 — af Th. Moore.

Nr. 36, 37, 38 — af „The Mona Melodies“.

Nr. 41, 42, 56, 75, 76, 82, 86 — efter James Johnson.

Nr. 44, 54, 62, 78, 97 — efter „The Scottish Songs“ af Rob. Chambers, 3 Bind, Edinb. 1829.

Nr. 47 a-b, 79, 84, 85 — af Ritsons „Scotish Songs“, 2 Bind, London 1794.

Nr. 48 — af „Calliope“.

Nr. 51 a — haves i flere særskilte Aftryk.

Nr. 53 — af Ritsons „English Songs“.

Nr. 55, 91 — efter „The works of Robert Burns“, 4 Bind, Lond. 1803.

Nr. 63, 72 — efter „Vocal Melodies of Scotland“ af Finlay Dun & John Thomson.

Nr. 68 — skriftlig meddeelt af Cora Nygaard 1844.

Nr. 70 — Original-Texten efter et lille Hefte, trykt som Concert-Program.

Nr. 71 — af „Jacobite Melodies“, Edinb. 1823.

Nr. 80, 92, 93 — efter G. F. Graham.

Nr. 98 til 101 — efter E. F. Rimbault.

Anmærk. De Samlinger, der alt ere nævnede som Melodiernes Kilder, ere her kun kortelig anførte. Sv. Grundtvigs Oversættelser ere, med Undtagelse af et Par til nærværende Samling leverede, tagne af hans „Engelske og skotske Folkeviser“, Kbh. 1846. De i det Hele taget ubetydelige Forandringer i disse fortrinlige, saa ægte danske Oversættelser — der bestaae i Forkortelse eller Forlængelse af enkelte Linier, eller Omsætning af Ordene for t. Ex. at faae et mandligt istedetfor et kvindligt Slutningsfald — ere, med Oversætterens Tilladelse, foretagne for den nærmere Tilslutnings Skyld mellem Text og Melodie. Den mindre nøie Overeensstemmelse mellem enkelte Vers i den skotske og danske Text til Nr. 24 har sin Grund i, at Oversættelsen er besørget efter 4 forskjellige Opskrifter af Texten, medens jeg har holdt mig til Motherwell alene. Ogsaa for Oversættelsen af Nr. 14 ligge flere Opskrifter til Grund; men jeg har ligeledes her kun benyttet Motherwell.

*) Det enkelte Vers til flere Melodier har samme Kilde som disse.

Britterne begyndte meget tidligt at samle og udgive deres Folkesange, og neppe tilbyder nogen anden Nations Literatur saa mange Kilder for et Arbeide som det foreliggende. I flere Samlinger ere vel Texterne behandlede med temmelig stor Frihed*) og Melodierne overlæssede med Triller, Forslag og andre melismatiske Figurer. Hvad imidlertid de her optagne Texter angaaer, haaber jeg, at den Veiledning, jeg har fundet, ikke har ladet mig optage saadanne, der have lidt altfor meget under Udgiveres Lyst til at forbedre; og her har atter Sv. Grundtvig ved sine „Eng. og skotske Folkeviser" været mig til stor Gavn. Ved at optage Texter af Rob. Burns og Th. Moore har jeg ingen Betænkelighed gjort mig; thi deels ere de skrevne til Folkemelodier, og Stoffet, navnlig til den Førstes Sange, tagne af Folkeviser; deels ere baade Burns' og Moores Sange, om de ikke tidligere vare Folkesange, nu saa almindelig optagne, at de kunne forsvare deres Plads i nærværende Samling. Dersom man angaaende Th. Moores „Irish Melodies" vilde bemærke, at det kun er de mere Dannede, der have tilegnet sig disse, saa svarer jeg, at jeg indseer ikke, med hvad Ret man stiller de Dannede udenfor Folket. Det kommer kun an paa, at det Meddeelte er charakteristisk for Nationen, og ikke er, om jeg saa maa sige, i en kosmopolitisk Stiil. Hertil maa jeg endnu gjentage, at en Folkesang er ikke blot den, der er udgaaet fra Folket — Ordet her igjen taget i den mere indskrænkede Betydning — men ogsaa den, som Folket har optaget, og længe med Forkjærlighed bevaret.**) „Zum Volkssänger", siger Herder***), „gehört nicht, dass er aus dem Pöbel seyn muss, oder für den Pöbel singt; so wenig es die edelste Dichtkunst beschimpft, dass sie im Munde des Volks tönet. Volk heisst nicht der Pöbel auf den Gassen; der singt und dichtet niemals, sondern schreit und verstümmelt." Endnu maa jeg bemærke, at jeg forgjæves har søgt de til de irske Melodier hørende oprindelige Texter. Navnlig beklager jeg, at jeg ikke har kunnet erholde „Ancient Music of Ireland, ed. by Petrie", hvorpaa Hr. H. Kestner i Hannover, en Kjender og flittig Dyrker af Folkesangen, havde henledet min Opmærksomhed. — Med Hensyn til Melodierne har jeg, som alt foran berørt, ved Sammenligning af flere Opskrifter let kunnet overtyde mig om Uægtheden af det dem i nogle Samlinger givne Udstyr af forskjellige Sang-Sirater, og kun beholdt enkelte charakteristiske Forslagstoner.

Flere Forfattere have iagttaget den mærkværdige Lighed, der viser sig mellem de gamle skotske og de chinesiske og indiske Melodier, hvortil Grunden maa søges i den Indflydelse, som de fra Asien i en forchristelig Tid komne Kelter, hvis Skarer ogsaa naaede til Brittannien, — navnlig Skotland, de omliggende Øer og Irland, hvor det gæliske (keltiske) Sprog endnu er et Minde om deres Nedsættelse der —, have havt paa dette Lands Musik. Den for de skotske Melodier til Grund liggende Scala er nemlig ganske den samme, som der findes i Chinesernes og Hinduernes Musik, og som, begyndt fra c, hedder: c, d, e, g, a, c. Begynder man den med fis, angive just Claverets Overtangenter Scalaen, nemlig: fis, gis, ais, cis, dis, fis. I mange skotske Melodier findes vel ikke denne Scala; men enten ere saadanne fra en nyere Tid, eller, er det gamle Melodier, have Toner, fremmede for hiin Scala, i Tidernes Løb indsneget sig. I sidste Tilfælde vilde man meget let kunne føre en Melodie tilbage indenfor Kredsen af hiin Scalas Toner; men Dette vilde i meer end een Henseende være en aldeles ukritisk Fremgangsmaade. For det Første kan man ikke være sikker paa, om en Melodie, der gaaer udenfor den antike Scala, er saa gammel, at den oprindelig har holdt sig til dens Toner, eller om den ikke er opstaaet i en Tid, da den almindelige Musikcultur, hvoraf Folkemusiken dog ogsaa omsider maa blive berørt, har begyndt at gjøre sin Indflydelse paa denne gjældende. Dernæst kan man kun ved at meddele Melodierne i den Form, som de i Optegnelsens Øieblik have, give et sandt Billede af en Nations Folkemusik til en vis Tid. Det maa derfor overlades til en kritisk Betragtning at udhæve, hvorvidt denne eller hiin Tone kan være indskudt, eller om ikke den hele Melodie skulde hidrøre fra en nyere Tid. Da Folkemelodierne forandre sig under den mundtlige Overlevering, vilde saaledes hiint Foretagende som oftest føre til et aldeles uhistorisk Udbytte, idet man vilde staae Fare for at give en Melodie en Form, som den aldrig havde havt, og derved give den Præget af en Tid, hvori den endnu ikke var til. Det her Sagte kan ogsaa — mutatis mutandis — passe paa Behandlingen af gamle Vise-Texter. Men vist er det, at man kun ved Prøver af et Folks saavel ældre, som nyere Melodier kan faae en klar Forestilling om det Eiendommelige i dets Musik; og snart vil man da komme til at foretrække en gammel Melodieform for en nyere, snart en nyere for en gammel; thi den i Tidens Løb foregaaede Forandring i et Folks Musikstiil er ligesaa ofte, eller vel oftere, en Udvikling, end en Tilbagegang. Forholdet her er igjen det samme, som med Sproget.

Melodierne i den keltiske Scala ende snart med en, snart med en anden af dens 5 Toner. Ved Undersøgelsen af de Mol-Melodier, der følge denne Scala, gjør man sig Forholdet lettest tydeligt ved at gaae ud fra den efter Fortegningen parallele Dur-Toneart. Nr. 8 a) f. Ex. ender i E-mol; men fra e regnet, mangler hverken det 4de eller 7de Trin (a og d); derimod fra g regnet, mangler c og fis. Andre Melodier, hvori den kel-

*) slg. Svend Grundtvigs „Engelske og skotske Folkeviser", S. 341. — I Forordet og Efterskriften til disse Oversættelser har Forf. meddeelt Betragtninger over de gamle Visetexter, hvortil jeg henviser.

**) s. „Danske Folke-S. og Mel.", Fortalen S. VII.

***) „Stimmen der Völker in Liedern", Stuttgart og Tübingen, 1846, S. 65.

tiske Scala er fastholdt, ere Nr. 7, 12, 23, 28, 47a, 72, 87, 88. Selv mange Melodier, der ikke mangle vor Dur-Scalas 4de og 7de Tone, bære dog ofte paa enkelte Steder Præget af den keltiske Melodieform, f. Ex. Nr. 6, 3die Takt (Qvarten d oversprunget), Nr. 8b, 1ste og 2den T. (÷ Septimen gis), Nr. 10, 6te T. (÷ Sept. e), Nr. 22, mange Steder (÷ Qv. g), o. s. v. Ikke faa Melodier have Følgen af den „æoliske" Scalas Toner ɔ: vor Dur-Scala, begyndt fra 6te Trin. Exempler herpaa ere Nr. 1, 84, 93, 102. At Skotternes Yndlingsinstrument, Sækkepiben, hvis Toner ere: g, a, h, c, d, e, f, g, og saaledes, begyndt fra 2den Tone, angiver den „æoliske" Scala, har bevirket Optagelsen af denne Tonefølge i de skotske Melodier, er ikke uantageligt.*) I Nr. 58 spores ogsaa den det skotske Øre ved Sækkepiben indpræntede Scala. Man lægge Mærke til det bestandigt forekommende es. — Grækerne tilskrives Opfindelsen af dette ældgamle Instrument, der, med nogle Forandringer, er eller har været nationalt hos de fleste europæiske Folkeslag.

Principet for Harmonieseringen af de Melodier, der følge en egen Scala, har jeg fremsat i „Svenske Folke-S. og Mel.", S. 194, Anm. til Nr. 39.

De irske og væliske Melodier bære mere Præget af musikalsk Kunst, end de skotske. Maaske den hos Irlænderne og Valliserne**) almindelige Brug af Harpen kan være Aarsag hertil. Dette Instrument skulle Skotterne og Valliserne have faaet fra Irlænderne, ligesom disse og Valliserne igjen Sækkepiben fra Skotterne. Sækkepiben skal dog aldrig have været rigtig national hos Irlænderne, og i Skotland er neppe Harpen bleven dyrket meget almindelig. Derimod har Harpespillet holdt sig til sildige Tider i Wales, hvor omvankende Harpespillere, Gjengangere af de gamle „Minstrels" (Barder), endnu skulle være kjærkomne Gjæster i Husene.

Skotland er vistnok rigere paa Folkemelodier, end det egentlige England, ligesom ogsaa det overveiende Antal Melodier i denne Samling ere skotske. Det mere Afsondrede i det skotske Folkeliv gjør Dette naturligt; maaskee ogsaa Englændernes paa det Praktiske saa stærkt henvendte Sands har ladet Folkesangen hos dem træde noget tilbage. Imidlertid vil man her finde flere deilige engelske Melodier. Desuden maa bemærkes, at enkelte Melodier, der efter de benyttede Kilders Angivelse ere henførte til Skotland, gjerne kunne være engelske, da Dette vanskeligt, ofte umuligt, lader sig afgjøre med Hensyn til Folkestammer, der leve i et saadant Fælledsskab med hinanden, som Englænderne og Skotterne.***) Saaledes har jeg seet Nr. 34 anfört baade som engelsk, skotsk og irsk.

*) slg. mine „Danske Folke-S. og Mel.", Fort. S. IX.

**) Jeg burde i Forhold til denne Benævnelse have brugt Formen „vallisiske Melodier"; men da jeg først havde optaget Udtrykket „vælisk" i Overskriften til de herhen hørende Melodier, vilde jeg ikke forandre det.

***) s. Sv. Grundtvigs „Eng. og sk. Folkeviser", S. 335.

Nr. 1. De Ossianske Digtes Alder ansættes til omtrent et Hundrede Aar f. Chr. Det er bekjendt, at der i sin Tid reistes de forunderligste Tvivl om disse Digtes Ægthed, og blev paastaaet, at de vare den første Udgivers, Macphersons, eget Arbeide! Endnu er denne Anti-Ossianisme ikke forstummet, men vil sikkert nok aldeles tabe sig tilligemed Englændernes og Skotternes Uvillie imod hinanden, da Tvivlene mere have en politisk, end æsthetisk Grund. Her er imidlertid ikke Stedet til at meddele Beviserne for og imod, men jeg henviser til Niels Arfwidssons fortræffelige Indledning til hans „Oisians Sånger", hvori er givet en saa klar Fremstilling af den hele Strid, at alle Tvivl maae svinde.*) Jeg vil kun anføre den Kjendsgjerning, at Mange have bevidnet, at de have hørt de Ossianske Sange i Høiskotland og paa de omliggende Øer, længe førend Macpherson blev opmærksom paa dem; at Macpherson paa sine Reiser for at samle de Ossianske Sange blev ledsaget af en med det Gæliske bekjendt Høiskotte, der hjalp ham med Optegnelsen, da M. selv ikke var særdeles stærk i det Sprog, hvori Ossian havde digtet. Dette skulle mange misforstaaede Steder i hans engelske Oversættelse vise. Ogsaa Andre paa de omliggende Øer hjalp ham med at optegne Sangene efter Øboernes Foredrag.**) Den her optagne Prøve paa Ossiansk Musik er bleven meddeelt „Highland Society" af Dr. John Cameron, Sognepræst i Halkirk i Grevskabet Caithness. Han havde i sin Ungdom lært Melodien af en gammel Mand, som dermed pleiede at synge „visse ossianske Vers".***) Den anvendtes saaledes til flere Partier af Ossians Digte, og istedetfor den hos Arwidsson til Melodien satte Text har jeg valgt Begyndelsen af Sangen „Carhonn", der danner et bedre for sig bestaaende Brudstykke.

Nr. 2. Texten er af Miss Ann Keith (f. 1736, d. 1818), en fortrolig Veninde af W. Scott, som har skildret hende i Mistress Bethum Baliol i Indledningen til „The Chronicles of Conangate". Mel. er af en Mistress Though.

Nr. 3. William Stenhouse (f. i Roxburgshire 1773, d. i Edinb. 1827), der har skrevet den første Række Anmærkninger til den benyttede Udgave af Johnsons „Museum"†) antager (I, Anm. S. 92) som den rimeligste Forklaring af Omkvædet „Oh, onochri, oh!" at det er en fordreiet Udtale af et gælisk Udraab: „Ochoin och rie!" der udtrykker en dyb Sorg, og svarer til det engelske „Oh, my heart!" (ɔ: O, mit Hjerte). Om Oprindelsen til denne Sang berettes sammesteds: „Dr. Blacklock med-

*) slg. St. St. Blichers „Ossians Digte", Kbh. 1807, I. Fortalen.

**) N. Arwidsson, I, S. 18-20 og 23.

***) anf. St. I, S. 76.

†) Det senere Tillæg af Anmærkninger, der ligeledes her oftere er benyttet, er af C. K. Sharpe.

deelte Burns, at denne Sang, der er afpasset til en gælisk Mel., blev forfattet i Anledning af det gruelige Blodbad i Glencoe 1691 [1692], da 38 uskyldige, sorgløse Mennesker bleve slagtede i deres Senge af en Militair-Comando under Campbell af Glenlyon. Hverken Unge eller Gamle bleve skaanede, og Mange, der undslap den øieblikkelige Død, omkom senere mellem Bjergene af Udmattelse og Hunger. — Glencoe er en Dal i Argyleshire, og berømt som Ossians Fødested; hvilket fremgaaer af forskjellige Steder i denne gamle Bardes Sange."

Nr. 4. Texten er en Oversættelse fra det Gæliske. Jones bemærker, at denne gamle heroiske Sang var engang saa yndet, at den blev oversat baade paa Latin, Græsk og Hebraisk. Mel. er vistnok fra en senere Tid, end Texten. Mellemspillene tyde hen paa dens Brug for Harpen.

Nr. 5. Det 2det Vers har jeg sat efter det 3die, fordi denne Følge passede bedre til Melodiens Form, ligesom jeg ogsaa syntes, at Spørgsmaal og Svar faldt naturligere ved at følge hurtigere paa hinanden, saaledes som Tilfældet er i det Øvrige af Visen. — Lochroyan ligger i Galloway. Med Hensyn til Skuepladsen for Handlingen bemærker W. Scott, at man endnu seer Ruiner af gamle Bygninger paa Toppen af de fleste smaa Klippeøer, som ligge langs med Kysten af Ayrshire og Galloway.

Nr. 6. Baggesens Digt „Ludvigs Gjenfærd" er en uheldig Bearbeidelse af denne Vise. Et Spil med Ord, som: „Der stod han kold og bleg og lang" (V. 2) — „Der stod han lang og kold og bleg" (V. 3) og „Der stod han bleg og lang og kold" (V. 4), passer ikke til den nordiske Ballades Alvor.

Nr. 7 (Vers 6). Det skal, efter W. Scott være en Forestilling af jødisk Oprindelse, at de Saliges Gjenfærd vise sig smykkede med Blomsterkrandse.

Nr. 8 a. Om det for de skotske og nordiske Viser i Almindelighed eiendommelige Omkvæd s. „Danske Folke-S. og Mel.", S. 272-73.

Nr. 10. Burns bemærker, at denne er en Yndlingsmelodie i Ayrshire. Et gammelt Ordsprog siger: „at give En Tudser for Fisk", hvortil denne Ballade maaskee sigter. Tydske Sidestykker findes i L. Erks „Deutscher Liederhort", Berlin 1856, S. 5-7.

Nr. 11. Skal være meget udbredt i Skotland.

Nr. 12. Da Henrik d. 8de engang besøgte en Spindestue, sang tvende smukke Arbeidersker denne Vise for ham, idet de Øvrige deeltoge i Omkvædet. Visen turde maaskee snarest være af engelsk Oprindelse (s. Vers 13 og 14). Det „skotske Kors" (V. 5) er formodentlig det senere i Anm. til Nr. 19 omtalte Kors.

Nr. 13 a-b. Ritson har optaget den sidste Mel. efter Ravenscrofts „Melismata. Musical Phantasies", London 1611. Visen synges endnu meget almindelig i Skotland.*) Da Omkvædene i Grundtexten ingen Oversættelse tilstædede, ere de danske aldeles vilkaarlige, kun af Overs' afpassede efter Melodien.

Nr. 15. Samme Forhold — virkeligt eller tilsigtet — mellem Broder og Søster er skildret i ikke faa nordiske Viser, der sikkert ere meget gamle. Slg. Nr. 37 og 38 i mine „Danske" og Nr. 42 i „Svenske Folke-S. og Mel."

Nr. 16. „Sweet life" (V. 18) er et ligesaa staaende Udtryk i de skotske Kæmpeviser, som „unge Liv" er i de danske (Sv. Grundtvig). — Denne Ballade er meget udbredt i de sydlige Sogne af Perthshire.

Nr. 17. Der ere forskjellige Meninger om den historiske Grund til denne Ballade. W. Scott angiver følgende: Den skotske Konge Alexander d. 3die († 1285) ønskede før sin Død at see sin Datterdatter Margarethe, af Historieskriverne sædvanlig kaldet „den norske Mø", hvem Kronen skulde tilfalde, da hans egne Børn vare døde. Hun var eneste Barn af Alexanders Datter Margarethe og den norske Konge Erik Præstehader. Sir Patrick Spens antages da at være afsendt for at hente „den norske Mø"; men Erik synes ikke at have villet give Slip paa sin Datter, og P. Spens maa reise bort igjen, saaledes som Visen beretter. — Motherwell formoder derimod, at P. Spens har været en af de skotske Adelsmænd, der, efter i Aaret 1281 at have ledsaget Kong Alexanders Datter til hendes Gemal i Norge, omkom paa Hjemfarten. Denne Formodning understøttes af den skotske Historieskriver Fordun, der skrev 1377, og som efter at have fortalt om Brylluppet, hvorved Abbeden af Balmurinach og „mange andre skotske Herrer og Adelsmænd vare tilstede", siger: „Men efter Brylluppets høitidelige Holdelse forliste bemeldte Abbed og flere Andre paa Hjemreisen." (Efter Sv. Grundtvigs „Eng. og sk. Folkeviser", S. 19-21 og 317-318.)

Den i 13de Vers forekommende Talemaade, at „den gamle Maane staaer i Armene paa den nye", er endnu gængs i Skotland og bruges, naar ved tiltagende Maane den mørke Deel af Skiven, svagt oplyst, ogsaa er tilsyne; hvilket betragtes som et Forbud paa Storm (anf. St.).

Nr. 18. Blackhouse i Selkirkshire siges at have været Skuepladsen for denne sørgelige Begivenhed. Her ere endnu Levninger af en meget gammel Borg i en vild, eensom Dal, ved en Elv, kaldet „Douglas-Burn", der falder i Garrow efter at være løbet forbi det steile Fjeld „Douglas Kraigh". Denne vilde Bjergegn var fordum i den berømte Familie Douglas' Besiddelse. Sit Navn Blackhouse (ɔ: Sortehuus) skal Borgen have faaet efter den mørke Ansigtsfarve, der var Lorderne af Douglas' Ætmærke (s. Vers 20); men maaskee ogsaa efter de høie, lyngbedækkede

*) s. Chappell, I, S. 59, og Motherwell, Anm. til Melodierne S. XVIII.

Bjerge, der omgive den. Fra denne Borg siges Margrete at være bleven bortført af sin Elsker. Syv store Stene paa en nærliggende Høi vises som Stedet, hvor hendes 7 Brødre faldt, og „Douglas-Burn“ paastaaes at være den Strøm, ved hvilken de Elskende standsede for at drikke, og tætved vises ogsaa Sporene af „Maria-Kapellet,“ hvor de bleve begravede. Saaledes understøtte her paa en mærkelig Maade Sagn og Sang hinanden. (Sv. Grundtvig, S. 72—73).

Melodien bærer et nyere Præg, og, skjøndt i og for sig smuk, har den for freidig Charakteer til Balladens tragiske Indhold.

Nr. 19. James, Jarl af Douglas, gjorde 1388 et Indfald i Nordhumberland i Spidsen for 3000 Mand. Douglas trængte frem til Newcastle, som den berømte Henrik Percy, med Tilnavn „Hotspur“ (Bruushoved), holdt besat. I en Skjærmydsel udenfor Byens Volde blev Percys Landse tagen af Douglas. Jarlen svang den høit og svor, at han vilde føre den som Bytte til Skotland og plante den paa sin Borg Dalkeith. „Det skal aldrig skee,“ raabte Percy. Efter altsaa at have samlet Grændsestyrken gjorde Hotspur et natligt Anfald paa den skotske Leir ved Otterburn, ti engelske Mile fra Newcastle. De sloges ved Maaneskin med ualmindelig Tapperhed og Raseri paa begge Sider. Tilsidst foer Douglas, bevæbnet med en Jernkølle, ind mellem Fjenderne, fulgt kun af sin Kapellan og to Andre. Førend der kunde komme Undsætning, var den tappre Anfører strakt til Jorden. Hans Svende laae døde ved hans Side; Præsten alene, bevæbnet med en Landse, forsvarede sin Herre mod videre Mishandling. „Jeg døer som mine Forfædre,“ sagde den faldne Helt, „paa Valpladsen og ikke paa Sottesengen. Skjul min Død, forsvar min Fane, og hævn mit Fald! Det er et gammelt Ord, at en død Mand skal beholde Marken, og jeg haaber, at det i Nat vil gaae Opfyldelse.“ Med disse Ord døde han, og Kampen fornyedes med dobbelt Heftighed om hans Lig. Skotterne seirede, Hotspur selv gjordes til Fange af Lord Montgomery. Mange Minder om dette mærkværdige Slag findes paa Stedet, som endnu bærer Navn af „Batle-Crofts“ (ɔ: Kamp-Vangen). Et Kors, som feilagtig nævnes „Percys Kors,“ er opreist paa det Sted, hvor den djærve Jarl af Douglas skal være falden (Sv. Grundtvig, S. 81—82).

I 1ste Vers har Oversætteren istedetfor „Lammas“ (d. 1ste August) indsat „Frue-Dag,“ (d. 15de Aug.) som den almindeligst antagne Dag, da Slaget stod.

Nr. 20. I et af de her udeladte Vers hedder det:

Men det var Jagten i Cheviot,
Som voldte den ganske Sag;
Gamle Folk, som veed god Besked,
De kalde det: Otterburns Slag.

Derefter skulde det altsaa være den samme Tildragelse, som i foregaaende Vise, der her er besunget. Imidlertid ere Stridens Anledning og Udfald heelt forskjellige. I den foregaaende Vise er Douglas, her derimod Percy den Angribende; i hiin dræbes Douglas og Percy tages til Fange, i denne blive de Begge dræbte. Andre historiske Hentydninger kunne heller ikke bringes i Samklang med „Slaget ved Otterburn;“ men saadanne Unøiagtigheder og Sammenblanding af ældre og yngre Begivenheder ere jo meget almindelige i Folkeviserne. Da Henrik d. 4de nævnes i et ligeledes her udeladt Vers, maa det historiske Stof til Visen være hentet fra en af de bestandig fornyede Stridigheder mellem Familien Douglas og Percy. Her var Anledningen given derved, at Percy overtraadte en mellem Grændsebeboerne fastsat Lov, at Ingen uden indhentet Tilladelse maatte jage paa den anden Sides Enemærker.

Nr. 22. Percy mener, at denne Ballade sigter til den „smukke Jarl af Murray,“ som var vel anseet hos Dronning Anna (den danske Kong Christian den 4des Søster), og som hendes Gemal, Jacob den 6te, derfor lod dræbe d. 7de Febr. 1592; men Oversætteren anseer den for langt ældre (Sv. Grundtvig, S. 51 og 53—55).

Nr. 24. Endnu viser Folk i Ayrshire det Sted, hvor Kolvin havde druknet de „syv Kongedøttre,“ og hvor han selv blev druknet. Lignende Exempler paa Kvindelist give Nr. 9 i „Norske“ og Nr. 35 i „Svenske Folke-S. og Mel.“

Nr. 25. Robin Hood og Lille John skildres i W. Scotts „Ivanhoe.“

Nr. 26. a-b. At Jøderne røvede og dræbte christne Børn, var en i Middelalderen herskende Mistanke imod dem, hvorfor de lede mange Forfølgelser. Der fortælles saaledes om et Barn, Hugh af Lincoln, der i Aaret 1255 skal være blevet stjaalet og myrdet af Jøderne. Det var især Munkene, der udspredte disse Rygter, og nærværende Ballade grunder sig sikkert paa et eller andet italiensk Sagn. — At Pofloden i en gammel Folkevise løber gjennem Mailand lader sig bedre undskylde, end at Aalborg i en ny tydsk Tragedie*) er lagt i Fyen.

Nr. 27. Johnie Armstrang (ɔ: J. med den stærke Arm) var en af de berømteste Høvdinger paa den skotske Grændse. Hans Borg, Gilnockie, nu et forfaldet Taarn, nogle Mile fra Langholm, danner en af de skjønneste Ruiner i Skotland. I Spidsen for en Bande vilde Fribyttere skal Armstrangs Navn have været en Skræk for Landet næsten lige til Newcastle, og i mange Miles Omkreds brandskattede han Beboerne. For at raade Bod paa dette Uvæsen, der dreves af Grændsehøvdingerne, drog Jacob d. 5te i Juni Maaned 1529 med en betydelig Styrke ud imod dem; men,

*) Mosenthals „Dyveke.“

for at gjøre dem trygge og forhindre, at de skulde trække sig tilbage i deres utilgængelige Smuthuller mellem Bjergene, lod han, som om hans egentlige Hensigt var at holde Jagt i hine Egne. Johnie Armstrangs onde Genius eller, som Andre sige, nogle Hofmænds hemmelige Raad lokkede ham til i pragtfuld Dragt, med et Følge af 36 Ryttere, at drage Kongen imøde, hvis Tilgivelse han haabede at erholde. Han saae sig skuffet; alle hans Tilbud hjalp ikke, og han tilligemed sine Staldbrødre bleve hængte i Træerne ved Carlinrig Kapel. Sagnet gaaer, at Træerne visnede som et Vidnesbyrd om Dommens Uretfærdighed. Paa en afsides liggende Kirkegaard vises endnu Grændseriddernes Grave. (W. Scotts „Poetical Works," London 1833, I. S. 402—5, og hans „Skotlands Historie," overs. af L. Moltke, Kbh. 1860, I. S. 321—23).

Nr. 28. Denne Ballade er forfattet af Miss Elizabeth Halket, f. 1677, d. 1727 som Lady Wardlaw. Hun knyttede sin Digtning til Levningerne af en meget gammel Sang, hvis historiske Grundvold imidlertid er høist usikker. Digtet udkom første Gang 1719. Hardeknud er hverken Navnet paa en dansk eller norsk Mand, men et forfalsket Navn paa en skotsk Helt; hvilket allerede fremgaaer af det her optagne Brudstykke af den 184 Vers lange Vise. Begivenheden henlægges til den skotske Kong Alexander d. 3dies Regjeringstid, da Hagen Hagensen af Norge landede med en mægtig Flaade for at erobre Skotland, men blev slaaet ved Largs 1263. — W. Scott yndede meget denne Vise; han anførte ofte Steder af den, og i sit Exemplar skrev han: „Hardeknud var den første Sang, jeg nogensinde lærte, og den sidste, jeg vil glemme." (s. Johnson, III, Anm. S. 368—70 og 319—21.)

Nr. 29. Denne herlige Mel. skal ifølge Corri (s. III, Indholdslisten) være af Dr. Thomas Arne, Componisten til den berømte engelske Nationalsang „Rule Britannia." Han var født 1710 og døde 1788.

Nr. 30. Texten findes allerede i „Miscellaneous poems" fra 1726. Jeg kjender ingen ældre Optegnelse af Mel. end den fra 1794.

Nr. 35. I Th. Moores „Irish Melodies" ere Original-Texterne antydede over hver Melodie. Da det var muligt, at man kunde træffe paa en eller anden af disse, skal jeg her anføre hine Overskrifter. Nærværende Digt er skrevet til Mel. „Garyone."

Nr. 36—38. De oprindelige Texter ere ombyttede med nye, fordi „de mankske Ballader ikke bleve ansete for at være af en saadan Interesse, at deres Optagelse kunde retfærdiggjøres." Den til Melodie Nr. 36 skrevne Text støtter sig imidlertid til det nedenfor staaende mankske Sagn.

Nr. 36. Ivar, en tapper Ridder, og den skjønne Mathilde elskede hinanden. Da Intet manglede i deres Lykke uden Kongens Samtykke, fremstillede Ivar, efter Øens Skik, sin Brud for Reginald (Reinald), en Efterkommer af de norske Erobrere af Man. Den tøileseløse Herskers Lidenskab opflammedes ved Mathildes Skjønhed. Han beskyldte Ivar for Forræderi, forviste ham fra sin Nærhed, og tilbageholdt voldelig den ulykkelige Pige. Da Intet kunde bøie hendes Foragt for den paatrængende Reginald, blev hun indesluttet i et Kammer paa Borgen Rushen. Efterat Ivar forgjæves havde søgt at hævne sig, gik han som Munk i det nærliggende Kloster. Men han søgte kun Ensomheden her for uforstyrret at kunne ruge over sin Sorg, og maaskee for at speide Leilighed til Hævn. Paa en af sine Vandringer opdagede han en Grotte, der førte til en underjordisk Gang. Han forfølger denne. Pludselig hører han en Kvindes Raab om Hjælp. Han styrter afsted efter Lyden, og staaer nu udenfor Mathildes Fængsel. Rasende baner han sig Vei, styrter løs paa Tyrannen, griber hans Sværd, der laa henkastet paa et Bord, og gjennemborer ham. De Elskende flygtede til Strandbredden, og fandt Leilighed til at undkomme til Irland. — Endnu findes Spor af en underjordisk Gang, der fører fra Klosteret Rushen til Borgen. (s. den S. 175 anf. Saml., S. 6—7).

Den gæliske Text til Mel. anføres som „Illiam dhoan" (ɔ: Den brune William).

Nr. 37. Originaltexten til denne Mel. er betegnet ved: „Callin veg dhoan" (ɔ: Min lille brune Pige).

Nr. 38. Molly Charranes Fader var „i gamle Dage" en Bonde, som ved at grave i en Tørvemose opdagede en stor Skat. Saaledes kommen til Velstand, gav han sin Datter en rigelig Medgift. Da hun var den første Pige der paa Øen, som var bleven begavet med et Udstyr, blev Molly Charrane priist som den fortrinsviis lykkelige Brud. (Anf. Saml. S. 9). Dette Forhold er imidlertid ikke berørt i nærværende Vise, der er en ulykkelig Elskers Klage.

Nr. 40. Denne lille Sang hører til et irsk Eventyr om en stakkels godhjertet, men pukkelrygget Person, „der lagde sit Hoved til Elverhøi," hvor han da hørte en forunderlig deilig Musik af de i Høien boende Elverfolk, der med denne Mel. bestandig sang Ordene: „Da Luan, da Mort, Da Luan, da Mort," hvilke de efter et lille Ophold gjentoge. Ganske henrykt faldt han ved Pausen ind med Fortsættelsen „Augus da Cadine," hvorover Elverne bleve saa glade, at de toge ham ind i Høien, befriede ham fra hans Pukkel, og lode ham gaae igjen som en smuk, velvoxen Karl, rigelig forsynet med nye Klæder.

Nr. 41. Det fortælles, at denne muntre Vise er forfattet og componeret omtrent i Begyndelsen af forrige Aarh. af „Duncan Gray," en Vognmand i Glasgow, og at Mel. er opskrevet af en Musiker, for hvem han fløitede den et Par Gange. (s. Johnson, II, Anm. S. 148).

Nr. 42. Stenhouse fortæller (s. Johnson, II, Anm S. 121), at han har seet Haydns egenhændige Udsætning af denne Mel., hvorpaa der af

ham var skrevet: „Dette er en af Dr. Haydns Yndlingssange.“ — Galla er en Flod i Mid-Lothian, der falder ud i Tweed.

Nr. 43. Jamieson bemærker, at denne Vise er ham meddeelt af W. Scott, der har optegnet den efter en gammel Kones Foredrag. Den er meget almindelig i det nordøstlige Skotland.

Nr. 47 a. Skrevet 1770 til denne Mel. („The Bridegroom greets“) af Lady Ann Lindsay (f. 1750, d. 1825). Der nævnes en Fortsættelse af denne Vise (s. Johnson, III, Anm. 311), der af Forfatterinden var sendt til W. Scott. Dette er troligen den her under Nr. 48 følgende Vise, der i Aand og Tone saa aldeles slutter sig til nærværende.

Nr. 47 b. Denne meget yndede og udbredte Mel. er engelsk og allerede componeret 1770 af William Leeves. Det 1ste Vers (s. foran S. 74) er behandlet recitativisk, men er naturligviis i denne Form ikke optaget af Folket, hvorfor jeg ogsaa har oversprunget det.

Nr. 49. Robert Burns var født 1759 og døde 1796. „John Anderson er et af de mange Burnske Digte, der aldeles ere gaaede over i Folket og af dette suppleres efter Behag“ (s. Grimur Thomsens Afh. „Om Lord Byron,“ Kbh. 1845, S. 35).

Nr. 50. Th. Moore betegner Mel. som hørende til „The twisting of the rope.“

Nr. 51 a-b. Melodien i sin nyere Form er, som bekjendt, optagen i et af de skjønneste Partier af Boyeldieus Opera „Den hvide Dame.“ Hos Thomas Moore findes Mel. efter en med den ældre (Nr. 51 b) mere stemmende Syngemaade.

Nr. 54. Robert Aldrige, Biskop i Carlisle omtrent 1560, forførte ifølge Sagnet en Grændsehøvding Hugh Grahams Kone. Graham, der ikke kunde faae ham for Retten, gjorde et Indfald i Cumberland og bortførte derfra tilligemed flere Ting en Hoppe. Paa Tilbageveien blev han fangen og dømt fra Livet. Trods alle Forbønner maatte han doe som et Offer for sin egen Uforsigtighed, Konens Utroskab, og Prælatens brødefulde Lidenskab, der ved hans Død fik frit Spillerum.

Nr. 56. Da Johnson til denne Vise har samme Mel. som den, der hører til „Stolt Kolvin“ (Nr. 24), har jeg benyttet en anden Mel., der findes hos Smith (III, S. 14) til „The winter it is past.“

Nr. 59. Denne Vise henpeger paa de blodige Kampe mellem Skotterne og Englænderne under Edward d. 1stes Regjering (1272-1307). William Wallace og Robert Bruce ere endnu den Dag idag det skotske Folks meest beundrede Helte. Edward lod Wallace tyrannisk henrette 1305; Robert Bruce var Skotlands Konge fra 1306 til sin Død 1329.

Nr. 60. Stoffet til denne Sang fandt Th. Moore i en gammel haandskreven Oversættelse fra det Irske. Den gamle Text angiver Moore ved „Arrah, my dear Evelleen.“

Nr. 62. Er vist ikke yngre end fra sidste Halvdeel af det 16de Aarh.; thi Shakspeare har i „Othello,“ 2den Akts 3die Scene, anført det 4de Vers, og dette Stykke blev trykt 1611.

Nr. 63. Mel. er nyere og skal være componeret af en Lady J-S-t. (s. Graham, III, S. 25).

Nr. 64. Th. Moore angiver Mel. at være „Gramachrie.“ Den staaer ogsaa i „Musical Museum,“ og Johnson bemærker, at det er vanskeligt at afgjøre, om den oprindelig er irsk eller skotsk. Den findes allerede i M'Gibbons „A Collection af Scots Tune,“ 1742.

Nr. 65—74. Disse Sange, der vidne om Skotternes Hengivenhed for den Stuartske Slægt, skrive sig fra den første Halvdeel af det foregaaende Aarh., da det sidste Forsøg gjordes paa Stuarternes Gjenindsættelse, og som endtes med det afgjørende Slag ved Culloden, d. 27de April 1746. I Sangene Nr. 66 og 67 hilses den fra Frankrig hjemvendende, og alle Advarsler og Farer trodsende Prætendent, Carl Edward. I Nr. 72 træffe vi den efter Slaget flygtende og fredløs omvankende Prinds, for hvis Paagribelse var sat en Belønning af 30,000 Pund Sterling. I Nr. 74 siger han Skotland Farvel, da han omsider saae Leilighed til at undkomme til Frankrig. Efter mange skuffede Forhaabninger døde han i Rom 1788 i sit 68de Aar.

Nr. 65. Siges at være skreven af Lord Darnley førend hans Giftermaal med Maria Stuart. (s. Chambres, II, S. 562).

Nr. 68. Meddelerindens Fader havde 1807 lært denne Vise i London af en Skotlænder. Den findes baade i Text og Mel. næsten ganske overeensstemmende hermed hos Chappell, S. 740.

Nr. 70. Denne, som saamange Folkemelodier, har undergaaet flere Forandringer, hvorved den har fjernet sig ikke lidet fra den oprindelige Form; men i musikalsk Henseende er visselig Intet tabt, og, som den her foreligger, er den bleven sunget i de sidste 40 Aar (s. Graham, I, S. 91).

Nr. 72. Mel. findes ogsaa mellem de af Will. Dauney (s. foran S. 175) udgivne, fra Jacob d. 6tes Tid, hvor den har til Overskrift: „Ladie Casilles lilt“ (ɔ: Lady Casilles Sang). Texten tilskrives William Glen, der havde et Fabrik i Nærheden af Glasgow, og døde 1824 i stor Armod. Han skal være Forf. til flere Sange.

Nr. 75. Burns har meddeelt Johnson baade Text og Mel. med den Bemærkning, at det er en meget udbredt Sang i Ayrshire.

Nr. 76. Jacob d. 5te af Skotland (d. 1542) gik ofte forklædt om paa Eventyr. Han var baade Digter og Musiker, og skal have forfattet nærværende Sang i Anledning af et Eventyr med en Forpagterdatter.

Nr. 77. I Th. Moores „Irish Melodies“ betegnes den oprindelige Text ved „Dermott.“ Denne findes hos Corri; men jeg har ikke føiet

den til Melodien, da dens Indhold syntes mig at ville svække Indtrykket af den smukke Mel. Imidlertid skal jeg her meddele den.

1. Dermott lov'd Shelah well and strove her heart to gain,
No tongue or pen can tell Dermott's great pain.
For he cry'd: „Shelah, Shelah, Shelah [gra],"
For he cry'd: „Shelah joy, will thou be mine?

2. I have five sheep [a gra], ten goats and twenty swine,
All these I'll give to thee, if you'll be mine."
Still he cry'd: „Shelah, etc.

3. I have pottatoes and good bally clabber too,
Ruskins and cream where in you may slabber you."
Still he cry'd: „Shelah, etc.

---

1. Dermott for Shelah brændte af Kjærlighed,
Pen ei beskrive kan ret, hvad han led.
„Shelah," han sukkede, „Shelah, o Shelah!
Shelah", han sukked', „vil du være min?

2. Jeg har fem Faar og ti Geder og tyve Sviin,
Alt det jeg gi'er dig, vil du være min.
Shelah", o. s. v.

3. Jeg har i Vænget Kartofler til Overflod,
Lækkert Brød, dertil Fløde saa god.
Shelah", o. s. v.

Th. Moores Text finder jeg mere egnet til at læses, end til at synges, hvorfor jeg hellerikke har optaget den, men ladet Melodien tale for sig selv.

Nr. 78. De oprindelige Ord til Mel. begynde: „There'll never be peace till Jamie come hame." Indtaget af Mel. skrev Burns sit Digt til den i Erindring om en elsket Veninde, Mistress M'Leboce, der reiste til Vestindien. Motivet tog han af nogle Linier i et Brev fra hende (s. Graham, II, S. 67).

Nr. 79. Er i umindelige Tider bleven sunget i Skotland, og Begivenheden henlægges til Dumfriesshire, hvor der endnu findes Folk af Navnet Allan. (s. Johnson, III, Anm. S. 213).

Nr. 80. Forf. er Mr. Ewen of Aberdeen, d. 1821.

Nr. 81. Moore benævner Mel. „Groves of Blarney."

Nr. 82. Texten er af Hector Macneill skrevet til denne meget gamle Mel. En beromt Skuespillerinde, Miss Duncan, skal med stort Bifald ofte have sunget denne Sang paa Theatret i Edinburgh. (s. Johnson, VI, Anm. S. 440).

Nr. 83. Moore benævner Melodien „Coulin," Johnson og Wilson „Caolun." Den skal være meget yndet i Irland.

Nr. 86. Den irske Text kaldes „Onagh's Waterfall."

Nr. 89. Forfattet af Miss Susanne Blamire fra Cumberland, d. 1795.

Nr. 90. Mel. er anvendt til mange Viser, og høres ofte paa Londons Gader. (s. Chappell, II, S. 747).

Nr. 92. Fra Begyndelsen at det forrige Aarh., og skal være forfattet af George Halket, Skolelærer i Rathem i Aberdeenshire, d. 1756.

(Vers 4). Som et Troskabspant brødes en Sølv- eller Guldmynt i to Stykker, hvoraf hver af de Elskende ved Afskeden modtog sit Stykke og bar det i et Baand tæt ved Hjertet, indtil de atter samledes. (R. Motherby's „Pocket Dictionary of the Scottish Idiom," S. 232).

Nr. 95. Burns hørte denne gamle Mel. paa Landet og skrev dertil sine Vers.

Nr. 96. En almindelig Landsbymelodie, hvortil Chappell ikke havde kunnet erkolde Ordene.

Nr. 97. Texten af Mrs. Elizabeth Hamilton, død omtrent 1817. Melodien gammel.

Nr. 102-117. Af alle de tidligere brugte Dandse i Skotland og England, have kun „Reels" og „Strathspeys" vedligeholdt sig. Ligesom paa Færøerne synges ogsaa ofte i Skotland til Dandsen. Det Berettigede i Fordelingen af en Melodie til Solo og Chor finder ogsaa Bekræftelse i den Maade, hvorpaa Melodierne udføres i Skotland (s. Surenne S. IV, og Anm. ovenf. til Nr. 12*).

Nr. 102. Efter en ældre Optegnelse (s. Johnson, II, Anm. S. 129-30) har denne Mel. tidligere fulgt den „keltiske" Scala. Man har saaledes her et bestemt paaviseligt Exempel paa en gammel Melodies Omdannelse i Folkemunde. Den synges — eller er bleven sungen — som en Vuggevise med følgende Ord:

|: I'll hap ye wi' my petticoat,
My ain kind dow! :|
„The wind blaws cauld, my claithing's thin,
O dearie, on me rue,
And hap me wi' thy petticoat,
My ain kind down!"

|: Jeg vil dig dække med mit Skjørt,
Min egen Due sød! :|
„Kold Vinden er, min Klædning tynd,
Du Kjære, see min Nød,
Og dæk mig med dit varme Skjørt,
Min egen Due sød!"

Nr. 123. Denne Dands er kaldet „Oll Noll's Jig," og da „Old Noll" var et Ogenavn for Cromwell, der vel holdt af Musik, men dog ikke var dandselysten, har man her drevet Spas med ham (s. Chappell, S. 149).

Nr. 124. Findes i Dronning Elisabeths „Virginal-book" (ɔ: Claveer-Bog). „Det er rimeligviis en af de gamle Harpespilleres Melodier." (Chappell, S. 177).

Nr. 125. Ligesom for ikke mange Aar siden hos os Hoiesterets Aabning bekjendtgjortes under Pauker og Trompeters Lyd, saaledes blev denne Mel. brugt i Skotland, naar Hoiesteret „havde Anledning til at udove sin meest sorgelige Pligt;" formodentlig den at fælde Dodsdomme. (s. N. Gow).

---

*) s. ogsaa „Danske Folke-S. og Mel.", S. 272—73.

CONTENTS.

	Nr.
About Zule, quhen the wind blew cule	22
A farmers dog leap'd over the stile	101
A friend o' mine came here yestreen	94
And ye shall walk in silk attire	89
An old welsh Jig	121
As I cam down by yon castle wa'	75
A stately ship is on the sea	66
Awa, Whigs, awa	71
Away, let nought to love displeasing	30
A we bird came to our ha' door	72
A welsh Jig	122
Behind you hills where Lugar flows	55
Braw, braw lads of Galla water	42
Cauld blaws the wind frae north to south	61
Celebrated Trumpet-tune	125
Come all ye yolly shepherds	93
Da Luan, da Mort	40
Dance a baby diddy	98
Dear Mona, farewell	38
Digan y Pibydd Coch	21
Do thoirnes', a Lòra nan sruth	1
Ducatu non vanatu	51b
English Hornpipe	120
English Jig	123
English Melody	90
English Melody	96
Er bod rhai yn taeru'n galed	31
Fain would some with vows persuade me	31
Farewell, farewell, my gallant hearts a'	74
Farewell, o farewell	88
How dear to me the hour, when daylight dies	50
I love sixpence, pretty little sixpence	99
In winter, when the rain rain'd cauld	62
Irish Melody	77
It fell about the Lammas tide	19
It fell about the Martinmas time	85
It was a' for our rightfu' king	73a-b
It was in and about the Martinmas time	79
It was on a ev'ning sae soft and sae clear	56

	Nr.
John Anderson, my jo, John	49
Lady Rothmay's lilt	39
Lord Ronald cam' to his lady's bow'r	58
Maxwelton braes are bonnie	63
My daddy is gone to his grave	29
My lodging is on the cold ground	34
My name is William Guiseman	52
Near Edinburgh was a young child born	14
Now in her green mantle blythe nature arrays	78
O, Charlie is my darling	70
O, false Sir John a wooing came	24
Of noble race was Shenkin	4
Oh, how soft my Fair one's bosom	32
Oh, was nae I a weary wight	3
O, I hae seen great anes	97
Old english Danee-tune	124
O Logie o' Buchan, o Logie the laird	92
O, mor gynnes mynwes meinwen	32
O, my luve is like a red, red rose	91
On a bank of flow'rs ae simmer's day	69
On Etrick banks, in a summer's night	84
On Rushen's grey walls the moon softly beam'd	36
O see that form that faintly gleams	2
O silent and sad the minstrel sat	59
Our lords are to the hunting gone	54
O where hae ye been a' day, Lord Donald, my son	10
O weel may the boatie row	80
O wha will shoe my fair foot	5
O where, and o where is your Highland laddie gone	68
Rise up, rise up now, Lord Douglas	18
Sae flaxen were her ringlets	86
Scotish Reels	102—109
Scotish Strathspeys	110—117
Send back my long stray'd eyes to me	53
She's fair and fause that causes my smart	95
She's tane her mantle her about	9
Silent, o Moyle! be the roar of thy water	60
Stately stept he east the ha	28
Streamfurrow'd Lora! thy murmur back	1

	Nr.
Sum speik's of lords, sum speik's of lairds	27
The blue Devils	57
The brother took sister to her father's deer park	15
The delight of Gruffydd ap Conan	45
The harp that once, through Tara's halls	64
The king has wedded an ill woman	25
The king sits in Dumferline town	17
The Percy out of Northumberland	20
The Provost's dochter went out a walking	12
The rain rins doun through Mirryland toune	26a-b
There cam a ghost to Margret's door	6
There did three knights come from the west	11
The red piper's Melody	21
There liv'd a wife at Usher's well	7
There was a battle in the North	8a-b
There was a jolly beggar	76
There was a may won'd in yon glen	87
There were three rav'ns sat on a tree	13a-b
There were three sisters liv'd in a bower	16
The storm is up, the howling blast	37
The summer was smiling	48
The sweet Melody of Nord-Wales	33
Tho the last glimpse of Erin	83
'Tis the last rose of summer	81
Weary fa you, Duncan Gray	41
Welsh Hornpipe	118
Welsh Melody	46
We may roam thro' this world	35
Whar hae ye been a' day	82
What's this dull town to me? Robin's not near	51a
When the sheep are in the fauld	47a
Where have you been all the day	100
White Snowdon	119
Will ye go to the Highlands, Lizie Lindsay	43
Will ye go to the yowebuchts, Marion	44
Ye maun gang to your father	23
Ye're welcum, young prince	67
Young Jemmy loo'd me well	47b
You meaner beauties of the night	65
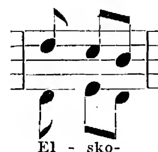
INDHOLD.

	Nr.
Afsted, Whigs, afsted	71
Af ædel Slægt var Shenkin	4
Berømt Trompet-Melodie	125
Bort, bort med Alt, hvad Kjærligheden	30
Da Luan, da Mort	40
Dands, min søde Unge	98
De blaae Djævle	57
Den Harpe, som i Taras Hal	64
Den Konge tog sig en Kvinde ond	25
Den røde Pibers Melodie	21
Den søde Melodie fra Nord-Wales	33
Der boede en Viv, saa rig en Viv	7
Der sade tre Søstre i Bure	16
Der stod et Slag høit op i Nord	8 a-b
Der var en lystig Tigger	76
Der var en Mand, han havde en Hund	101
Der var tre Ravne saa sorte som Beg	13 a-b
Det hvide Snowdon	119
Det stormer haardt, den stærke Vind	37
Det var en Aften saa blid og saa klar	56
Det var omtrent ved Mortensdag	85
Det var sig Herr John, den Falskeblak	24
Det var ved vor Frue Dag i Høst	19
Det var vel omtrent ved Mortensdags Tid	79
„Ducatu non vanatu“	51 b
Dybt i Maxweltons Skove	63
Ei jeg troer, hvad Nogle sige	31
En gammel vælisk Gig	121
Engelsk Gig	123
Engelsk Hornpipe	120
Engelsk Melodie	90
Engelsk Melodie	96
En lille Fugl kom til vor Dør	72
En Skikkelse mig svæver nær	2
En Snekke stolt er paa Bølgen blaa	66
En Vinter, Regnen strømmed kold	62
En vælisk Gig	122
Et Gjenfærd stod for Margretes Buur	6
Far i Verden omkring	35
Farvel, ak, farvel	88
Farvel, I, som med mig have stridt	74
For Kongen er det, at vi drog	73 a-b
Forleden kom en Ven til mig	94
Gammel engelsk Dandsemelodie	124
Gik Fogdens Datter sig ud i Enge	12
Gruffydd af Conans Yndlingsmusik	45
Gyng rask, vor Baad, til Fiskeskjær	80
Hvad er nu Staden mig? Robin Adair	51 a
Hvad har du bestilt idag	100
Hvor har du vanket om idag	82
Hvorhen, o, hvorhen drog vel din Høilands Ven	68
Hvor kjær er mig den Tid, naar Sol gaaer ned	50
Hvor Lugar gjennem Hedens Krat	55
I Dalen hist en Mø saa skjøn	87
I Graven hviler min Fa'er	29
I mindre Lys paa Himlens Blaa	65
I raske Knøse ved Gallas Bred	42
Irsk Melodie	77
Jarl Percy udaf Nordhumberland	20
Jeg kan lide Sexskilling, pæne lille Sexskilling	99
Jeg Stormænd har seet, jeg har siddet i Hal	97
John Anderson, min Skat, John	49
Kommer hid, I muntre Hyrder	93
Lady Rothmayi's Sang	39
Lora, her ved din rislende Flod	1
Lord Ronald kom til sin Elskedes Buur	58
Melodie til en vælisk Sang	46
Mens Sommeren smilte, og Naturen skjønnest var	48
Mens Vinden tuder ved Juletid	22
Min Bolig er paa den kolde Jord	31
Mit Navn er William Guiseman	52
Mit Sind er tungt, min Fod er mat	3
Mit Øie du gjengive mig	53
Naar Faaret er i Fold, og Koen kommen hjem	47 a
Naturen har smykket sin Høieloftssal	78
Nu er det Vinter, Stormen barsk	61
Nu, Mona, farvel	38
O, Charles er min Yndling	70
Og Broder tog Søster i Lunden en Dag	15
Og du skal gaae i Silke fiin	89
Og hvem giver Sko til min fagre Fod	5
Og Kongen sidder i Dumferling By	17
O, hvor har du været, Lord Donald	10
O, min Elskte er som Rosen rød	91
Paa en Sommerdag, i et lystigt Lag	69
Paa Etricks Høi en Sommerkvæld	84
Paa Gaarden hos Buchan, — den deilige Gaard	92
Paa Rushen's graa Muur straalte Maanen saa mild	36
Saa faur og falsk, — det blev min Nød	95
Saa tidt der kvædes om Drot og Helt	27
See den sidste Sommerrose	81
Skjøn Anna, gak til Fader din	23
Skjøndt det sidste Glimt af Erin	83
Skotske Reeler	102—109
Skotske „Strathspeys“	110—117
Slemt jeg har det, Duncan Gray	41
Som Guld de Lokker hængte	86
Som jeg kom hist ved Borgemuur	75
Som Regnen, der falder i Mailands By	26 a-b
Statelig gik Herr Hardeknud	28
Stat op, stat op nu, Lord Douglas	18
Stille, o Moyle! lad Voverne rinde	60
Stolt Jomfru hun axler Kaabe blaa	9
Sødt at hvile hos den Skjønne	32
Taus Sangeren sad, med Sorg i Hu	59
Tre Ridd're kom fra Vest under Ø	11
Udi vilden Skov blev et lille Barn født	14
Ung Jemmy elsked' mig og æsked' mig til Brud	47 b
Velkommen, o Prinds, til de fædrene Kyster	67
Vil du gaae til vor Fold, min Marion	44
Vilt du gaae til Høilandet, Else Lindsay	43
Vore Herrer droge paa Jagt efter Daa	54
Vælisk Hornpipe	118

RETTELSER OG TILLÆG.
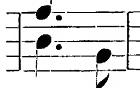
Til 1ste Bind.

Pag. 82, 4de og 5te System, 12te Takt, læs:
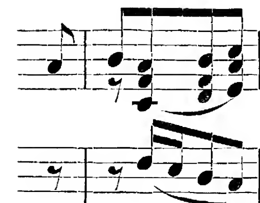

\- 109, i Anm.: snöggcr ɔ: snögger.

\- 130, 3die Syst., 3die T., læs:

Pag. 197, 2det og 3die Syst., 6te og 7de T., læs:

\- 218, 3die Syst., 4de Takt: b læs a.

\- — — 5te — : det første a rettes til b.

Til 2det Bind.

Nr. 8. Som Anm. tilføies: *) slg. „Danske Folke-S. og Mel." Nr. 17.

Til 3die Bind.

Nr. 35, 16de Vers. Som Anm. tilføies: †) slg. Nr 22, Vers 4 – 6.

\- 82. Som Anm. tilføies: *) slg. 1ste Deel af Mel. med Begyndelsen af Nr. 181.

\- 122. Som Anm. tilføies: *) slg. Nr. 143.

\- 143. Som Anm. tilføies: *) slg. Nr. 122.

\- 151, 1ste Syst., 3die Takt: under gis tilføies e.

Nr. 171, 2det Syst., 7de Takt: i nogle Exemplarer mangler den 3die Node, som skal være c.

\- 181. Som Anm. tilføies: *) slg. Begyndelsen med 1ste Deel af Nr. 82.

\- 210, 1ste Syst., 5te Takt: Krydset skal staae foran det første f.
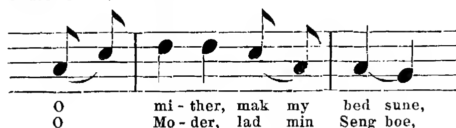
Pag. 200, 1ste Spalte, 9de Lin. ndfr.: i udslettes.

Til 4de Bind.

Nr. 6. Vel har jeg med smaa Noder antydet mange, men dog ikke alle de Delinger af Noderne, som ved Versenes Forskjellighed i de fleste Viser er nødvendig. Gjør man sig imidlertid fortrolig med Text og Melodie, boier den sidste sig let efter den første i Forhold til Stavelsernes Antal, da Ordenes naturlige Betoning i de fleste Tilfælde giver en tilstrækkelig Veiledning. I denne Vise burde dog den hyppig forekommende Deling af Optakternes Node være anført.

Pag. 13, 2det Syst., næstsidste Takt: Stilken nedad fra d udslettes, og et Punkt sættes efter Noden.

Nr. 10 I 1ste til 9de Vers, 3die Linie, sættes foran „mither" i den skotske og „Moder" i den danske Text et O til de to Ottendedeles-Optakt, og Ordene sættes saaledes under Noderne:

\- 12, 7de Takt: I første Syst. rettes det første d til fis; — i 2det Syst. det første a/fis til d/d og det andet a/fis til d i begge Stemmer; — i 3die Syst. gjøres Rettelsen tilsvarende med 1ste Syst., og i 4de Syst. rettes a/fis til d/d.

\- — Choret skal ikke synge med i 2det og 7de til 11te Vers; i 3die til 6te Vers synger det kun den anden Linie; men i 12te til 15de Vers anden og fjerde Linie.

Pag. 24-25. Foran 4de og efter 5te Vers sættes et enkelt Anførelsestegn. Tegnet efter 10de Vers udslettes.

\- 37, 2det Vers: Foran 2den Linie sættes et enkelt Anførelsestegn.

\- — 25de Vers: under l. under den.

\- — 4de Vers, 7de Linie: efter Ridder sættes Comma.

Nr. 31. Som Anm. tilføies: *) slg. „Danske Folke-S. og Mel." Nr. 102 og tilhørende Anmærkning S. 279.

\- 36, 1ste Vers, 2den danske Textlinie: mild l. ned.

Pag. 70, 3die System: 3die og 4de Takt ombyttes med hinanden.

Nr. 46. Takttegnet rettes til $\frac{2}{4}$

\- 47 b. Istedetfor (Skotsk) sættes (Engelsk Melodie).

Pag. 77, 1ste Syst., 2den Takt: Til 3die danske Vers maa Fjerdedeelsnoden deles i 2 Ottendedele, og til 1ste og 3die engelske Vers maa Ottendedeelsnoden deles i 2 Sextendedele.

\- 112, 1ste engelske Vers: we l. wee.

\- — 4de Syst., sidste Takt: Til 3die danske Vers adskilles 3die og 4de Ottendedeel; de følgende smaa Noder udslettes.

\- 148, 1ste danske Vers, 2den Textlinie: Commaet efter Ord udslettes.

\- 175, 1ste Spalte, 8de Lin.: efter Nr. 4 tilføies 2 1.

\- — 2den — 12te — : 8 1 l. 9 1.

\- 176, 1ste — 13de — : 2 3 l. 2 6.

\- — — — 17de — , læs: Nr. 9 — efter Kinloch, Motherwell, og P. Buchans „Ancient ballads and songs", 2 Bind, Edinb. 1828.